

# ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

*H. P. Blavatsky*



## ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όλα όσα αναφέρονται εδώ, καθώς και πολλά άλλα διδάσκονταν στα Μυστήρια από αμνημονεύτων χρόνων. Αν και η πρώτη εμφάνισή τους είναι θέμα ιστορικής παράδοσης για κάποια νεότερα έθνη, η καταγωγή τους πρέπει να αποδοθεί στην εποχή της Τέταρτης Ρίζας Φυλής<sup>1</sup>. Τα Μυστήρια μεταδόθηκαν στους εκλεκτούς εκείνης της Φυλής, όταν ο μέσος Ατλάντειος άρχισε να πέφτει πολύ βαθιά στην αμαρτία και ήταν ανάξιος εμπιστοσύνης για να του αποκαλυφθούν τα μυστικά της φύσης. Η εγκαθίδρυσή τους αποδίδεται στα Μυστικά Έργα των Μυημένων Βασιλιάδων των θεϊκών δυναστειών, όταν οι «Γιοι του Θεού» άφησαν σιγά-σιγά τη χώρα τους να γίνει Κουκαρμαντέσα (χώρα του κακού).

Η αρχαιότητα των Μυστηρίων μπορεί να επιβεβαιωθεί από την ιστορία της λατρείας του Ηρακλή της Αιγύπτου. Αυτός ο Ηρακλής, σύμφωνα με ότι είπαν οι ιερείς στον Ηρόδοτο, δεν ήταν Έλληνας, γιατί γράφει:

*Για τον άλλο Ηρακλή, αυτόν που ξέρουν οι Έλληνες, δεν μπόρεσα να ακούσω τίποτε πουθενά στην Αίγυπτο: ... οι Αιγύπτιοι δεν παρέλαβαν το όνομά του από τους Έλληνες ... ο Ηρακλής, ... όπως βεβαιώνουν (οι ιερείς), είναι ένας από τους δώδεκα (μεγάλους Θεούς), που αναπαράχθηκαν από τους αρχαιότερους οχτώ Θεούς, 17.000 χρόνια πριν από το έτος του Άμαση.*

Ο Ηρακλής είναι ινδικής καταγωγής και αν αγνοήσουμε τη βιβλική του χρονολογία, ο συνταγματάρχης Τοντ έχει δίκιο όταν υποθέτει ότι ήταν ο Μπαλαράμα ή Μπαλαντέβα. Πρέπει λοιπόν να διαβάσει κανείς τα Πουρανά κατέχοντας τα εσωτερικά Κλειδί, για να ανακαλύψει πως σε κάθε σχεδόν σελίδα επιβεβαιώνουν τη Μυστική Δοξασία. Οι αρχαίοι κλασικοί συγγραφείς κατανοούσαν τόσο καλά αυτή την αλήθεια, ώστε ομόφωνα απέδιδαν στην Ασία την καταγωγή του Ηρακλή.

*Ένα κεφάλαιο του Μαχαμπχαράτα είναι αφιερωμένο στην ιστορία του Ηρακλή, στη φυλή του οποίου ανήκε ο Βιάσα ... Ο Διόδωρος παρουσιάζει τον ίδιο θρύλο με κάποια παραλλαγή. Λέει: «ο Ηρακλής γεννήθηκε ανάμεσα στους Ινδούς που τον απεικονίζουν όπως και οι Έλληνες με ρόπαλο και δέρμα λιονταριού». Και οι δύο [ο Κρίσνα και ο Μπαλαντέβα] είναι (κύριοι) της φυλής (cula) των Χέρι (Heri) (Heri-cu-Ies) από όπου οι Έλληνες έφτιαζαν το συνθετικό Ηρακλής<sup>2</sup>.*

Η Απόκρυφη Διδασκαλία εξηγεί ότι ο Ηρακλής ήταν η τελευταία ενσάρκωση ενός από τους εφτά «Κυρίους της Φλόγας», όπως και ο αδελφός του Κρίσνα, ο Μπαλαντέβα' ότι οι ενσάρκώσεις του έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια της Τρίτης, Τέταρτης και Πέμπτης Ρίζας Φυλής και ότι η λατρεία του εισάχθηκε στην Αίγυπτο από τη Λάνκα και την Ινδία μέσω των μεταγενεστέρων μεταναστών. Είναι βέβαιο πως οι Έλληνες τον δανείστηκαν από την Αίγυπτο, μια και οι παραδόσεις αναφέρουν πως τόπος καταγωγής του ήταν οι Θήβες και μόνο οι δώδεκα άθλοι του έγιναν στο Άργος. Στο Βίσνου-Πουρανά βρίσκουμε μια πλήρη επιβεβαίωση της δήλωσης που γίνεται στις Μυστικές Διδασκαλίες. Μια σύνοψη αυτής της πουρανικής αλληγορίας είναι η εξής:

Ο Ραϊβατά, εγγονός της Σαριατί, τέταρτος γιος του Μανού, μη βρίσκοντας άντρα άξιο για την ωραία του κόρη, πήγε μαζί της στην περιοχή του Μπράχμα για να συμβουλευτεί το θεό σχετικά με αυτό το ζήτημα. Όταν έφτασε, ο Χάχα, ο Χούχου και άλλοι Γκαανταρβά<sup>3</sup> τραγουδούσαν μπροστά στο θρόνο και ο Ραϊβατά, περιμένοντας να τελειώσουν, νόμισε πως

<sup>1</sup> Πιστεύεται ότι οι Ρίζες Φυλές είναι εφτά, αν και έχουν εμφανιστεί μόνο οι πέντε. Οι Ατλάντειοι ανήκουν στην Τέταρτη Ρίζα Φυλή.

<sup>2</sup> Τοντ, Annals of Rajasthan, Τομ. I, σελ. 32-33.

<sup>3</sup> Ουράνιοι χορευτές και τραγουδιστές. Οι Γανταρβά αποκαλύπτουν στους θνητούς τα μυστικά του Ουρανού και της Γης και την εσωτερική επιστήμη. Επίσης φρουρούν το φυτό, από το οποίο βγαίνει το θείο νέκταρ (σώμα) που χαρίζει αθανασία και παντογνωσία.

πέρασε μόνο μία Μουχουρτά (στιγμή), ενώ είχαν περάσει μακρόχρονες εποχές. Όταν τελείωσαν, ο Ραϊβατά υποκλίθηκε και εξέθεσε το πρόβλημά του. Τότε ο Μπράχμα τον ρώτησε ποιον θα ήθελε για γαμπρό και ακούγοντας μερικές προσωπικότητες που αναφέρθηκαν, ο Πατέρας του Κόσμου χαμογέλασε και είπε: «Από αυτούς που ανέφερες ούτε η τρίτη ούτε τέταρτη γενεά (Ρίζες Φυλές) τους δεν επιζούν πια, γιατί την εποχή σου διαδέχτηκαν πολλές άλλες (Τσάτουρ-Γιούγκα<sup>4</sup>, ή κύκλοι τεσσάρων Γιούγκα), όσο εσείς ακούγατε τους τραγουδιστές μας. Τώρα στη Γη σχεδόν τελειώνει η εικοστή όγδοη μεγάλη εποχή του τωρινού Μανού και η περίοδος Κάλι πλησιάζει. Επομένως πρέπει να δώσεις την πολύτιμη κόρη σου σε κάποιον άλλο σύζυγο. Γιατί τώρα είσαστε μόνοι».

Έπειτα ειπώθηκε στο Ράτζα Ραϊβατά να πάει στην Κουσάσταλι, την αρχαία του πρωτεύουσα, που ονομαζόταν τώρα Ντβάρακα, όπου στη θέση του βασίλευε μία όψη της θείας οντότητας (Βίσνου) με τη νέα μορφή του Μπαλαντέβα, του αδελφού του Κρίσνα, θεωρούμενου σαν έβδομη ενσάρκωση του Βίσνου, όταν ο Κρίσνα θεωρείται σαν ολοκληρωμένη θεότητα.

Καθοδηγημένος έτσι από το Λωτογεννημένο (Μπράχμα), ο Ραϊβατά επέστρεψε (με την κόρη του) στη Γη, όπου βρήκε τη φυλή των ανθρώπων να έχει μικρύνει σε ανάστημα, να έχει χάσει αρκετή από τη ρώμη τής και να έχει εξασθενήσει στο νου. Περιφερόμενος στην πόλη Κουσάσταλι, βρήκε ότι είχε αλλάξει πολύ, επειδή, σύμφωνα με την αλληγορική εξήγηση των σχολιαστών της ανθρώπινης φυλής, «ο Κρίσνα διεκδίκησε από τη θάλασσα ένα μέρος της χώρας», πράγμα που σημαίνει ότι στο μεταξύ οι ήπειροι είχαν όλες αλλάξει -και «αναμόρφωσε την πόλη»- ή μάλλον έκτιζε μια καινούργια, την Ντβάρακα. Έτσι, μπορεί να διαβάσει κανείς στο Μπαχακαβάτα πουρανά<sup>5</sup> ότι η Κουσάσταλι ιδρύθηκε και κτίστηκε απ' το Ραϊβατά μέσα στη θάλασσα. Οι κατοπινές ανασκαφές έδειξαν πως βρισκόταν στο ίδιο μέρος ή συνέπιπτε με τη Ντβάρακα. Συμπεραίνουμε, λοιπόν, πως παλιότερα ήταν κτισμένη πάνω σε ένα νησί. Η αλληγορία στο Βίσνου Πουρανά δείχνει το βασιλιά Ραϊβατά να δίνει την κόρη του σε κείνον που «κρατάει το αλέτρι» -ή μάλλον εκείνον που έχει «το λάβαρο με το αλέτρι» τον Μπαλαντέβα, ο οποίος «βλέποντας την κόρη με το υπερβολικά υψηλό παράστημα ... την κόντυνε με το υνί του και την έκανε σύζυγό του<sup>6</sup>».

Πρόκειται για ένα ξεκάθαρο υπαινιγμό σχετικά με την Τρίτη και την Τέταρτη Φυλή - για τους Ατλάντειους γίγαντες και τις διαδοχικές ενσαρκώσεις των «Γιων της Φλόγας» και άλλων τάξεων των Ντχιάνι - Τσόχαν σε ήρωες και βασιλιάδες του ανθρώπινου γένους, μέχρι την Κάλι-Γιούγκα<sup>7</sup> ή Μαύρη Εποχή, της οποίας η αρχή ανάγεται στους ιστορικούς χρόνους. Και μια ακόμη σύμπτωση: Οι Θήβες είναι η πολιτεία των εκατό πυλών και η Ντβάρακα ονομάζεται έτσι από τους πολλούς πυλώνες ή πόρτες της, από τη λέξη «Ντβάρα» που σημαίνει «πυλώνας». Ο Ηρακλής και ο Μπαλαντέβα έχουν Οξύθυμη και φλογερή ιδιοσυγκρασία, ενώ φημίζονται και οι δυο για την ομορφιά της λευκής επιδερμίδας τους. Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι ο Ηρακλής είναι ο Μπαλαντέβα με ελληνική αμφίεση. Ο Αρριανός<sup>8</sup> σημειώνει τη μεγάλη ομοιότητα ανάμεσα στο θηβαϊκό και τον ινδικό Ηρακλή, ο οποίος λατρευόταν από τον Σουρασένι που έχτισε τη Ματουρά ή Μούτρα, γενέτειρα του Κρίσνα. Ο ίδιος συγγραφέας τοποθετεί τον Σανδρακότο (Τσαντρακούπτα<sup>9</sup>, παππού του

<sup>4</sup> Κάθε Μεγάλο Γιούγκα (μαχαγιούγκα ή τσάτουρ γιούγκα) αποτελείται από τέσσερα μικρότερα: (1) Σατιά Γιούγκα (1728 χιλιετίες). (2) Τρέτα Γιούγκα (1296 χιλιετίες). (3) Ντβαπάρα Γιούγκα (864 χιλιετίες). (4) Κάλι Γιούγκα (432 χιλιετίες).

<sup>5</sup> Bhagavata-Purana, IX, III, 28. Στην έκδοση Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 249, υποσ.

<sup>6</sup> Vishnu-Purana, Βιβ. IV, κεφ. 1. Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 248-254.

<sup>7</sup> Η εποχή του Κάλι Γιούγκα άρχισε το 3102 π.Χ. και ο πρώτος κύκλος των 5000 ετών της τελείωσε το 1898 μ.Χ.

<sup>8</sup> Φλάβιος Αρριανός (95-180 μ.Χ.). Έλληνας ιστορικός, φιλόσοφος και γεωγράφος.

<sup>9</sup> Ο Τσαντρακούπτα κυβέρνησε τη Β. Ινδία από το 321 ως το 297 π.Χ. και ίδρυσε τη δυναστεία των Μαουρύα ή Μορύα.

βασιλιά Ασόκα, από τη φυλή των Μορύα) στην άμεση γραμμή διαδοχής των απογόνων του Μπαλαντέβα.

## Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Στην αρχή διδασκόμαστε πως δεν υπήρχαν μυστήρια. Η Γνώση (Βινγιά) ήταν κοινή και βασιλεύεε παγκόσμια σε όλη τη Χρυσή Εποχή (Σατιά Γιουγκά). Όπως λέει και το Σχόλιο:

*Οι άνθρωποι δεν είχαν γίνει ακόμη κακοί σε κείνες τις μέρες της ευδαιμονίας και αγνότητας, γιατί είχαν θεϊκή μάλλον, παρά ανθρώπινη φύση.*

Αλλά όταν το ανθρώπινο γένος, αυξανόμενο σε πληθυσμό, παρουσίασε διαφοροποιημένες ιδιοσυγκρασίες τόσο φυσικά όσο και νοητικά, τότε ενσαρκώθηκαν Πνεύματα που καταδείκνυαν τις αδυναμίες του. Οι φυσικές υπερβολές και μαζί με αυτές οι δεισιδαιμονίες, εμφανίστηκαν σε λιγότερο εκπαιδευμένες και λιγότερο υγιείς διάνοιες. Η ιδιοτέλεια γεννήθηκε από επιθυμίες και πάθη άγνωστα μέχρι τότε και γινόταν κακή χρήση της γνώσης και της εξουσίας, μέχρις ότου κατέστη αναγκαίο να περιοριστεί ο αριθμός εκείνων οι οποίοι γνώριζαν. Έτσι εμφανίστηκε η Μύηση.

Κάθε έθνος δημιούργησε ένα ξεχωριστό θρησκευτικό σύστημα, σύμφωνα με το βαθμό φώτισης και τις πνευματικές του ανάγκες. Η λατρεία της εξωτερικής μορφής απορριπτόταν από τους σοφούς, οι οποίοι περιόρισαν την αληθινή γνώση σε ελάχιστους. Καθώς η ανάγκη κάλυψης της αλήθειας γινόταν επιτακτικότερη από γενιά σε γενιά, χρησιμοποιήθηκε στην αρχή ένα λεπτό πέπλο. Όσο δυνάμωνε η προσωπικότητα και η ιδιοτέλεια, το πέπλο πύκνωνε βαθμιαία και αυτό το γεγονός οδήγησε στα Μυστήρια. Κατέληξαν να εγκαθιδρυθούν σε κάθε χώρα και ανάμεσα σε κάθε λαό, ενώ για να αποφευχθεί η παρανόηση και οι διαμάχες επιτράπη η ανάπτυξη εξωτερικών πίστεων για τις μάζες. Στην αρχική τους μορφή ήταν άκακες και αθώες όπως ένα ιστορικό γεγονός που παρουσιάζεται με τη μορφή ενός παραμυθιού, προσαρμοσμένου για έναν παιδικό νοου. Σε εκείνες τις παλιές εποχές τέτοιεςπίστεις επιτρεπόταν να καλλιεργούνται και να σχηματίζουν τη λαϊκή θρησκεία, χωρίς κανένα κίνδυνο για τις φιλοσοφικές και αφηρημένες αλήθειες που διδάσκονταν στα άδυτα. Η λογική και επιστημονική παρατήρηση των φαινομένων της Φύσης, που από μόνη της οδηγεί τον άνθρωπο στη γνώση των αιώνιων αληθειών -δεδομένου ότι προσεγγίζει το κατώφλι της παρατήρησης απαλλαγμένος από προκαταλήψεις και βλέπει με το πνευματικό του μάτι, πριν εξετάσει τα πράγματα από τη φυσική τους άποψη- δεν είναι χαρακτηριστικό του πλήθους. Τα θα' μάτια του Ενός Πνεύματος της Αλήθειας, της κρυμμένης και απρόσιτης Θεότητας, μπορούν να αποκαλυφθούν και να αφομοιωθούν μόνο μέσω των εκδηλώσεών Του από τους δευτερεύοντες «Θεούς», τις ενεργητικές δυνάμεις Του. Ενώ η Μία και Παγκόσμια Αιτία πρέπει να παραμένει για πάντα απόκρυφη, η πολλαπλή Της δράση μπορεί να ανιχνευτεί μέσω των αποτελεσμάτων της στη Φύση. Επειδή στο μέσο άνθρωπο είναι κατανοητά μόνο τα αποτελέσματα, επιτράπη να αναπτυχθούν στη φαντασία των λαών οι Δυνάμεις που τα προκαλούν. Σε μεταγενέστερες εποχές, κατά την Πέμπτη, την Αρία Φυλή, μερικοί ασυνείδητοι ιερείς άρχισαν να εκμεταλλεύονται τις μέχρι τότε απλοϊκέςπίστεις του λαού κάθε χώρας και τελικά ανύψωσαν εκείνες τις δευτερεύουσες Δυνάμεις στη θέση του Θεού ή των Θεών, καταφέροντας έτσι να τις απομονώσουν από τη Μία Παγκόσμια Αιτία όλων των αιτιών<sup>10</sup>.

<sup>10</sup> Κατά την αρχαιότητα δεν υπήρχαν Μπραχμάνοι σαν κληρονομική κάστα. Σε εκείνες τις μακρινές εποχές γινόταν κανείς Μπραχμάνος μέσω Μύησης. Βαθμιαία, όμως, εισχώρησε ο δεσποτισμός και ο γιος ενός Μπραχμάνου γινόταν Μπραχμάνος κατ' αρχήν χάριν δικαιώματος της προστασίας και στη συνέχεια μέσω κληρονομικού δικαιώματος. Τα δικαιώματα του αίματος αντικατέστησαν τις αληθινές αξίες και έτσι δημιουργήθηκε το σώμα των Μπραχμάνων, που μεταβλήθηκε σύντομα σε μια πανίσχυρη κάστα.

Από τότε, η γνώση των πρωταρχικών αληθειών παρέμεινε ολοκληρωτικά στα χέρια των Μυημένων.

Τα Μυστήρια είχαν τα αδύναμα σημεία τους, όπως έχει κάθε θεσμός που συνδέεται με το ανθρώπινο στοιχείο. Ωστόσο, τα ευρήματά τους εξέφρασε χαρακτηριστικά ο Βολτέρος με τα ακόλουθα λόγια:

*Μέσα στο χάος των ανθρώπινων δεισιδαιμονιών υπήρξε ένας θεσμός ο οποίος εμπόδισε τον άνθρωπο να περιέλθει σε απόλυτη κτηνωδία' ο θεσμός των Μυστηρίων.*

Πραγματικά, όπως λέει και ο Ζαν Μαρί Ραγκόν<sup>11</sup> για τον Τεκτονισμό:

*Ο ναός του έχει το Χρόνο για διάρκεια, το Σύμπαν για χώρο ... «Ας διαιρέσουμε. για να βασιλεύσουμε», είπαν οι πονηροί «Ας ενώσουμε για να διαρκέσουμε», είπαν οι πρώτοι Τέκτονες<sup>12</sup>.*

Ή μάλλον, κάτι τέτοιο είπαν οι Μυημένοι, τους οι Τέκτονες ποτέ δεν έπαψαν να διεκδικούν τους πρωταρχικούς και άμεσους Δασκάλους τους. Η πρώτη και βασική αρχή της ηθικής δύναμης και ισχύος είναι ο συσχετισμός και η ενότητα της σκέψης και του σκοπού. «Οι Γιοι της Θέλησης και της Γιόγκα» ενώθηκαν στην αρχή για να αντισταθούν στις συνεχώς αυξανόμενες ανομίες των Ατλάντειων Μυστών της αριστερής ατραπού. Αυτό οδήγησε στην ίδρυση Μυστικών Σχολών, ναών μάθησης και Μυστηρίων, που ήταν απρόσιτα για όλους, εκτός και αν υποβάλλονταν στις πιο φοβερές δοκιμασίες.

Ο, τι και αν λεχθεί για τους πρώτους Μύστες και τους Διδασκάλους τους, θα θεωρηθεί σαν φαντασία. Επομένως, είναι αναγκαίο να κρίνουμε το δέντρο από τους καρπούς του, αν θέλουμε να γνωρίσουμε κάτι για τους πρώτους Μυημένους. Χρειάζεται να εξετάσουμε τη επίδραση και το έργο των διαδόχων τους στην Πέμπτη Φυλή, όπως καθρεφτίζεται μέσα στα έργα των κλασικών συγγραφέων και των μεγάλων φιλοσόφων πώς έβλεπαν τη Μύηση και τους Μυημένους οι Έλληνες και Ρωμαίοι συγγραφείς; Ο Κικέρωνας πληροφορεί τους αναγνώστες του με πολύ σαφείς όρους. Λέει:

*Ένας Μυημένος πρέπει να ασκεί όλες τις αρετές που κατέχει: δικαιοσύνη, πιστότητα, ελευθεροφροσύνη, σεμνότητα, εγκράτεια. Οι αρετές αυτές κάνουν τους ανθρώπους να ξεχνούν τις ιδιότητες που μπορεί να τους λείπουν<sup>13</sup>.*

Ο Ραγκόν λέει:

*Όταν οι Αιγύπτιοι ιερείς έλεγαν «Όλα για το λαό, τίποτε μέσω του λαού», είχαν δίκιο. Σε ένα αμαθές έθνος, η αλήθεια πρέπει να αποκαλύπτεται μόνο στους άξιους εμπιστοσύνης ... Στις μέρες μας βλέπουμε το «όλα μέσω του λαού, τίποτε για το λαό», ένα λαθεμένο και επικίνδυνο σύστημα. Το αληθινό αξίωμα θα όφειλε να είναι: «Όλα για το λαό και με το λαό»<sup>14</sup>.*

Αλλά προκειμένου ο λαός να φτάσει σε αυτή την αναμόρφωση, πρέπει να περάσει μέσα από μια διπλή μεταμόρφωση: (α) να απαλλαγεί από κάθε στοιχείο εξωτερικής

<sup>11</sup> Ζαν Μαρί Ραγκόν (1781-1862). Γάλλος συγγραφέας και συμβολιστής.

<sup>12</sup> Des Initiations Anciennes et Modernes. «Τα μυστήρια», λέει ο Ραγκόν, «ήταν το δώρο της Ινδίας». Σε αυτό κάνει λάθος, γιατί η Άρια φυλή έφερε τα μυστήρια της Μύησης από την Ατλαντίδα. Ωστόσο, έχει δίκιο όταν λέει ότι τα μυστήρια προηγήθηκαν όλων των πολιτισμών και ότι, λαμπρύνοντας το νου και την ηθική των ανθρώπων, χρησίμευσαν σαν μια βάση για όλους τους νόμους, κοινωνικούς, πολιτικούς και θρησκευτικούς.

<sup>13</sup> De Officiis, I, 33.

<sup>14</sup> Des Initiations ... , σελ. 21-22.

δεισδαμονίας και κυριαρχίας των ιερέων και (β) να μορφωθεί για να αποφύγει τον κίνδυνο της υποδούλωσης είτε από έναν άνθρωπο είτε από μια ιδέα.

Ίσως όλα αυτά να φαίνονται αντιφατικά. Κάποιοι μπορεί να ισχυριστούν πως οι Μυημένοι ήταν «ιερείς». Τουλάχιστον όλοι οι Ινδοί, Αιγύπτιοι, Χαλδαίοι, Έλληνες, Φοίνικες και άλλοι Ιεροφάντες και Μύστες ήταν ιερείς σε ναούς και αυτοί οι ίδιοι επινόησαν τις αντίστοιχες εξωτερικές πίστεις. Εδώ μια απάντηση ταιριάζει: «Το ράσο δεν κάνει τον παπά». Αν πιστέψει κανείς την παράδοση και την ομόφωνη γνώμη των αρχαίων συγγραφέων, προσθέτοντας και τα παραδείγματα των «ιερέων» της Ινδίας, του πιο συντηρητικού έθνους στον κόσμο, τότε βεβαιώνεται ότι οι Αιγύπτιοι ιερείς δεν ήταν περισσότερο ιερείς, με την έννοια που δίνουμε στον όρο, από όσο οι Μπραχμάνοι των ναών. Δε θα μπορούσαν ποτέ να θεωρηθούν σαν τέτοιοι, αν πάρουμε σαν μέτρο σύγκρισης τον ευρωπαϊκό κλήρο. Ο Λώρενς παρατηρεί πολύ σωστά ότι:

*Οι ιερείς της Αιγύπτου δεν ήταν υπηρέτες της θρησκείας με την αυστηρή έννοια του λόγου. Η λέξη «ιερέας», η μετάφραση της οποίας δεν είναι καθόλου ακριβής έχει μια σημασία πολύ διαφορετική από εκείνη που της αποδίδουμε εμείς. Στη γλώσσα της αρχαιότητας και ειδικά με την έννοια της μύησης των ιερέων της αρχαίας Αιγύπτου, η λέξη «ιερέας» είναι συνώνυμη με τη λέξη «φιλόσοφος» ... Ο θεσμός των Αιγύπτων ιερέων φαίνεται ότι ήταν στην πραγματικότητα μια οργανωμένη ομάδα σοφών, οι οποίοι συγκεντρώνονταν για να μελετήσουν την τέχνη της διακυβέρνησης των ανθρώπων, να εντοπίσουν την επικράτεια της αλήθειας, να οργανώσουν την επέκτασή της και να εμποδίσουν την υπερβολικά επικίνδυνη διάδοσή της<sup>15</sup>.*

Οι Αιγύπτιοι Ιερείς, όπως οι αρχαίοι Μπραχμάνοι, κρατούσαν τα ηνία της κυβερνητικής εξουσίας, ένα σύστημα που κληροδότησαν από τους Μυημένους της περίφημης Ατλαντίδας. Η αγνή λατρεία της Φύσης των πρώτων πατριαρχικών ημερών -η αρχική έννοια της λέξης «πατριαρχικός» σχετίζεται με τους Προγεννήτορες της ανθρώπινης φυλής<sup>16</sup>, τους Πατέρες, Αρχηγούς και Καθοδηγητές των πρωτόγονων ανθρώπων- έγινε κληρονομιά εκείνων που θα μπορούσαν να διακρίνουν την ιδέα κάτω από το φαινόμενο. Αργότερα, οι Μυημένοι μεταβίβασαν τη γνώση τους στους ανθρώπινους βασιλείς, όπως και οι δικοί τους θείοι Διδάσκαλοι την είχαν μεταδώσει στους προπάτορές τους. Ήταν προνόμιο και καθήκον τους να αποκαλύψουν εκείνα τα μυστικά της Φύσης που θα ήταν χρήσιμα στην ανθρωπότητα' τις κρυμμένες ιδιότητες των φυτών, την τέχνη της θεραπείας και την επίτευξη της αδελφικής αγάπης' και αμοιβαίας βοήθειας μεταξύ των ανθρώπων. Κανένας δε θεωρείτο Μυημένος, αν δεν μπορούσε να θεραπεύσει ή καλύτερα να επαναφέρει στη ζωή από το φαινομενικό θάνατο (κώμα) εκείνους οι οποίοι, μένοντας για καιρό παραμελημένοι, θα είχαν πράγματι πεθάνει κατά τη διάρκεια του λήθαργού τους<sup>17</sup>, Εκείνοι που εμφάνιζαν τέτοιες ικανότητες ξεχώριζαν αμέσως από το πλήθος και θεωρούντο Βασιλείς και Μυημένοι. Ο Γκαουταμά Βούδας ήταν ένας Βασιλιάς-Μυημένος, ένας θεραπευτής και επανέφερε στη ζωή εκείνους που βρίσκονταν στα χέρια του θανάτου. Ο Ιησούς και ο Απολλώνιος ήταν θεραπευτές και ονομάζονταν από τους οπαδούς τους Βασιλείς. Αν είχαν αποτύχει να αναστήσουν τους νεκρούς, τα ονόματά τους δε θα είχαν περάσει στην ιστορία, γιατί αυτή ήταν η πρώτη και πιο σημαντική δοκιμασία, η ένδειξη πως ο Μύστης καθοδηγείτο από το αόρατο χέρι ενός πρωταρχικού θείου Διδάσκαλου, ή ότι ήταν ενσάρκωση κάποιου «Θεού».

<sup>15</sup> Essais Historiques et critiques sur la Franche Maconnerie, σελ. 142, 143.

<sup>16</sup> Η λέξη «πατριαρχικός» συντίθεται από τις ελληνικές λέξεις «Πατρίδα» («οικογένεια», «φυλή» ή «έθνος») και «Αρχών» («αρχηγός») και σημαίνει την πατρική αρχή. Οι Ιουδαίοι Πατριάρχες που ήταν ποιμένες, έδωσαν το όνομά τους στους Χριστιανούς Πατέρες. Ωστόσο, εκείνοι δεν ήταν ιερείς, αλλά απλά οι αρχηγοί των φυλών τους, όπως οι Ινδοί Ρίσι.

<sup>17</sup> Δε χρειάζεται να παρατηρήσουμε ότι η ανάσταση ενός πραγματικά νεκρού σώματος είναι κάτι το αδύνατο στη Φύση.

Το μετέπειτα βασιλικό προνόμιο μεταφέρθηκε στους βασιλείς της δικής μας Πέμπτης Φυλής μέσω των βασιλέων της Αιγύπτου. Αυτοί ήταν όλοι μνημένοι στα μυστήρια της ιατρικής και διέθεταν θεραπευτικές ικανότητες, ακόμη και όταν, οι φοβερές δοκιμασίες και κόποι της τελικής Μύησης, δεν τους επέτρεπαν να αποβούν τέλειοι Ιεροφάντες, Θεωρούνταν δικαιωματικά θεραπευτές ακολουθώντας την παράδοση και βοηθούνταν στην τέχνη της θεραπείας από τους Ιεροφάντες των ναών, όταν οι ίδιοι αγνοούσαν την απόκρυφη θεραπευτική επιστήμη. Σε μεταγενέστερους χρόνους βρίσκουμε τον Πύρρο<sup>18</sup> να θεραπεύει τους ασθενείς με ένα απλό άγγιγμα του ποδιού ο Βεσπασιανός και ο Αδριανός το μόνο που έκαναν ήταν να απαγγείλουν κάποιες λέξεις που διδάχτηκαν από τους Ιεροφάντες τους, προκειμένου να επαναφέρουν την όραση στους τυφλούς και να θεραπεύσουν τους ανάπηρους. Από εκείνη την εποχή, η ιστορία έχει καταγράψει περιπτώσεις που το ίδιο προνόμιο μεταβιβάζονταν στους αυτοκράτορες και τους βασιλείς σχεδόν κάθε έθνους<sup>19</sup>.

Εκείνο που είναι γνωστό για τους Ιερείς της Αιγύπτου και τους αρχαίους Μπραχμάνους και το οποίο επιβεβαιώνεται από όλους τους αρχαίους κλασικούς και ιστορικούς συγγραφείς, μας δίνει το δικαίωμα να πιστεύουμε πως ήταν κάτι περισσότερο από απλή παράδοση, όπως θέλουν να υποστηρίξουν οι σκεπτικιστές. Από πού προέρχεται η θαυμάσια γνώση των Αιγυπτίων Ιερέων σε κάθε τομέα της Επιστήμης, αν δεν την είχαν αποκτήσει από μια αρχαιότερη πηγή; Οι περίφημες «Τέσσερις», οι έδρες μάθησης στην Αρχαία Αίγυπτο, είναι πολύ περισσότερο τεκμηριωμένες ιστορικά, από ο,τι καταγωγή της σύγχρονης Αγγλίας. Στο μεγάλο ιερό της Θήβας, ο Πυθαγόρας, αμέσως μετά την επιστροφή του από την Ινδία μελέτησε την Επιστήμη των Απόκρυφων αριθμών. [Στη Μέμφιδα, ο Ορφείας εκλαΐκευσε την υπερβολικά δυσνόητη ινδική μεταφυσική του για να χρησιμοποιηθεί στη Μεγάλη Ελλάδα. Εκεί έμαθαν όλα όσα ήξεραν ο Θαλής και αργότερα ο Δημόκριτος. Στη Σαίδα αποδίδεται η θαυμάσια νομοθεσία και η τέχνη της διακυβέρνησης που διδάχτηκαν από τους Ιερείς ο Σόλωνας και ο Λυκούργος, οι οποίοι θαυμάζονται και θα θαυμάζονται στο πέρασμα του χρόνου από τις κατοπινές γενιές. Αν ο Πλάτωνας και ο Εύδοξος δεν είχαν ποτέ να λατρέψουν το ιερό της Ηλιούπολης, το πιθανότερο είναι πως δε θα κατέπλησσαν τις μελλοντικές γενιές, ο ένας με την Ηθική του και ο άλλος με τα Μαθηματικά του<sup>20</sup>.

Ο μεγάλος σύγχρονος συγγραφέας των Μυστηρίων της Αιγυπτιακής Μύησης -που ωστόσο δε γνώριζε τίποτε για την Ινδία- ο Ραγκόν, δεν ήταν υπερβολικός όταν έλεγε πως:

*Όλες οι θεωρίες που αναπτύχθηκαν στο Ινδουστάν, την Περσία, τη Συρία, την Αραβία, τη Χαλδαία, τη Σιδωνία και από τους ιερείς της Βαβυλώνας (για τα μυστικά της Φύσης) ήταν γνωστές στους Αιγυπτίους ιερείς. Ωστε η ινδική φιλοσοφία ήταν εκείνη η οποία, εμπότιζε με τις ιδέες της τη Χαλδαία και την αρχαία Περσία. Και συνετέλεσε στην ανάδυση της δοξασίας των αιγυπτιακών Μυστηρίων<sup>21</sup>.*

Τα Μυστήρια προηγήθηκαν των ιερογλυφικών<sup>22</sup>. Ήταν η αιτία για τη δημιουργία τους, επειδή απαιτούνταν μόνιμες καταγραφές για να διατηρήσουν και να διαιωνίσουν τα

<sup>18</sup> Ο Πύρρος (318-272 π.Χ) υπήρξε βασιλιάς της Ηπείρου.

<sup>19</sup> Οι βασιλείς της Ουγγαρίας ισχυρίζονταν ότι μπορούσαν να θεραπεύσουν τον ίκτερο. Οι δούκες της Βουργουνδίας λέγεται ότι είχαν την ικανότητα να προστατεύουν το λαό από την πανούκλα. Οι βασιλείς της Ισπανίας ελευθέρωναν εκείνους που είχαν καταληφθεί από το διάβολο. Το προνόμιο της θεραπείας της χοιράδωσης είχε δοθεί στους βασιλείς της Γαλλίας σαν ανταμοιβή για τις αρετές του καλού βασιλιά Ροβέρτου. Ο Φραγκίσκος Α', κατά τη διάρκεια μιας σύντομης παραμονής στη Μασσαλία για το γάμο του γιου του, άγγιξε και θεράπευσε από αυτή την ασθένεια 500 άτομα. Οι βασιλείς της Αγγλίας κατείχαν τ ίδιο προνόμιο.

<sup>20</sup> Βλέπε Λώρενς, Essais Historiques ... για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την πλατιά, παγκόσμια γνώση των Αιγυπτίων Ιερέων.

<sup>21</sup> Des Initiations Anciennes et Modernes.... σελ. 25.

<sup>22</sup> Η λέξη προέρχεται από τις ελληνικές «ιερός» και «γλύφω» («σκαλίζω»). Οι αιγυπτιακοί χαρακτήρες ήταν αφιερωμένοι στους Θεούς, όπως η ινδική Ντεβαναγκάρι που θεωρείται Η γλώσσα των Θεών.

μυστικά τους. Η αρχέγονη Φιλοσοφία<sup>23</sup> χρησίμευσε σαν θεμέλιος λίθος για τη σύγχρονη Φιλοσοφία. Μόνο που ο απόγονος, ενώ διαιώνισε τα χαρακτηριστικά του εξωτερικού σώματος, έχασε στην πορεία την Ψυχή και το Πνεύμα του γονέα του.

Η μήυση, παρ' όλο που δεν περιείχε κανόνες και αρχές, ούτε ειδική διδασκαλία μιας Επιστήμης, όπως κατανοείται σήμερα, αποτελούσε ωστόσο Επιστήμη και μάλιστα την Επιστήμη των επιστημών. Αν και δεν είχε δόγμα, φυσική πειθαρχία και αποκλειστικό τυπικό, ήταν ωστόσο η μοναδική αληθινή Θρησκεία -η θρησκεία της αιώνιας αλήθειας. Εξωτερικά ήταν μια σχολή, όπου διδάσκονταν οι επιστήμες, οι τέχνες, η ηθική, η νομοθεσία, η φιλανθρωπία, η λατρεία της αληθινής και πραγματικής φύσης των κοσμικών φαινομένων' εσωτερικά, κατά τη διάρκεια των Μυστηρίων δίνονταν πρακτικές αποδείξεις για τη φύση! των κοσμικών φαινομένων. Εκείνοι που μπορούσαν να γνωρίσουν την αλήθεια όλων των πραγμάτων -δηλαδή, εκείνοι που μπορούσαν να αντικρίσουν την Ίσιδα αποκαλυμμένη και να αντέξουν το φοβερό μεγαλείο Της γίνονταν Μυημένοι. Αλλά τα τέκνα της Πέμπτης Φυλής είχαν ήδη πέσει πολύ βαθιά μέσα στην ύλη, για να κάνουν κάτι τέτοιο ατιμώρητα. Εκείνοι που αποτύγχαναν εξαφανίζονταν από τον κόσμο, χωρίς να αφήσουν ούτε ένα ίχνος πίσω τους. Ποιος από τους ανώτερους βασιλείς, όσο ισχυρή κι αν ήταν η κοινωνική του θέση, τολμούσε να διεκδικήσει ένα άτομο από τους αυστηρούς ιερείς, από τη στιγμή που εκείνο περνούσε το κατώφλι 'του ιερού τους 'Αδυτου;

Οι ευγενικές αρχές που διδάχθηκαν από τους Μυημένους των πρώτων φυλών πέρασαν στην Ινδία, την Αίγυπτο, την Ελλάδα, την Κίνα και τη Χαλδαία και έτσι εξαπλώθηκαν σε ολόκληρο τον κόσμο. Καθετί καλό, ευγενικό και μεγαλειώδες για την ανθρώπινη φύση, κάθε θεία ιδιότητα και έφεση, καλλιεργεί το από τους Ιερείς Φιλοσόφους, οι οποίοι επεδίωκαν να τα αναπτύξουν στους Μυημένους τους. Ο ηθικός τους κώδικας, που βασιζόταν στον αλτρουισμό, έγινε παγκόσμιος. Βρίσκεται ακόμη και στον Κομφούκιο, τον «αθειστή», ο οποίος δίδαξε ότι «εκείνος που δεν αγαπάει τον αδελφό του, δεν έχει αρετή». Βρίσκεται και στην εντολή της Παλαιάς Διαθήκης, που λέει, «Αγάπα τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου»<sup>24</sup>. Οι μεγαλύτεροι Μυημένοι παρομοιάστηκαν με Θεούς και ο Σωκράτης, στο έργο του Πλάτωνα Φαίδων παρουσιάζεται να λέει:

*Οι Μυημένοι είναι βέβαιο ότι απολαμβάνουν τη συντροφιά των Θεών.*

Στο ίδιο έργο ο μεγάλος Αθηναίος σοφός αναφέρει:

*Φαίνεται μάλιστα ότι και εκείνοι οι οποίοι οργάνωσαν τις μυστηριακές τελετές δεν ήταν άνθρωποι άνευ αξίας, αλλά πραγματικά κάποιο βαθύ νόημα κρύβεται από παλαιούς*

---

<sup>23</sup> Ο ίδιος συγγραφέας (όπως και οι Αποκρυφιστές) έχει μια πολύ λογική αντίρρηση σε ό,τι αφορά τη σύγχρονη ετυμολογία της λέξης «φιλοσοφία», η οποία ερμηνεύεται σαν «αγάπη της σοφίας», ενώ δεν είναι τίποτε τέτοιο. Οι φιλόσοφοι ήταν επιστήμονες και η φιλοσοφία ήταν μια αληθινή επιστήμη και όχι απλά πολυλογία, όπως σήμερα. Ο όρος αποτελείται από δύο ελληνικές λέξεις που έχουν σκοπό να μεταδώσουν το μυστικό του νόημα και πρέπει να ερμηνεύονται σαν «σοφία της αγάπης». Σε αυτήν ακριβώς την τελευταία λέξη, «αγάπη», βρίσκεται κρυμμένη η εσωτερική σημασία: γιατί εδώ η λέξη «αγάπη» δεν είναι ένα ουσιαστικό, ούτε σημαίνει «συμπάθεια» ή «στοργή», αλλά είναι ένας όρος που χρησιμοποιείται για τον Έρωτα, εκείνη την πρωταρχική αρχή στη θεία δημιουργία, τη συνώνυμη με τον πόθο, την αφηρημένη επιθυμία για δημιουργία, που καταλήγει σε μια αιώνια σειρά φαινομένων. Σημαίνει «θεία αγάπη», εκείνο το συμπαντικό στοιχείο της θεϊκής παρουσίας σε όλη τη Φύση, που είναι ταυτόχρονα η κύρια αιτία και το αποτέλεσμα. Η «σοφία της αγάπης» (ή «φιλοσοφία») σήμαινε την ερωτική έλξη για καθετί κρυμμένο κάτω από τα αντικειμενικά φαινόμενα καθώς και την κατανόησή του. Φιλοσοφία σήμαινε την ύμνηστη κατάσταση του Μύστη' αγάπη και αφομοίωση από τη Θεότητα. Από ταπεινοφροσύνη, ο Πυθαγόρας δε δεχόταν να τον αποκαλούν Φιλόσοφο (αυτόν που γνωρίζει καθετί κρυμμένο στα ορατά πράγματα, αιτία και αποτέλεσμα ή απόλυτη αλήθεια) και αποκαλούσε τον εαυτό του απλώς σοφό, ένα ζηλωτή της φιλοσοφίας ή της Σοφίας της Αγάπης. Η αγάπη με την εξωτερική σημασία της ήταν υποβαθμισμένη τότε από τους ανθρώπους, όπως είναι και σήμερα με την καθαρά γήινη εφαρμογή της.

<sup>24</sup> Λευιτικό, ΙΘ', 18.



χρόνους μέσα στα λόγια τους, ότι αν κανείς έλθει στον Άδη, χωρίς να μνηθεί στη διδασκαλία των μυστηρίων και να υποβληθεί στις τελετουργικές διατυπώσεις, η θέση του θα είναι στο βόρβορο [την Όγδοη Σφαίρα της Απόκρυφης Δοξασίας, δηλαδή, θα χάσει την προσωπικότητά του για πάντα], ο δε καθαρμένος και μνημένος με όλες τις διατυπώσεις, όταν φτάσει εκεί, θα γίνει δεκτός στην κατοικία των Θεών.

Αναφερόμενος στα Μυστήρια, ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός, λέει:

*Εδώ τελειώνει κάθε διδασκαλία. Βλέπει κανείς τη Φύση και όλα τα πράγματα. .*

Έτσι, λοιπόν, ένας Χριστιανός Πατέρας της Εκκλησίας μιλάει όπως μίλαγε ο Παγανιστής Πρμξέτατος, Ανθύπατος της Αχαΐας (4ος αιώνας μ.Χ.), «ένας άνθρωπος με έξοχες αρετές», ο οποίος παρατήρησε ότι το να στερήσουν τους Έλληνες από τα «ιερά Μυστήρια, τα οποία ενώνουν ολόκληρη την ανθρωπότητα», σημαίνει για αυτούς στέριση κάθε αξίας της ζωής. Θα είχαν κερδίσει ποτέ τα Μυστήρια την υψηλή εκτίμηση των ευγενέστερων ανθρώπων της αρχαιότητας, αν η καταγωγή τους δεν ήταν κάτι παραπάνω από ανθρώπινη; Διαβάστε όλα όσα έχουν γραφτεί για αυτό το μοναδικό θεσμό, τόσο από εκείνους οι οποίοι δεν είχαν ποτέ μνηθεί, όσο και από τους ίδιους τους Μνημένους. Μελετήστε τον Πλάτωνα, τον Ευριπίδη, το Σωκράτη, τον Αριστοφάνη, τον Πίνδαρο, τον Πλούταρχο, τον Ισοκράτη, το Διόδωρο, τον Κικέρωνα, τον Επίκτητο, το Μάρκο Αυρήλιο, για να μην αναφέρουμε δεκάδες άλλους διάσημους Σοφούς και συγγραφείς. Εκείνα που είχαν αποκαλύψει οι Θεοί και οι Άγγελοι, τα έκρυψαν οι εξωτερικές θρησκείες, αρχίζοντας με εκείνη του Μωυσή, και τα απέκρυψαν για αιώνες από τα μάτια του κόσμου. Ο Ιωσήφ, ο γιος του Ιακώβ, ήταν ένας Μνημένος, γιατί διαφορετικά δε θα μπορούσε να παντρευτεί την Ασενέτ, την κόρη του Πετεφρή («Ποτιφάρ», «εκείνος που ανήκει στο Φρή», το Θεό Ήλιο) του ιερέα της Ηλιούπολης και κυβερνήτη της Ον<sup>25</sup>. Κάθε αλήθεια που αποκαλύφθηκε από τον Ιησού και την οποία κατανοούσαν τόσο οι Ιουδαίοι όσο και οι πρώτοι χριστιανοί, ανασκεπάστηκε από την Εκκλησία η οποία προσποιείται ότι Τον υπηρετεί. Διαβάστε τι λέει ο Σενέκας<sup>26</sup>, όπως αναφέρεται από το Δρ. Ε. Β. Χ. Κίνκλι<sup>27</sup>:

*«Αφού διαλυθεί ο κόσμος και επιστρέψει στην αγκαλιά του· Δία [ή του Παραμπράχμαν], ο Θεός συνεχίζει να παραμένει συγκεντρωμένος στον εαυτό του και κατά κάποιο τρόπο, παραμένει κρυμμένος, ολότελα βυθισμένος στη θεώρηση των ιδεών του. Ύστερα βλέπουμε ένα νέο κόσμο να ξεπροβάλλει από αυτόν ... Μια αθώα φυλή ανθρώπων σχηματίζεται ... » Μιλώντας για 'μια κοσμική διάλυση -που περιλαμβάνει την καταστροφή ή το θάνατο των πάντων- αυτός [ο Σενέκας] μας διδάσκει πως, όταν οι νόμοι της Φύσης καταγκρεμιστούν και φτάσει η τελευταία μέρα του κόσμου, τότε ο Νότιος Πόλος θα καταστρέψει με την πτώση του όλες τις περιοχές της Αφρικής και ο Βόρειος Πόλος θα κατακλύσει όλες τις χώρες κάτω από τον άξονά του. Ο τρομαγμένος ήλιος θα στερηθεί το φως του' το παλάτι του ουρανού, που θα πέσει σε παρακμή, θα δημιουργήσει ταυτόχρονα ζωή και θάνατο και κάποιο είδος διάλυσης θα πέσει παρόμοια πάνω στις θεότητες, οι οποίες έτσι θα επιστρέψουν στο αρχικό τους χάος<sup>28</sup>.*

Μπορεί κανείς να νομίσει για μια στιγμή ότι διαβάζει την πουρανική διήγηση του Παρασαρά<sup>29</sup> για τη μεγάλη Πραλάγια<sup>30</sup>. Είναι σχεδόν το ίδιο πράγμα, ιδέα προς ιδέα. Έχει τίποτε παρόμοιο ο Χριστιανισμός; Ας διαβάσει ο αναγνώστης το κεφάλαιο Γ' (3-13) της Δεύτερης Επιστολής του Πέτρου, από τη Βίβλο και θα βρει εκεί τις ίδιες ιδέες.

<sup>25</sup> «Πάνω» στον «Ήλιο», το αιγυπτιακό όνομα της Ηλιούπολης (της «Πόλης του Ήλιου»).

<sup>26</sup> Ηρακλής Ουταίος, 1102.

<sup>27</sup> Έντουαρντ Κίνελν (1819-1880). Ιρλανδός νομομαθής και συγγραφέας.

<sup>28</sup> Book of God, σελ. 160.

<sup>29</sup> Γιος του Βιάσα. Λέγεται πως έγραψε το βιβλίο Ργκ Βέντα.

<sup>30</sup> Πραλάγια σημαίνει «μεγάλη απορρόφηση» και κατ' επέκταση διάλυση και καταστροφή του σύμπαντος στο τέλος της Μεγάλης Εποχής ή «ημέρας» του Μπράχμα.

τούτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι ελεύσονται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμπαϊκται...λέγοντες ποῦ ἔστιν ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας αὐτοῦ; ἀφ' ἧς γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν, πάντα οὕτω διαμένει ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως. λανθάνει γὰρ αὐτοὺς τούτο θέλοντας ὅτι οὐρανοὶ ἦσαν ἔκπαλαι καὶ γῆ ἐξ ὕδατος καὶ δι' ὕδατος συνεστῶσα τῷ τοῦ Θεοῦ λόγῳ, δι' ὧν ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο· οἱ δὲ νῦν οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ τῷ αὐτῷ λόγῳ τεθησαυρισμένοι εἰσὶ πυρὶ τηρούμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας...δι' ἣν οὐρανοὶ πυρούμενοι λυθήσονται καὶ στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται καινούς δὲ οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ.

Αν οἱ ερμηνευτές θέλουν νὰ βλέπουν μια αναφορά σε κάποια δημιουργία, ἕναν κατακλυσμό και μια υπόσχεση τῆς ἐλευσης τοῦ Χριστοῦ, ὅπου θα ζουν σε μια Νέα Ἱερουσαλήμ στον ουρανό, αὐτὸ δεν εἶναι λάθος τοῦ Πέτρου. Αὐτὸ που ἐνόησε ἐκεῖνος, ἦταν ἡ καταστροφή τῆς Πέμπτης Φυλῆς και ἡ ἐμφάνιση μιας νέας ηγεῖρου για τὴν Ἑκτη Φυλῆ.

Οἱ Δρυίδες κατανοοῦσαν τὸ νόημα τοῦ Ἥλιου στον Ταῦρο, για αὐτὸ ὅταν ἐσβηναν ὅλες οἱ φωτιές τὴν 1 ἢ Νοεμβρίου, μόνο τὸ δικό τους ἱερό και ἀσβεστο πυρ παρέμενε για νὰ φωτίζει τον ὀρίζοντα, σαν τῆς φωτιές τῶν Μάγων και τῶν σύγχρονων Ζωροαστριστών. Και ὅπως ἡ ἀρχική Πέμπτη Φυλῆ, οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Ἕλληνες, ἀκόμη και οἱ Χριστιανοὶ (οἱ ὁποῖοι ,το κάνουν μέχρι σήμερα χωρίς νὰ υποψιάζονται τὸ νόημά του) ἔτσι και ἐκεῖνοι χαιρετοῦσαν τὸ «Ἄστρο τοῦ Πρωινού», τὴν ὁμορφή Ἀφροδίτη<sup>31</sup>. Οἱ Δρυίδες πίστευαν στην ἐπαναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου, σε μια σειρά ἐπανεναρρώσεων και ὄχι, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ Λουκάνος<sup>32</sup>,

*Ὅτι τὸ ἴδιο Πνεῦμα θα ἐμψυχώσει ἕνα καινούργιο σῶμα, σε ἕνα διαφορετικό κόσμο ἀπὸ αὐτὸν ἐδώ.*

Γιατί, ὅπως λέει ὁ Διόδωρος, οἱ Δρυίδες πίστευαν ὅτι οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων μετὰ ἀπὸ μια ὀρισμένη περίοδο περνοῦν σε ἄλλα σῶματα<sup>33</sup>.

Οἱ δοξασίες αὐτές ἐφτάσαν στους Ἄριους τῆς Πέμπτης Φυλῆς ἀπὸ τους προγόνους τῆς Τέταρτης Φυλῆς, τους Ἀτλάντειους. Αὐτοὶ διατήρησαν με ευσέβεια τῆς διδασκαλίας, παρ' ὅλο που πλησίασε βαθμιαία τὸ τέλος τῆς μητρικῆς τους Ρίζας Φυλῆς ἐξαιτίας τῆς ἀλόγιστης χρήσης τῶν δυνάμεων και τῆς ἀλαζονείας τῆς.

<sup>31</sup> Ο Κ. Κίνελου στο βιβλίο του Book of God, ἀναφέρει τον Βαλανσῦ, ὁ ὁποῖος λέει: «Δεν ἦταν οὔτε μια ἐβδομάδα που εἶχα ἀποβιβαστεῖ στην Ἱρλανδία ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ, ὅπου μελετοῦσα Εβραϊκά και Χαλδαϊκά κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση Ἰουδαίων, ὅταν ἀκουσα μια νεαρή χωρική νὰ λέει σε ἕνα νέο που στεκόταν δίπλα τῆς, «Feach an Maddin Nag» «Κοῖτα τὸ ἄστρο τοῦ πρωινού», δείχνοντας τον πλανήτη Ἀφροδίτη, τὴ Maddina Nag τῶν Χαλδαίων».

<sup>32</sup> Μάρκος Λουκάνος (39-65 μ.χ.). Λατίνος ποιητὴς ἀπὸ τὴν Κόρντοβα τῆς Ἰσπανίας.

<sup>33</sup> Ὑπῆρχε μια ἐποχή ὅπου ὀλόκληρος ὁ κόσμος εἶχε μια θρησκεία, ὅπως εἶχαν «μια γλώσσα». «Ἀρχικά ὅλες οἱ θρησκείες τοῦ κόσμου ἦταν μία και προέρχονταν ἀπὸ ἕνα κέντρο», λέει ὁ Τζ. Σ. Φαμπέρ.

## Η ΜΥΗΤΙΚΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Θα αρχίσουμε με τα αρχαία Μυστήρια -εκείνα τα οποία δέχθηκαν οι πρώτοι Άριοι από τους Ατλάντειους- και των οποίων την πνευματική και νοητική κατάσταση περιέγραψε τόσο καλά ο καθηγητής Μαξ Μίλερ<sup>34</sup>.

*Λέει: Έχουμε εδώ [στο Ριγκ-Βέντα] μια περίοδο της διανοητικής ζωής του ανθρώπου που όμοιά της δεν υπάρχει σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου. Στους ύμνους του Βέντα<sup>35</sup> βλέπουμε ότι πρέπει ο άνθρωπος να λύσει το αίνιγμα αυτού του κόσμου ... Επικαλείται τους θεούς γύρω του, τους υμνεί και τους λατρεύει. Αλλά ωστόσο, με όλους αυτούς τους θεούς ... κάτω και πάνω από αυτόν, ο αρχαίος ποιητής φαίνεται βαθιά ανήσυχος. Εκεί, μέσα στο ίδιο του το στήθος ανακαλύπτει μια δύναμη που δεν καθησυχάζει όταν προσεύχεται, δεν απουσιάζει όταν φοβάται και τρέμει. Φαίνεται να του εμπνέει τις προσευχές του και ωστόσο να τις ακούει' φαίνεται να ζει μέσα του και να στηρίζει τον ίδιο και τα πάντα γύρω του. Το μόνο όνομα που μπορεί να βρει για αυτή τη μυστηριώδη δύναμη είναι «Μπράχμαν», γιατί το αρχικά σήμαινε ισχύ, θέληση, επιθυμία και την παρορμητική δύναμη της δημιουργίας. Αλλά και αυτό το απρόσωπο μπράχμαν, από τη στιγμή που παίρνει ένα όνομα, μετατρέπεται σε κάτι παράξενο και θείο. Τελικά καταλήγει να γίνει ένας τους πολλούς θεούς, ένας από τη μεγάλη Τριάδα που λατρεύεται μέχρι σήμερα. Ωστόσο η σκέψη μέσα του δεν έχει πραγματικό όνομα. Εκείνη η δύναμη, η οποία δεν είναι τίποτε άλλο εκτός από τον εαυτό της, που στηρίζει τους θεούς, τον ουρανό και κάθε ζωντανό ον, ίπταται μπροστά στο νου του, γίνεται αντιληπτή, αλλά δεν εκφράζεται. Τελικά την ονομάζει «Άτμαν», γιατί άτμαν, που σήμαινε αρχικά πνοή ή πνεύμα, κατέληξε να σημαίνει τον Εαυτό και μόνο τον Εαυτό' τον Εαυτό, θείο ή ανθρώπινο' τον Εαυτό, είτε δημιουργεί είτε υποφέρει' τον Εαυτό, είτε Έναν είτε το Παν, αλλά πάντα τον Εαυτό, ανεξάρτητο και ελεύθερο. «Ποιος έχει δει τον πρωτογεννημένο;» ρωτάει ο ποιητής, «όταν εκείνος που δεν είχε οστά (δηλαδή μορφή), γέννησε εκείνον με τα οστά; Πού ήταν η ζωή, το αίμα, ο Εαυτός του κόσμου; Ποιος πήγε να το ρωτήσει από εκείνον που τα γνώριζε;» (Ριγκ-Βέντα, I, 164, 4). Από τη στιγμή που εκφράστηκε αυτή η ιδέα του θείου Εαυτού, το σύμπαν έπρεπε να αναγνωρίσει την ανωτερότητά της «ο Εαυτός είναι ο Κύριος όλων των πραγμάτων, είναι η Βασιλιάς των πάντων. Όπως όλες οι ακτίνες ενός τροχού περιέχονται μέσα στο κέντρο και την περιφέρεια, έτσι και όλα τα πράγματα περιέχονται μέσα σε αυτόν τον Εαυτό' όλοι οι εαυτοί περιέχονται μέσα σε αυτόν τον Εαυτό». (Μπριχανταραγιάκα, II, τόμος 15<sup>36</sup>).*

Αυτός ο Εαυτός, ο ύψιστος, ο μοναδικός και ο παγκόσμιος, συμβολιζόταν από τον Ήλιο, καθώς η ζωοδότρα ακτινοβολία του είναι με τη σειρά της το έμβλημα της Ψυχής που σκοτώνει τα γήινα πάθη, τα οποία ήταν ανέκαθεν εμπόδιο για την επανασύνδεση του Μοναδικού του Εαυτού (του Πνεύματος) με το Συλλογικό Εαυτό. Από εδώ προέρχεται και το αλληγορικό μυστήριο, του οποίου μόνο τα γενικά χαρακτηριστικά μπορούν να δοθούν εδώ. Το τελούσαν οι «Γιοι της Πύρινης Ομίχλης» και του «Φωτός». Ο δεύτερος Ήλιος (η

<sup>34</sup> Μαξ Μίλερ (1823-1900). Αγγλογερμανός φιλόλογος και ανατολιστής.

<sup>35</sup> Από τη ρίζα vid = γνωρίζω. Τα Βέντα είναι ιερές γραφές των Ινδών, γραμμένες στα Σανσκριτικά.

Είναι τέσσερις: Ριγκ Βέντα, Γιατζούρ Βέντα, Σάμα Βέντα και Ατχάρβα Βέντα.

<sup>36</sup> Chips from a German Workshop, I,69-70.

«δεύτερη υπόσταση» του Ραβίνου Ντραχ) εμφανιζόταν όταν, αρχίζοντας τη δοκιμασία του, ο Βισβακάρμαν, ο Ιεροφάντης, έκοβε επτά από τις ακτίνες του και τις αντικαθιστούσε με ένα στέμμα από βάτα, οπότε ο «Ήλιος» γινόταν Βικαρτάνα, στερημένος από τις ακτίνες ή την ακτινοβολία του. Μετά από αυτό ο Ήλιος -τον οποίο υποδυόταν ο υποψήφιος για μύηση- έπρεπε να κατέλθει στην Παταλα, τις υποχθόνιες περιοχές, σε μια δοκιμασία του Τάνταλου. Βγαίνοντας από εκεί θριαμβευτής, αναδυόταν από τον τόπο των παθών και της ανομίας για να ξαναγίνει Καρμασακσίν, μάρτυρας του ανθρώπινου Κάρμα<sup>37</sup>, και να προβάλλει για άλλη μια φορά θριαμβευτής μέσα στη δόξα της αναγέννησής του, σαν Γκράχα-Ράτζα, Βασιλιάς των Αστερισμών και να τον αποκαλέσουν Γκαμπχαστιμάν, δηλαδή «αυτός που επανέκτησε τις ακτίνες του».

Ο «μύθος» του λαϊκού Πάνθεου της Ινδίας, τον οποίο βασίζεται και προέρχεται από τον ποιητικό μυστικισμό του Ριγκ-Βέντα - τα λόγια του οποίου απεικονίζονταν κατά το μεγαλύτερο μέρος παραστατικά στη διάρκεια των θρησκευτικών Μυστηρίων- αναπτύχθηκε στην πορεία της εξωτερικής του εξέλιξης στην παρακάτω αλληγορία. Τώρα μπορεί να την συναντήσει κανείς σε αρκετά από τα Πουρανά και σε άλλες Γραφές. Στο Ριγκ-Βέντα και στους ύμνους του ο Βισβακάρμαν, ο Μυστηριακός Θεός, είναι ο Λόγος, ο Δημιουργός, ένας από τους μεγαλύτερους Θεούς και σε δύο από τους ύμνους αναφέρεται σαν ο ύψιστος. Αυτός είναι ο Παντοδύναμος (Βισβακάρμάν), ο επονομαζόμενος «Μεγάλος Αρχιτέκτονας του Σύμπαντος», Ο Θεός που βλέπει τα πάντα ... ο πατέρας, ο γεννήτορας, ο ρυθμιστής, που δίνει στους θεούς το όνομά τους και βρίσκεται πέρα από την κατανόηση των θνητών, όπως κάθε Μυστηριακός Θεός. Εσωτερικά είναι η προσωποποίηση της δημιουργικής εκδηλωμένης Δύναμης και στη γλώσσα των μυστηρίων είναι η συλλογική έκφραση της έβδομης αρχής του ανθρώπου. Γιατί είναι ο γιος του Μπουβάνα, της αυτόδημιουργημένης φωτεινής Ουσίας και της ενάρτης, αγνής και άμορφης Γιόγκα-Σίντα, της παρθένας Θεάς, της οποίας το όνομα είναι αποκαλυπτικό, αφού προσωποποιούσε τη γιογκική δύναμη, την «αγνή μητέρα» που δημιουργεί τους Μύστες. Στους Ύμνους της Ριγκ-Βεντα ο Βισβακάρμαν εκτελεί, τη «μεγάλη θυσία», θυσιάζει δηλαδή τον εαυτό του για τον κόσμο. Η μετάφραση του ΝιΡούκτα<sup>38</sup> από τους ανατολιστές περιγράφει τη θυσία με τον εξής τρόπο:

*Ο Βισβακάρμαν πρώτα προσφέρει όλο τον κόσμο σε μια θυσία και έπειτα τελειώνει θυσιάζοντας τον εαυτό του.*

Στις μυστικές αναπαραστάσεις του χαρακτήρα του ο Βισβακάρμαν ονομάζεται συχνά Βιτόμπα και απεικονίζεται σαν το «Θύμα», ο «Θεάνθρωπος» ή ο εσταυρωμένος στο διάστημα Αβατάρα.

*Σε ένα μυστικό έργο σχετικά με τα Μυστήρια και τις μνητικές τελετουργίες, στο οποίο δίνονται πολύ γενικά, αλλά σωστά, τμήματα για τις ιερουργικές στάσεις και δοκιμασίες στις οποίες υποβαλλόταν ο υποψήφιος, μαζί με τη δοκιμασία βρίσκουμε και τις ακόλουθες λεπτομέρειες. (1) Ο νεόφυτος, συμβολίζοντας τον ήλιο σαν Σαχάσρα-Κιράνα -«αυτός με τις χίλιες ακτίνες»- παρουσιάζεται γονατιστός μπροστά στον ιεροφάντη. Αυτός κόβει επτά Βοστρύχους από τα μακριά μαλλιά του νεόφυτου<sup>39</sup> και στην επόμενη απεικόνιση (2) το λαμπρό στέμμα από χρυσές ακτίνες του υποψηφίου απομακρύνεται και αντικαθίσταται από ένα στεφάνι με λεπτά αγκάθια, που συμβολίζουν την απώλεια<sup>40</sup>. Αυτή η αναπαράσταση γινόταν στην Ινδία και τις περιοχές πέραν των Ιμαλαΐων.*

<sup>37</sup> Ο Σούρια, ο Ήλιος, είναι μια από τις εννιά Θεότητες που παρακολουθούν όλες τις ανθρώπινες πράξεις.

<sup>38</sup> Τίτλος ενός βιβλίου που εξηγεί τις δύσκολες λέξεις, οι οποίες απαντώνται στα Βέντα.

<sup>39</sup> Βλέπε Κριτές, ΙΣΤ', 19, όπου ο Σαμψών, ο Οποίος σαν τον Ηρακλή είναι συμβολική προσωποποίηση του ήλιου, μιλάει για τα μαλλιά που αν κοπούν θα του στερήσουν τη δύναμή του.

<sup>40</sup> Δε χρειάζεται να εξηγήσουμε ότι η Σαγκνιά, η αγνή πνευματική συνείδηση, είναι η εσωτερική αντίληψη του νεόφυτου (ή τσέλα) και μνημένου. Το κάψιμό τη από τις πιο θερμές ακτίνες του ήλιου είναι συμβολικό των γήινων παθών. Επομένως, οι επτά βόστρυχοι συμβολίζουν τα επτά θανάσιμα

Προκειμένου να γίνει «Τέλειος» ο σακρινταγκάμιν (κυριολεκτικά, «εκείνος που θα ξαναγεννηθεί») έπρεπε, ανάμεσα στις άλλες δοκιμασίες, να κατέλθει στην Πατάλα, τον «κάτω κόσμο» και μόνο μετά από αυτή τη διαδικασία μπορούσε να ελπίζει ότι θα γίνει αναγκάμιν, «εκείνος που δε θα γεννηθεί ξανά». Ο τέλειος μνημένος επέλεγε αν θα εμφανιστεί εκούσια με ανθρώπινη μορφή στον κόσμο των ανθρώπων, ή θα αναπαυθεί πρώτα στον Κόσμο των Θεών (το Ντεβάτσαν του μνημένου) και έπειτα να ξαναγεννηθεί πάνω στη Γη μας. Έτσι το επόμενο στάδιο εμφανίζει τον υποψήφιο να προετοιμάζεται για αυτό το ταξίδι (3).

Κατά τη διάρκεια της πορείας του ερχόταν αντιμέτωπος με κάθε είδους πειρασμό (δε μας επιτρέπεται να τους απαριθμήσουμε ή να μιλήσουμε για αυτούς). Αν κατάφερνε να τους υπερνικήσει, τότε ελάμβανε χώρα η μύηση. Αν αποτύγχανε, τότε αναβαλλόταν, ή ακυρωνόταν τελείως. Οι διαδικασίες αυτές διαρκούσαν επτά ημέρες. Στο διάστημα των τριών πρώτων, όπως λέγεται, δοκιμαζόταν και εξεταζόταν η ικανότητά του στην απόκρυφη γνώση. Την τέταρτη μέρα - (4) δενόταν με τα πόδια τεντωμένα και τα χέρια εκτεταμένα πάνω σε μια ξύλινη Βάση, σύμβολο της εξαγνίσεις, ενώ τα ελαττώματά του έπρεπε σιγανά να μετουσιωθούν, όπως λειαινεται ένα κομμάτι ακατέργαστο ξύλο. Ύστερα από αυτό αφηνόταν μόνος μέσα σε μια υπόγεια κρύπτη, σε απόλυτο σκοτάδι, για δύο μέρες και δύο νύχτες.

Στην Αίγυπτο ο νεόφυτος, βυθισμένος σε έκσταση, τοποθετείτο σε μια άδεια σαρκοφάγο μέσα στην Πυραμίδα, όπου ελάμβαναν χώρα οι μυητικές τελετές. Στην Ινδία και την Κεντρική Ασία δενόταν πάνω σε ξύλινες σανίδες και όταν το σώμα του γινόταν σαν του νεκρού (έπεφτε σε έκσταση), μεταφερόταν μέσα στην κρύπτη. Ύστερα ο Ιεροφάντης αγρυπνούσε δίπλα του «καθοδηγώντας τη φαινομενική ψυχή (το αστρικό σώμα) από αυτό τον κόσμο του Σαμσάρα (ή πλάνης στα βασίλεια του κάτω κόσμου, από τα οποία, τα κατάφερνε, είχε το δικαίωμα να ελευθερώσει επτά δυστυχισμένες ψυχές». Περιβεβλημένος με το Ανανταμαγιακόσα, το σώμα της ευδαιμονίας, ο Σροταπάνα παρέμενε εκεί όπου δεν έχουμε το δικαίωμα να τον ακολουθήσουμε. Όταν επέστρεφε, λάμβανε τη Λέξη, με ή χωρίς το «αίμα της καρδιάς» του Ιεροφάντη<sup>41</sup>

---

αμαρτήματα. Όσο για τις επτά βασικές αρετές, προκειμένου να επανακτηθούν από το σακρινταγκάμιν (τον υποψήφιο «για νέα γέννηση») μπορούν να αποκτηθούν μόνο με σκληρές δοκιμασίες και πόνο.

<sup>41</sup> Στο έργο Αποκαλυμμένη Ίσιδα, Τομ. II, σελ. 41-42, αναφέρεται ένα τμήμα αυτής της τελετής. Το δόγμα της Λύτρωσης ανάγεται στην αρχαία «ειδωλολατρία». Λέμε: «Αυτός ο θεμέλιος λίθος της εκκλησίας, η οποία για αιώνες πίστευε ότι βασιζόταν πάνω σε ένα στέρεο βράχο, έχει εξεταστεί τώρα από την επιστήμη και έχει αποδειχθεί ότι προέρχεται από τους Γνωστικούς. Ο καθηγητής Ντράπερ δείχνει ότι ήταν ελάχιστα γνωστό τις μέρες του Τερτυλιανού και ότι «δημιουργήθηκε ανάμεσα στους Γνωστικούς αιρετικούς» (βλέπε The History of the Conflict Between Religion and Science, σελ. 224) ... [Αλλά υπάρχουν αρκετές αποδείξεις ότι] δε δημιουργήθηκε μεταξύ τους περισσότερο από ό,τι ο «χρισμένος» Χριστός και η Σοφία. Τον πρώτο τον διαμόρφωσαν κατά το πρότυπο του «Βασιλιά Μεσσία», της αρμενικής αρχής της σοφίας και τη δεύτερη βάση της τρίτης Σφαίρα από τη χαλδαϊκή Καββάλα ή από τον Ινδό Μπράχμα και τη Σαρασβάτι, ή τον Παγανιστή Διόνυσο και τη Δήμητρα. Εδώ βρισκόμαστε σε στέρεο έδαφος, γιατί, όπως έχει αποδειχθεί, η Καινή Διαθήκη δεν εμφανίστηκε με τη πλήρη μορφή της, όπως αυτή που έχουμε σήμερα, παρά μόνο 300 χρόνια μετά την εποχή των Αποστόλων, ενώ το Ζοχάρ και τα άλλα καββαλιστικά βιβλία φαίνεται ότι ανήκουν στον πρώτο αιώνα της εποχής μας, αν όχι σε μεταγενέστερη εποχή.

Οι Γνωστικοί αποδέχονταν πολλές από τις ιδέες των Εσσαίων και οι Εσσαίοι είχαν τα μείζονα και τα ελάσσονα Μυστήρια τους, τουλάχιστον δυο αιώνες πριν από την εποχή μας. Αυτοί ήταν οι Οζαρίμ ή Μυημένοι, οι απόγονοι των Αιγυπτίων ιεροφάντων, στη χώρα των οποίων είχαν εγκατασταθεί για αρκετούς αιώνες πριν προσηλυτιστούν στο βουδιστικό μοναχισμό από τους ιεραπόστολους του βασιλιά Ασόκα και συγχωνευτούν αργότερα με τους πρώτους Χριστιανούς. Είναι πιθανό πως υπήρχαν πριν να βεβηλωθούν και να καταστραφούν οι αρχαίοι αιγυπτιακοί ναοί από τις ασταμάτητες εισβολές των Περσών, των Ελλήνων και άλλων κατακτητικών φυλών. Οι ιεροφάντες αναπαριστούσαν την λύτρωση κατά το Μυστήριο της Μύησης αιώνες πριν εμφανιστούν οι Γνωστικοί ή ακόμη και οι Εσσαίοι. Ανάμεσα στους ιεροφάντες ήταν γνωστό σαν το ΒΑΠΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ και θεωρείτο όχι μια λύτρωση για την «πτώση του ανθρώπου» στην Εδέμ, αλλά απλά μια εξιλέωση για τα παρελθόντα, παρόντα και μελλοντικά αμαρτήματα της άμαθης, αλλά παρ' όλα αυτά μολυσμένης

Βέβαια, στην πραγματικότητα ο Ιεροφάντης ποτέ δε σκοτωνόταν -ούτε στην Ινδία ούτε πουθενά αλλού, ο φόνος ήταν αλληγορικός- εκτός και αν ο Μυητής είχε διαλέξει το Μυσούμενο σαν διάδοχό του και είχε αποφασίσει να του μεταβιβάσει την τελευταία και υπέρτατη ΛΕΞΗ, οπότε μετά έπρεπε να πεθάνει, επειδή μόνο ένας άνθρωπος σε κάθε έθνος είχε το δικαίωμα να γνωρίζει τη λέξη. Πολλοί είναι οι μεγάλοι Μυημένοι που πέρασαν με αυτόν τον τρόπο πέρα από τον ορατό κόσμο, εξαφανιζόμενοι

*Τόσο μυστηριωδώς από τα μάτια των ανθρώπων, όπως ο Μωυσής από την κορυφή του "Όρους Φασγά (Νεβώ, προφητική Σοφία), αφού κατέστησε «πλήρη πνεύματος σοφίας» (μυημένο) τον Ιησού του Ναυή ακουμπώντας τον με τα χέρια.*

Αλλά αυτός πέθανε, δε δολοφονήθηκε. Γιατί ο φόνος, αν γίνει πραγματικά, ανήκει στη μαύρη και όχι τη, θεία Μαγεία. Πρόκειται για μεταβίβαση φωτός μάλλον και όχι πνευματικής και θείας ζωής για διάχυση Σοφίας και όχι αίματος. Αλλά αργότερα αλληγορική γλώσσα εκλήφθηκε κατά γράμμα, με αποτέλεσμα να προκαλεί τρόμο στους μετέπειτα πραγματικούς αναζητητές.

Όλοι αυτοί οι Ιεροφάντες και Μυημένοι ήταν τύποι του Ήλιου και της Δημιουργικής Αρχής (πνευματικής δύναμης), όπως ήταν οι Βισβακάρμαν και Βικαρτάνα, από την αρχή των Μυστηρίων. Ο διάσημος Τέκτονας Ραγκόν δίνει παράξενες λεπτομέρειες και ερμηνείες για τις ηλιακές τελετές. Υποστηρίζει ότι ο βιβλικός Χιράμ, ο μεγάλος ήρωας του Τεκτονισμού (ο «γιος της χήρας») -μια όψη του Όσιρη- είναι ο Ηλιακός Θεός, ο δημιουργός των τεχνών και ο «αρχιτέκτονας», αφού το όνομα Χιράμ σημαίνει ο «ανυψωμένος», ένας τίτλος που ανήκει στον Ήλιο. Κάθε Αποκρυφιστής γνωρίζει πόσο στενά σχετίζονται με τον Όσιρη και τις Πυραμίδες οι διηγήσεις των Βασιλέων που αφορούν το Σολωμόντα, το Ναό του και την κατασκευή του. Γνωρίζει επίσης ότι ολόκληρη η τεκτονική τελετή Μύησης βασίζεται πάνω βιβλική αλληγορία της κατασκευής του Ναού, ενώ οι Τέκτονες πολύ βολικά ξεχνούν ή ίσως αγνοούν το γεγονός ότι αυτή η τελευταία διήγηση βασίζεται πάνω σε αιγυπτιακούς και ακόμη αρχαιότερους συμβολισμούς. Ο Ραγκόν το εξηγεί δείχνοντας ότι οι τρεις σύντροφοι του Χιράμ, οι «τρεις δολοφόνοι», αντιπροσωπεύουν τους τρεις τελευταίους μήνες του χρόνου. Ο Χιράμ αντιπροσωπεύει τον Ήλιο, από το θερινό ηλιοστάσιο και πέρα και η όλη τελετουργία είναι μια αστρονομική αλληγορία.

*Κατά τη διάρκεια του θερινού ηλιοστασίου, ο Ήλιος εγείρει ύμνους ευγνωμοσύνης από καθετί που αναπνέει. Επομένως, αντιπρόσωπός του ο Χιράμ μπορεί να μεταβιβάσει, σε όποιον έχει δικαίωμα, την ιερή Λέξη, δηλαδή τη ζωή. "Όταν ο Ήλιος κατέρχεται στα κατώτερα, όλη η Φύση βουβαίνεται και ο Χιράμ δεν μπορεί πια να δώσει την ιερή Λέξη στους συντρόφους του, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν τους τρεις νεκρούς μήνες του χρόνου. Ο πρώτος σύντροφος χτυπάει το Χιράμ αδύναμα με έναν κανόνα είκοσι τέσσερις ίντσες (εξήντα εκατοστά) μακρύ, σύμβολο των είκοσι τεσσάρων ωρών που αποτελούν μια ημερήσια περιστροφή. Είναι η πρώτη υποδιαίρεση του χρόνου, η οποία, μετά την ανύψωση του παντοδύναμου άστρου, απειλεί αδύναμα την ύπαρξή του δίνοντάς του το πρώτο χτύπημα. Ο δεύτερος σύντροφος τον χτυπάει με ένα σιδερένιο τετράγωνο, σύμβολο της τελευταίας εποχής, απεικονιζόμενο με την τομή δύο*

ανθρωπότητας. Ο ιεροφάντης είχε το δικαίωμα να διαλέξει αν θα προσφέρει την αγνή και αναμάρτητη ζωή του αν θυσιά για τη φυλή του στους θεούς, με τους οποίους ήλπιζε να ξαναενωθεί, ή θα χρησιμοποιούσε κάποιο ζώο σαν σφάγιο. Κατά την τελευταία στιγμή της επιβλητικής «νέας γέννησης» ο Μυσταγωγός μεταβίβαζε τη «λέξη» στο μυημένο και αμέσως μετά του έβαζαν ένα όπλο στο δεξί χέρι και τον διέταζαν να χτυπήσει. Αυτή είναι η πραγματική καταγωγή του χριστιανικού δόγματος της λύτρωσης». Όπως λέει ο Μπαλάνς: «Η καταστροφή είναι ο μεγάλος Θεός του Κόσμου», δικαιώνοντας επομένως τη φιλοσοφική αντίληψη του ινδικού Σίβά. Σύμφωνα με αυτόν τον αμετάβλητο και ιερό νόμο, ο Μυημένος ήταν αναγκασμένος να σκοτώσει το Μυσταγωγό. Διαφορετικά η μύηση παρέμενε ατελής ... Είναι ο θάνατος αυτός που γεννάει τη ζωή. Orthodoxie maconniqne, σελ. 104. Όλα αυτά, όμως, ήταν συμβολικά και εξωτερικά. Το όπλο και ο φόνος πρέπει να κατανοηθούν με το αλληγορικό τους νόημα.

ευθειών γραμμών. Αυτές οι ευθείες διαιρούν σε τέσσερα ίσα μέρη το ζωδιακό κύκλο και το κέντρο του συμβολίζει την καρδιά του Χιράμ, η οποία αγγίζει το σημείο των τεσσάρων τετραγώνων που αντιπροσωπεύουν τις τέσσερις εποχές. Δεύτερη διαίρεση του χρόνου, η οποία καταφέρει ένα βαρύτερο χτύπημα στην ύπαρξη του ήλιου. Ο τρίτος σύντροφος τον χτυπάει θανάσιμα στο μέτωπο με ένα δυνατό χτύπημα της ξύλινης σφύρας του, η κυλινδρική μορφή της οποίας συμβολίζει το έτος, το δακτυλίδι ή κύκλο. Τρίτη διαίρεση του χρόνου, η ολοκλήρωση της οποίας δίνει το τελευταίο χτύπημα στην ύπαρξη του αποθνήσκοντος Ήλιφ. Από την ερμηνεία αυτή συμπεραίνεται ότι ο Χιράμ, αυτός που ανακάλυψε τα μέταλλα, ο ήρωας του νέου μύθου με τον τίτλο του αρχιτέκτονα, είναι ο Όσιρις (ο Ήλιος) της σύγχρονης μύησης. Η Ισιδα, η χήρα του, είναι η Στοά, το έμβλημα της Γης (στα Σανσκριτικά λοκά, ο κόσμος) και ο Ωρος, γιος του Όσιρι (ή του φωτός) και της χήρας του, είναι ο ελεύθερος Τέκτονας, δηλαδή ο Μυημένος που κατοικεί στη γήινη στοά (το τέκνο της Χήρας και του Φωτός)<sup>42</sup>.

Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφέρουμε τους ιησουΐτες γιατί η παραπάνω τελετουργία είναι δικό τους δημιούργημα. Για να δώσουμε ένα παράδειγμα του πώς κατάφεραν να ρίξουν στάχτη στα μάτια των κοινών ανθρώπων, ώστε να τους εμποδίσουν να δουν τις αλήθειες του Αποκρυφισμού, θα τονίσουμε τι έκαναν σε αυτό που σήμερα καλείται Ελευθεροτεκτονισμός.

Η Αδελφότητα αυτή κατέχει πράγματι σημαντικό μέρος του συμβολισμού και των τυπικών του Αποκρυφισμού, τα οποία από αμνημονεύτων χρόνων μεταβιβάστηκαν από τις αρχέγονες Μυήσεις. Για να καταστήσουν αυτή την Αδελφότητα μια αβλαβή άρνηση, οι Ιησουΐτες έστειλαν μερικούς από τους πιο ικανούς απεσταλμένους τους μέσα στο Τάγμα, οι οποίοι αρχικά έκαναν τους απλοϊκούς αδελφούς να πιστέψουν ότι το αληθινό μυστικό χάθηκε μαζί με το Χιράμ Αμπίφ και ύστερα τους έπεισαν να ενσωματώσουν αυτή την πίστη μέσα στο τυπικό τους. Έπειτα επινόησαν αληθοφανείς αλλά ψεύτικους ανώτερους βαθμούς, υποκρινόμενοι ότι ρίχνουν περισσότερο φως στο χαμένο μυστικό, ότι οδηγούν τον υποψήφιο και τον ικανοποιούν με μορφές δανεισμένες από το πραγματικό, αλλά που δεν περιείχαν καμιά ουσία και ήταν έντεχνα δημιουργημένες ώστε να οδηγούν τον ένθερμο Νεόφυτο σε αδιέξοδο. Και έτσι, άνθρωποι καθ' όλα λογικοί και ικανοί συναντούνται κατά διαστήματα και με κάθε σοβαρότητα, ζήλο και ειλικρίνεια, περνούν μέσα από την παρωδία της αποκάλυψης «αντικαταστημένων μυστικών», αντί των αληθινών.

Αν ο αναγνώστης καταφύγει στο πολύ σημαντικό και πολύ χρήσιμο έργο με τίτλο Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια, στο άρθρο «Ροδοσταυρισμός», θα βρει τι έκαναν οι Ιησουΐτες για να καταστρέψουν τον Τεκτονισμό. Μιλώντας για την περίοδο που η ύπαρξη της μυστηριώδους Αδελφότητας (για την οποία πολλοί υποκρίνονται ότι γνωρίζουν κάτι, αν όχι πολλά, και στην πραγματικότητα δε γνωρίζουν τίποτε) έγινε γνωστή για πρώτη φορά, αναφέρει:

*Κατά τις περασμένες εποχές, στα μεγαλύτερα στρώματα της κοινωνία υπήρχε ένας τρόμος για το αόρατο, ο οποίος, όπως έδειξαν πολύ καθαρά τα πρόσφατα γεγονότα και φαινόμενα, δεν έχει ξεπεραστεί εντελώς. Εξαιτίας αυτού οι μελετητές της Φύσης και του πνεύματος εξαναγκάζονταν σε μια μυστικότητα που δεν ήταν πάντα ευπρόσδεκτη ... Οι Καθβαλιστικοί στοχασμοί του Γιόχαν Ρόιχλιν<sup>43</sup> οδήγησαν στη μανιασμένη δράση ενός Λούθηρου και ο υπομονετικός μόχθος του Τρίτενχάμ<sup>44</sup> δημιούργησε το σύγχρονο σύστημα της διπλωματικής κρυπτογραφικής γραφής ... Αξίζει να σημειωθεί ότι ένας συγκεκριμένος αιώνας, αυτός στον οποίο εμφανίστηκαν για πρώτη φορά οι Ροδόσταυροι, διακρίνεται σαν εποχή κατά την οποία έγιναν οι περισσότερες προσπάθειες για την απολύτρωση των δεσμών του παρελθόντος [Παπισμός και Εκκλησιαστικισμός]. Σε αυτό οφείλεται και η αντίθεση της*

<sup>42</sup> Orthodoxy Maconique ... , σελ. 102-104.

<sup>43</sup> Γιόχαν Ρόιχλιν (1455-1522). Γερμανός ανθρωπιστής και αποκρυφιστής.

<sup>44</sup> Γιόχαν Τριτάμ (1462-1516). Γερμανός μυστικιστής, δάσκαλος του Αγρίπα. Είναι περισσότερο γνωστός με το όνομα Τριθέμιος.

ηττημένης μερίδας και η μανία της ενάντια σε καθετί μυστηριώδες ή άγνωστο. Οργάνωσε με τη σειρά της ψευδοροδοσταυρικές και τεκτονικές εταιρίες .... τις οδήγησε, να παγιώσουν παράτυπα τους αδύναμους αδελφούς του Αληθινού και Αόρατου Τάγματος και έπειτα να προδώσουν Θριαμβευτικά καθετί που θα μπορούσε να μεταβιβαστεί αστόχαστα στα ανώτερα στελέχη αυτών των προσωρινών και απατηλών ενώσεων. Χρησιμοποιήθηκε κάθε είδους πονηριά από τις αυθεντίες που αμύνονταν ενάντια στην πρόοδο της αλήθειας, για να εξαναγκάσουν είτε με λόγια, είτε με τη δύναμη ή τον τρόμο, όσους ήταν δυνατό, να δεχθούν τον Πάπα σαν Κύριο. Όταν τα κατάφεραν, όπως γνωρίζουν πολλοί που έχουν προσηλυτιστεί σε αυτή την πίστη αλλά δεν τολμούν να το ομολογήσουν, τα άτομα αντιμετώπιζονταν με περιφρόνηση και εγκαταλείπονταν να δώσουν τη μάχη για τη ζωή τους όσο καλύτερα μπορούσαν, χωρίς να τους παραχωρηθεί ούτε η γνώση εκείνων των απορρήτων που ισχυρίζεται ότι κατέχει η ρωμαϊκή πίστη.

Θα ήταν καλό ίσως αν οι Ιησουίτες αρκούσαν στο να ξεγελάσουν τους Ελευθεροτέκτονες και να μετατρέψουν εκείνο το τάγμα σε μια απλή Φιλανθρωπική Ένωση, που έλκει τα μέλη της με την προοπτική όμορφων Συμποσίων, απολαμβάνοντας τη συντροφιά πριγκίπων, κυβερνητικών προσώπων και ατόμων ικανών στην ομιλία και το τραγούδι. Αλλά τα καταστροφικά τους σχέδια είχαν ευρύτερο σκοπό και ήταν προσεκτικά οργανωμένα στις λεπτομέρειες και την εκτέλεση. Επεδίωκαν να φέρουν ξανά ένα μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας σε μια κατάσταση παθητικής άγνοιας και δεισιδαιμονίας. Γνώριζαν πολύ καλά ότι ήταν η μόνη κατάσταση που μπορούσε να βοηθήσει στην ολοκλήρωση των σκοπών τους για έναν Παγκόσμιο Δεσποτισμό. Οι Διαμαρτυρόμενοι Ιεραπόστολοι ελάχιστα γνωρίζουν ότι χρησιμοποιήθηκαν αρκετές φορές για να εξυπηρετήσουν τους παραδοσιακούς εχθρούς τους, τους Ρωμαιοκαθολικούς Ιερείς και να βγάλουν «τα κάστανα από τη φωτιά», ειδικά στην Ινδία και την Κίνα. Οι αποδείξεις υπάρχουν και φυλάσσονται προσεκτικά για να δημοσιευτούν τον κατάλληλο καιρό.

Ο μεγαλύτερος πολιτικός της Ευρώπης, ο πρίγκιπας Βίσμαρκ, γνώριζε με ακρίβεια όλα τα μυστικά τους σχέδια. Ήξερε ότι σκοπός των Ιησουϊτών ιερέων ήταν να προκαλούν δυσαρέσκεια και αναστάτωση σε όλες τις χώρες με σκοπό την προώθηση των δικών τους συμφερόντων. Αυτός ο διορατικός άνδρας, απευθυνόμενος στο γερμανικό Κοινοβούλιο στις 5 Δεκεμβρίου του 1874, δήλωσε ότι σε μια συζήτηση που έγινε ανάμεσα στον Απεσταλμένο του Βάρτενμπεργκ και τον Νούντσιο (Nuncio: Διπλωματικός αντιπρόσωπος του Πάπα σε ξένη κυβέρνηση), ο τελευταίος με αναίδεια και έπαρση είπε: «Η Ρωμαϊκή Εκκλησία πρέπει να θεωρεί την επανάσταση σαν το μοναδικό μέσον για να εξασφαλίσει τη δικαιοματική θέση της» (Times, 7 Δεκεμβρίου 1874). Πολλοί ιστορικοί της αποκαλούμενης «Ινδικής Ανταρσίας» κατηγορήσαν τους Διαμαρτυρόμενους Ιεραπόστολους ότι άμεσα και έμμεσα υπέθαλψαν τη δυσαρέσκεια και οδήγησαν σε ένα εθνικιστικό ξέσπασμα. Αλλά εμείς δε γράφουμε πολιτική ιστορία. Επομένως, είναι αρκετό να πούμε ότι σε! αυτή την περίπτωση, όπως και σε πολλές άλλες, η Εκκλησία της Μεταρρύθμισης και τα μέλη της απετέλεσαν ένα βολικό πράκτορα αν και ασυνείδητα. Δεν υπήρξε ποτέ Απόκρυφη Εταιρία που να μην ένιωσε το χέρι των Ιησουϊτών να προσπαθεί να τη γκρεμίσει με κάθε συνωμοτικό τρόπο. Ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται για το θέμα ας κάνει τον κόπο να ανακεφαλαιώσει την ιστορία τέτοιων Εταιριών. Αν σκεφτεί ποια ήταν η μοίρα τους, μόνο στην Αγγλία, θα αναγνωρίσει την αλήθεια αυτού του ισχυρισμού. Ο Προτεσταντισμός χάνει συνεχώς έδαφος και σε λίγα χρόνια τα μεγαλύτερα Διαμαρτυρόμενα έθνη θα σταθούν πρόσωπο με πρόσωπο με τη ΛΕΥΚΗ και τη ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΕΙΑ. Ποια θα διαλέξει η Αγγλία;

Αλλά όλες οι πανούργες προσπάθειες είναι καταδικασμένες να αποτύχουν τη μέρα που θα αποκαλυφθούν.

Αν και ο Τεκτονισμός έχει φθαρεί κανείς δεν είναι ικανός να συντρίψει τον αληθινό, αόρατο Ροδόσταυρο και τον Ανατολικό Μυημένο. Ο συμβολισμός του Βισβακάρμαν και του Σούρια-Βικαρτάνα επιβίωσε εκεί που δολοφονήθηκε ο Χιράμ Αμπίφ.



Δεν είναι απλώς ένα αστρονομικό γεγονός, αλλά πρόκειται για την πιο σημαντική τελετουργία, μια κληρονομιά των Αρχαϊκών Μυστηρίων που διέσχισε τις εποχές και χρησιμοποιείται μέχρι σήμερα. Συμβολίζει ένα ολόκληρο δράμα του Κύκλου της Ζωής, των προοδευτικών ενσαρκώσεων, των ψυχικών αλλά και των φυσιολογικών μυστικών, για τα οποία ούτε η Εκκλησία, ούτε η Επιστήμη γνωρίζουν τίποτε, παρ' όλο που αυτή ακριβώς η τελετουργία οδήγησε στην εκδήλωση του μεγαλύτερου από τα χριστιανικά Μυστήρια. Ο τελευταίος Μυημένος, η περήφανη Ρώμη των Κατακομβών, έδωσε το θανατηφόρο χτύπημα στον ΙΕΡΟΦΑΝΤΗ-ΜΥΗΤΗ της. Μόνο που το έκανε πολύ Βιαστικά! Ο Ιεροφάντης πέθανε πριν προλάβει να μεταβιβάσει στο μελλοντικό Διάδοχό του τη ΛΕΞΗ. Έτσι η θυσία αποδείχθηκε άχρηστη και η μήση «ατελής». Ο Ιεροφάντης των Σαπτά Σίνταμ (εφτά ποταμών) και των ΣΑΠΤΑΡΣΙ (των εφτά μεγάλων Ρίσι) δεν είναι νεκρός και ίσως έχει κάτι να πει στους σύγχρονους Μυημένους των «Εφτά Λόφων». Είναι απλά θέμα χρόνου και υπομονής περισσότερες λεπτομέρειες βρίσκονται στο άρθρο «Μερικοί Λόγοι για Μυστικότητα» (E. P. Blavatsky, Collected Writings, τόμος XIV).

## Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ «ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΜΥΗΣΗΣ»

Η αρχαιότητα της Μυστικής Δοξασίας μπορεί να γίνει καλύτερα αντιληπτή, όταν φανεί σε ποιο σημείο της ιστορίας τα Μυστήρια είχαν ήδη υποβαθμιστεί, αφού είχαν υποταχθεί στην προσωπική φιλοδοξία του δεσπότη-κυβερνήτη και του πανούργου ιερατείου. Αυτά τα βαθιά φιλοσοφικά και επιστημονικά διαμορφωμένα θρησκευτικά δράματα, στα οποία αναπαριστάνονταν οι μεγαλύτερες αλήθειες του Απόκρυφου ή Πνευματικού Σύμπαντος και η κρυμμένη κληρονομιά της γνώσης, είχαν γίνει αντικείμενο καταδίωξης πολύ πριν από τις μέρες της ακμής του Πλάτωνα και του Πυθαγόρα. Ωστόσο, οι πρωταρχικές αποκαλύψεις που δόθηκαν στην Ανθρωπότητα, δεν πέθαναν μαζί με τα Μυστήρια. Διατηρούνται ακόμη σαν κληρονομιά για τις μελλοντικές και περισσότερο πνευματικές γενιές.

Στην Αποκαλυμμένη Ίσιδα<sup>45</sup>, έχει ήδη αναφερθεί ότι και από την εποχή του Αριστοτέλη τα μεγάλα Μυστήρια είχαν χάσει το αρχικό μεγαλείο και τη σοβαρότητα τους. Οι τελετές τους είχαν αχρηστευθεί και ως, ένα μεγάλο βαθμό είχαν υποβαθμιστεί σε απλά ιερατικά θεάματα ή είχαν γίνει θρησκευτικές μιμήσεις. Είναι περιττό να αναφέρουμε πότε εμφανίστηκαν για πρώτη φορά στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, αφού υπάρχει μια αξεδιάλυτη χρονολογική σύγχυση, τουλάχιστον μέχρι την εποχή του Αριστοτέλη. Αρκεί να πούμε ότι στην Αίγυπτο τα Μυστήρια ήταν γνωστά από την εποχή του Μήνη και ότι οι Έλληνες τα πήραν μόνο όταν τα έφερε ο Ορφέας από την Ινδία. Σε ένα άρθρο με τίτλο, «Ήταν η γραφή γνωστή πριν από τον Πανίνι;»<sup>46</sup>, αναφέρεται ότι οι Παντού είχαν αποκτήσει παγκόσμια κυριαρχία και δίδασκαν τα «θυσιαστικά» Μυστήρια σε άλλες φυλές από το 3300 Π.Χ. Πράγματι, όταν ο Ορφέας, ο γιος του Απόλλωνα ή Ήλιου, δέχθηκε από τον πατέρα του τη φόρμιγγα -την επτάχορδη λύρα, σύμβολο του επταπλού μυστηρίου της Μύησης- τα Μυστήρια ήταν ήδη πανάρχαια στην Κεντρική Ασία και την Ινδία. Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, ο Ορφέας ήταν εκείνος που τα έφερε από την Ινδία και ο Ορφέας είναι πολύ αρχαιότερος του Ομήρου και του Ησίοδου. Έτσι, ακόμη και στις μέρες του Αριστοτέλη, ελάχιστοι ήταν οι αληθινοί Μύστες που είχαν μείνει στην Ευρώπη, ακόμη και στην Αίγυπτο. Οι κληρονόμοι εκείνων που αφανίστηκαν από τα κατακτητικά ξίφη διαφόρων εισβολέων της αρχαίας Αιγύπτου, είχαν και οι ίδιοι εξαφανιστεί με τη σειρά τους. Όπως πριν από 8000 ή 9000 χρόνια το ρεύμα της γνώσης κυλούσε αργά από τα οροπέδια της Κεντρικής Ασίας στην Ινδία και προς την Ευρώπη και τη Βόρεια Αφρική, έτσι 500 χρόνια περίπου Π.Χ. άρχισε να κυλάει πίσω προς την παλιά του πατρίδα και τόπο γέννησης. Στη διάρκεια των επόμενων δύο χιλιάδων χρόνων, η γνώση της ύπαρξης των μεγάλων Μυστών είχε σχεδόν χαθεί στην Ευρώπη. Ωστόσο, σε μερικά μυστικά μέρη, τα Μυστήρια εξακολουθούσαν να τελούνται με όλη την πρωταρχική τους αγνότητα. Ο «Ήλιος της Δικαιοσύνης» εξακολουθούσε να ρίχνει το φως του στο νυχτερινό ουρανό. Ενώ το σκοτάδι είχε καλύψει το πρόσωπο ενός αμαθή κόσμου, το αιώνιο φως άναβε μέσα στα Άδυτα τις νύχτες της Μύησης. Τα αληθινά Μυστήρια δεν έγιναν ποτέ γνωστά. Η Ελευσίνα και η Άγρα για τα πλήθη, ο Θεός *Ευβουλεύς*, «της καλής συμβουλής», η μεγάλη Ορφική Θεότητα για το νεόφυτο.

Ποιος ήταν άραγε αυτός ο μυστηριώδης Θεός, τον οποίο πολλοί ερευνητές συγγέουν με τον Ήλιο; Όποιος έχει κάποια ιδέα για την αρχαία αιγυπτιακή εξωτερική πίστη, ξέρει πολύ καλά ότι για τα πλήθη ο Όσιρις ήταν ο Ήλιος στον Ουρανό, «ο Ουράνιος Βασιλιάς», ο Ρο-

<sup>45</sup> Isis Unveiled, I, 15.

<sup>46</sup> Είναι ένα θέμα που δεν μπορεί να το αρνηθεί κανείς, όταν είναι γνωστό ακόμη και στους Ανατολιστές ότι υπήρχε ο Γιάσκα, ο οποίος ήταν προγενέστερος του Πανίνι και τα έργα του υπάρχουν ακόμη, και όταν επίσης υπάρχουν εβδομήντα συγγραφείς του Νιρουκτα (γλωσσάριου) οι οποίοι είναι γνωστό ότι προηγήθηκαν του Γιάσκα. Ο Πανίνι είναι Ινδός γραμματολόγος που άκμασε τον 4ο αι. π.Χ.

Ιμφάμπ. Οι Έλληνες ονόμαζαν τον Ήλιο «Οφθαλμό του Διός», όπως ο σύγχρονος ορθόδοξος Πάρσης έχει τον «Οφθαλμό του Ορμούζ». ονομαζόταν, επίσης, «Παντεπόπτης Θεός» (πολύοφθαλμος), «Θεός Σωτήρας» και «αίτιον της σωτηρίας». Διαβάστε τον πάπυρο του Παφέρωνες στο Βερολίνο, καθώς και τη στήλη, όπως αποδόθηκε από τον Μαριέτ-Μπει:

*Δόξα σε σένα, ω Ήλιε, θείο τέκνο! ... οι ακτίνες σου χαρίζουν ζωή στους αγνοούς και σε όσους είναι έτοιμοι ... Οι Θεοί [οι «γιοι του Θεού»] που σε πλησιάζουν τρέμουν από αγαλλίαση Εσύ είσαι ο πρωτογεννημένος, ο γιος του Θεού, ο Λόγος<sup>47</sup>*

Η Εκκλησία αναγνώρισε σε αυτούς τους όρους και είδε σε αυτές τις εκφράσεις των μυητικών τελετών και τα προφητικά λόγια των Παγανιστικών Χρησμών προφητείες για την έλευση του Χριστού. Η αλήθεια είναι πως αναφέρονταν για κάθε άξιο Μυημένο. Αρκετές από τις εκφράσεις που χρησιμοποιούνταν στα ιερατικά κείμενα και ιερογλυφικά, χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή μας, βρίσκονται τώρα στους ύμνους και τις προσευχές των χριστιανικών εκκλησιών. Δύσκολα η Εκκλησία θα παραδεχόταν κάτι τέτοιο, μια και μέσα στους αιώνες επήλθε καταστροφή των πανάρχαιων χειρογράφων .. Αναμφίβολα η Χριστιανοσύνη είχε τους δικούς της μεγάλους Ενορατικούς και Προφήτες, όπως κάθε άλλη θρησκεία. Τα επιχειρήματά τους όμως δεν ενισχύονται περισσότερο με το να αρνούνται τους προκατόχους τους.

Ακούστε τι λέει ο Πλάτωνας:

*Γνώριζε, λοιπόν, Γλαύκε, πως όταν μιλάω για τη δημιουργία του αγαθού, εννοώ τον Ήλιο. Ο Γιος βρίσκεται σε τέλεια αναλογία με τον Πατέρα του.*

Ο Ιάμβλιχος αποκαλεί τον Ήλιο «εικόνα της θείας διάνοιας ή Σοφίας». Ο Ευσέβιος, επαναλαμβάνοντας τα λόγια του Φίλωνα, ονομάζει τον ανατέλλοντα Ήλιο (ανατολή) Αρχάγγελος, αρχαιότερο από όλους, προσθέτοντας ότι ο Αρχάγγελος που είναι πολυώνυμος (έχει πολλά ονόματα) είναι ο Λόγος ή Χριστός<sup>48</sup>. Η λέξη Sol (Ήλιος) προέρχεται από τη λέξη solus, ο Ένας ή ο «Μόνος» και το ελληνικό του όνομα Ήλιος σημαίνει ο «Ύψιστος» και έτσι το σύμβολο γίνεται Κατανοητό. Παρ' όλα αυτά οι αρχαίοι έκαναν μια διάκριση ανάμεσα στον Ήλιο και στο πρωτότυπό του.

Ο Σωκράτης χαιρετούσε τον ανατέλλοντα Ήλιο, όπως, ακόμη και στις μέρες μας, κάνει ένας αληθινός Πέρσης ή Ζωροαστριστής. Ο Όμηρος και ο Ευριπίδης, όπως και ο Πλάτωνας, αναφέρουν μερικές φορές το Δία-Λόγο, τη «Λέξη» ή τον Ήλιο. Ωστόσο οι Χριστιανοί ισχυρίζονται ότι αφού το μαντείο όταν ρωτήθηκε για το Θεό Ιάω απάντησε: «Είναι ο Ήλιος», επομένως:

*Ο Γιεχοβά των Ιουδαίων ήταν πολύ γνωστός στους Παγανιστές και τους Έλληνες<sup>49</sup>.*

Και ο «Ιάω είναι ο δικός μας Γιεχοβά». Το πρώτο μέρος της πρότασης φαίνεται ότι δεν έχει καμιά σχέση με το δεύτερο. Πολύ λιγότερο δεν μπορεί κανείς να θεωρήσει το συμπέρασμα σαν σωστό. Αλλά αν υπάρχει τόση ανάγκη να αποδειχτεί η ταυτότητα, εμείς δε διαφωνούμε καθόλου. Μόνο που σε μια τέτοια περίπτωση, ο Γιεχοβά θα είναι επίσης ο Βάκχος. Είναι πολύ περίεργο που οι σύγχρονοι χριστιανοί μελετητές εξαρτώνται από τις πίστεις των Ιουδαίων -που ήταν Σαβαιτες και λάτρεις του Ήλιου<sup>50</sup>, όπως ο όγλος της Χαλδαίας- και με

<sup>47</sup> Ο νέος μυημένος ονομάζεται «πρωτογεννημένος» και στην Ινδία γίνεται ντβίτζα, «διπλογεννημένος», μόνο μετά την τελική και ανώτατη Μύησή του. Κάθε Μύστης είναι «Γιος του Θεού» και γίνεται «Γιος του Φωτός» αφού έχει δεχθεί τη «Λέξη», όταν γίνεται η ίδια η «Λέξη» και δεχτεί τις εφτά θείες ιδιότητες ή τη «λύρα του Απόλλωνα».

<sup>48</sup> Praeparatio evangelica, II, σελ. 157.

<sup>49</sup> Ντε Μιρβίλ, Esprits, IV, 15.

<sup>50</sup> II Βασιλέων, ΚΓ, 4-13.

αυτό τον τρόπο δεν Καταφέρνουν να δουν ότι ο μετέπειτα Γιεχοβά δεν είναι παρα μια ιουδαϊκή ανάπτυξη του Για-βά, ή του Ιαώ των Φοινίκων. Με λίγα λόγια, πρόκειται για το μυστικό όνομα ενός Μυστηριακού Θεού, ενός από τους πολλούς Κάβειρους. Παρ' όλο που ήταν ο «Υψιστος Θεός» για ένα μικρό έθνος, ποτέ δε θεωρήθηκε σαν τέτοιος από τους Μυημένους που τελούσαν τα Μυστήρια, Για αυτούς δεν ήταν παρά ένα Πλανητικό Πνεύμα προσκολλημένο στον ορατό Ήλιο, ο οποίος είναι το κεντρικό Άστρο και όχι ο κεντρικός πνευματικός Ήλιος.

*Και είπεν αυτό ο Άγγελος Κυρίου, [στον Μανωά] «εἰς τι τούτο ερωτάς το ὄνομά μου και αυτό ἐστίν θαυμαστόν»<sup>51</sup>.*

Όπως και αν έχει το πράγμα, δύσκολα μπορεί να απορριφθεί η ταυτότητα του Γιεχοβά του όρους Σινά με το Θεό Βάκχο και ο τελευταίος -όπως ήδη αναφέραμε στην Αποκαλυμμένη Ίσιδα - είναι ο Διόνυσος<sup>52</sup>. Όπου λατρευόταν ο Βάκχος υπήρχε μια παράδοση για την πόλη Νύσα<sup>53</sup> και ένα σπήλαιο όπου ανατρεφόταν. Έξω από την Ελλάδα, ο Βάκχος ήταν ο πανίσχυρος «Ζαγρέας, ο ανώτερος των Θεών», στην υπηρεσία του οποίου βρισκόταν ο Ορφείας, ο ιδρυτής των Μυστηρίων. Τώρα, λοιπόν, αν δε γίνεται αποδεκτό ότι ο Μωυσής ήταν ένας μυημένος ιερέας, ένας Μύστης, οι πράξεις του οποίου αναφέρονται αλληγορικά, τότε θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι λάτρευε το Βάκχο μαζί με τους Ισραηλίτες.

*Και ωκοδόμησεν ο Μωϋσής θυσιαστήριον, και εκάλεσεν το ὄνομα αὐτοῦ Γιεχοβά Νισσί [ἢ, Ιαώ-νισί, ἢ πάλι Διόνυσος]<sup>54</sup>.*

Για να ενισχύσουμε αυτό τον ισχυρισμό πρέπει να θυμηθούμε ότι ο τόπος όπου γεννήθηκε ο Όσιρις, ο Αιγύπτιος Ζαγρέας ή Βάκχος, ήταν το όρος Σινά, το οποίο από τους Αιγυπτίους ονομάζεται Νίσα. Το χάλκινο φίδι ήταν ένα ναχάς, και ο μήνας του ιουδαϊκού Πάσχα ονομάζεται Νισάν.

---

<sup>51</sup> Κριτές, Π', 18. Ο Σαμψών, ο γιος του Μανωά, ήταν ένας Μυημένος εκείνου του «Μυστηριακού» Κυρίου, του Γιαβά. Είχε αφιερωθεί πριν από τη γέννησή του, για να γίνει ένας «Ναζαρηνός» (τσέλα), ένας Μύστης. Το αμάρτημά του με τη Δαλιδά και το κόψιμο των μακριών μαλλιών του που «δεν τα είχε αγγίξει λεπίδα», δείχνει πόσο καλά κρατούσε τον ιερό του όρκο. Η αλληγορία του Σαμψών αποδεικνύει τον Εσωτερισμό της Βίβλου, καθώς και το χαρακτήρα των «Μυστηριακών Θεών» των Ιουδαίων. Ο Μόβερς δίνει έναν ορισμό για τη φοινικική ιδέα του ιδανικού ηλιόφωτος, σαν μια πνευματική επιρροή που εκπορεύεται από τον ύψιστο Θεό, τον Ιαώ, «το φως που γίνεται αντιληπτό μόνο με τη διάνοια, τη φυσική και πνευματική Αρχή όλων των πραγμάτων, από την οποία εκπορεύεται η ψυχή». Αυτό το φως ήταν η αρσενική Ουσία, ή Σοφία, ενώ η πρωταρχική ύλη ή Χάος ήταν η θηλυκή. Έτσι οι δυο πρώτες αρχές, αιώνιες και άπειρες, ήταν για τους αρχαίους Φοινίκες το πνεύμα και η ύλη. Αλλά αυτή είναι η ηχώ της ιουδαϊκής σκέψης, όχι η γνώμη των Παγανιστών Φιλοσόφων.

<sup>52</sup> Βλέπε Isis Unveiled, Τομ. II σελ. 526.

<sup>53</sup> Η Μπετ-Σαν ή Σκυθόπολη στην Παλαιστίνη και υπήρχε με την ίδια επωνυμία και μια τοποθεσία του όρους Παρνασσός. Αλλά ο Διόδωρος δηλώνει ότι η Νύσα βρισκόταν μεταξύ Φοινίκης και Αιγύπτου. Ο Ευριπίδης αναφέρει ότι ο Διόνυσος ήρθε στην Ελλάδα από την Ινδία και ο Διόδωρος προσθέτει τη μαρτυρία του: «ο Όσιρις μεγάλωσε στη Νύσα, στην Ευδαιμόνα Αραβία. Ήταν γιος του Διός και ονομάστηκε από τον πατέρα του (ονομαστική Ζεύς, γενική Διός) και από τον τόπο γέννησής του Διο-Νύσος, δηλαδή Ζεύς ή Δίας της Νύσου. Αυτή η ταυτότητα του ονόματος ή του τίτλου είναι πολύ σημαντική. Στην Ελλάδα ο Διόνυσος ήταν κατώτερος μόνο από το Δία και ο Πίνδαρος λέει: «Έτσι ο Πατήρ Ζεύς κυβερνά όλα τα πράγματα, και ο Βάκχος τα κυβερνά επίσης».

<sup>54</sup> Έξοδος, ΙΖ', 15.

## Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Τα Μυστήρια της Σαμοθράκης είναι τα αρχαιότερα Μυστήρια που αναφέρονται στην ιστορία. Μετά τη διάχυση του αγνού Πυρός άρχισε μια νέα ζωή. Αυτή ήταν η καινούργια γέννηση του Μυημένου, μετά από την οποία γινόταν ντβίτζα, «διπλογεννημένος», όπως οι Μπραχμάνοι της αρχαίας Ινδίας.

*Έλαβον μέρος εις την τελετήν την οποίαν είναι δίκαιον να ονομάζομεν μακαριοτάτην ... όντας τέλειοι μεν οι ίδιοι<sup>55</sup>,*

λέει ο Πλάτωνας. Ο Διόδωρος ο Σικελός, ο Ηρόδοτος και ο Σαγχιονιάθων<sup>56</sup> -ο αρχαιότερος από τους ιστορικούς- λένε ότι αυτά τα Μυστήρια ξεκίνησαν από την αρχή του Χρόνου, πιθανόν χιλιάδες χρόνια πριν από την ιστορική περίοδο. Ο Ιάμβλιχος μας πληροφορεί ότι ο Πυθαγόρας

*Ήταν μνημένος σε όλα τα μυστήρια της Βύβλου και της Τύρου, τις ιερές τελετές των Σύρων και τα μυστήρια των Φοινίκων<sup>57</sup>.*

Όπως ειπώθηκε στην Αποκαλυμμένη Ίσιδα:

Όταν άνθρωποι με απόλυτη ηθική σαν τον Πυθαγόρα, τον Πλάτωνα και τον Ιαμβλίχο, συμμετείχαν στα Μυστήρια και μιλούσαν για αυτά με σεβασμό, δεν αρμόζει στους σύγχρονους κριτικούς να τα κρίνουν τόσο απερίσκεπτα μόνο από την εξωτερική τους εμφάνιση<sup>58</sup>.

Και όμως αυτό ακριβώς γίνεται μέχρι τώρα. Ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός στιγματίζει τα Μυστήρια σαν «άσεμνα και διαβολικά», παρ' όλο που τα λόγια του δείχνουν ότι τα Ελευσίνια Μυστήρια ήταν ταυτόσημα με εκείνα των Ιουδαίων. Τα Ελευσίνια Μυστήρια αποτελούνταν από δυο μέρη. Τα Μικρότερα τελούνταν στην Άγρα και τα Μεγαλύτερα στην Ελευσίνα και ας σημειωθεί ότι ο Κλήμης ήταν και ο ίδιος μνημένος. Αλλά η Κάθαρση, ή οι δοκιμασίες εξάγνισης, πάντοτε παρανοήθηκαν. Η ερμηνεία του Ιάμβλιχου όφειλε να είναι απόλυτα ικανοποιητική, τουλάχιστον για κάθε απροκατάληπτη διάνοια.

Λέει:

*Παρόμοιες εκδηλώσεις στα Μυστήρια είχαν σκοπό να μας ελευθερώσουν από τα ακόλαστα πάθη, καθαρίζοντας την όραση και εξαφανίζοντας κάθε κακή σκέψη, μέσω της φοβερής αγιότητας από την οποία συνοδεύονταν αυτές οι ιερουργίες.*

Ο Δρ. Γ. Γουορμπάρτον<sup>59</sup> παρατηρεί:

<sup>55</sup> Φαίδρος, μετάφραση Κάρι, σελ. 326.

<sup>56</sup> Αρχαίος Φοινίκας συγγραφέας που έζησε τον 13. αι. π.Χ.

<sup>57</sup> Life of Pythagoras, σελ. 297. «Αφού ο Πυθαγόρας», προσθέτει, «πέρασε είκοσι δύο χρόνια στα άδυτα των ναών της Αιγύπτου, γνωρίστηκε με τους Μάγους της Βαβυλώνας και καθοδηγήθηκε από αυτούς στην αρχαία γνώση, δεν είναι καθόλου περίεργο ότι ήταν ικανότατος στη μαγεία ή τη θεουργία και ήταν επομένως ικανός να εκτελεί πράγματα που ξεπερνούν την απλή ανθρώπινη δύναμη και τα οποία μοιάζουν εντελώς απίστευτα για τους αμαθείς».

<sup>58</sup> Τομ. II, σελ. 100.

<sup>59</sup> Γουίλιαμ Γουορμπάρτον (1698-1779). Βρετανός θεολόγος και κληρικός.

*Οι σοφότεροι άνθρωποι του παγανιστικού κόσμου συμφωνούν απόλυτα ότι τα Μυστήρια είχαν εγκαθιδρυθεί με αγνότητα και είχαν σαν σκοπό τις ευγενέστερες επιδιώξεις με τα πιο άξια μέσα.*

Παρ' όλο που άτομα και των δυο φύλων και κάθε τάξης επιτρεπόταν να λάβουν μέρος στα Μυστήρια και η συμμετοχή ήταν σχεδόν υποχρεωτική, ωστόσο ελάχιστοι έφταναν στην ανώτερη και τελική Μύηση κατά τη διάρκεια αυτών των περιφημων τελετών. Η διαβάθμιση των Μυστηρίων μας δίνεται από τον Πρόκλο στο τέταρτο βιβλίο του έργου του Θεολογία του Πλάτωνα.

*Η εξαγνιστική τελετή προηγείται της μύησης και η μύηση της τελικής αποκάλυψης, της εποπτείας.*

Ο Θεών από τη Σμύρνη, στο βιβλίο του Μαθηματικά, διαιρεί επίσης τις μυστικές τελετές σε πέντε μέρη:

*Το πρώτο από αυτά είναι η εξάγνιση, γιατί τα Μυστήρια δεν αποκαλύπτονται σε όλους όσους επιθυμούν να τα δεχθούν υπάρχουν ορισμένα άτομα που εμποδίζονται από τη φωνή του κήρυκα ... επειδή είναι απαραίτητο εκείνοι οι οποίοι δεν αποκλείονται από τα Μυστήρια να εξαγνιστούν πρώτα μέσω ορισμένης κάθαρσης. Μετά την εξάγνιση, η αποδοχή των ιερών τελετών είναι επιτυχής. Το τρίτο μέρος ονομάζεται εποπτεία, ή αποδοχή. Και το τέταρτο, που είναι ο στόχος της αποκάλυψης, είναι [η τελετή απονομής] η κάλυψη της κεφαλής και η τοποθέτηση του στέμματος<sup>60</sup> ... μετά από την οποία το άτομο [ο μνημένος] γίνεται είτε δαδούχος ή ιεροφάντης των Μυστηρίων, ή αποδέχεται κάποιο άλλο τμήμα του μυστηριακού λειτουργήματος. Αλλά το πέμπτο, το οποίο θεωρείται αποτέλεσμα των προηγούμενων, είναι η φιλία και η εσωτερική επικοινωνία με το Θεό<sup>61</sup>.*

Και αυτό ήταν το τελευταίο και φοβερότερο των Μυστηρίων.

Ο κύριος στόχος των Μυστηρίων, τα οποία παριστάνονται τόσο διαβολικά από ορισμένους φανατικούς και γελοιοποιούνται τόσο από τους σύγχρονους συγγραφείς, ήταν συνυφασμένος με τον πιο υψηλό και ηθικό σκοπό. Δεν είναι απαραίτητο να επαναλάβουμε εδώ εκείνο που περιγράψαμε ήδη στην Αποκαλυμμένη Ίσιδα<sup>62</sup>, δηλαδή ότι είτε μέσω Μύησης σε ναό, είτε μέσω προσωπικής μελέτης της Θεουργίας, κάθε σπουδαστής αποκτούσε μια απόδειξη της αθανασίας του Πνεύματός του και της επιβίωσης της Ψυχής. Το τι ακριβώς ήταν η εποπτεία, το υπαινίσσεται ο Πλάτωνας στο Φαίδρο [250 B, C]:

*...και είδαν το πλέον ωραίο θέαμα και έλαβαν μέρος στην τελετή, την οποία είναι δίκαιο να ονομάζουμε μακαριστότητα, και την οποία πανηγυρίζουμε όντας τέλειοι μεν οι ίδιοι και αβλαβείς από κακά, όσα εις τον κατόπιν καιρό μας περιμένουν και επειδή Βλέπουμε και παρατηρούμε καλά, εικόνες τέλειες και απλές και γαλήνιες και ευδαιμονικές μέσα σε λαμπερό, φεγγοβόλημα<sup>63</sup>.*

<sup>60</sup> Η έκφραση αυτή δεν πρέπει να κατανοηθεί μόνο κυριολεκτικά, γιατί, όπως συμβαίνει κατά τη μύηση ορισμένων Αδελφοτήτων, έχει ένα μυστικό νόημα το οποίο μόλις εξηγήσαμε. Αυτό υπαινίχθηκε ο Πυθαγόρας όταν περιέγραψε τα αισθήματά του μετά τη Μύηση και λέει ότι στέφθηκε από τους Θεούς, παρουσία των οποίων ήπιε «το ύδωρ της ζωής». Στα ινδουιστικά Μυστήρια ήταν η πηγή της ζωής και το σώμα. το ιερό ποτό.

<sup>61</sup> Eleusinian and Bacchic Mysteries, T. Τέηλορ, σελ. 46, 47.

<sup>62</sup> Τομ. II, 111, 113.

<sup>63</sup> Eleusinian and Bacchic Mysteries, σελ. 63.

Αυτή η καλυμμένη ομολογία δείχνει ότι οι Μυημένοι 'απολάμβαναν τη Θεοφάνεια - έβλεπαν δηλαδή οράματα Θεών και αληθινών αθάνατων πνευμάτων. Όπως σωστά αναφέρει ο Τέιλορ<sup>64</sup>:

*Το ανώτατο μέρος της εποπτείας ή της τελικής αποκάλυψης, συνίστατο στη θέα των ίδιων των θεών [ανώτερων Πλανητικών Πνευμάτων], ενδεδυμένων με ένα ακτινοβόλο φως<sup>65</sup>.*

Η δήλωση του Πρόκλου πάνω στο θέμα είναι κατηγορηματική:

*Σε όλες τις μήσεις και τα Μυστήρια οι θεοί εκδηλώνουν πολλές όψεις και παρουσιάζονται με διάφορες μορφές. Πράγματι, μερικές φορές, εμφανίζονται σαν άμορφο φως. Τότε αυτό το φως έχει ανθρώπινο σχήμα ενώ άλλοτε προβάλλει με διαφορετικό τρόπο<sup>66</sup>,*

Στο Ντεσατίρ, το Βιβλίο του Σετ του Προφήτη Ζιρτούστ, διαβάζουμε:

*Οτιδήποτε υπάρχει πάνω στη Γη είναι αναπαράσταση και σκιά του ενός πράγματος που βρίσκεται στη Σφαίρα. Όσο αυτό το ακτινοβόλο πράγμα [το πρωτότυπο του Ψυχικού Πνεύματος] παραμένει σε αμετάβλητη κατάσταση, το ίδιο συμβαίνει και με τη σκιά του. Όταν το ακτινοβόλο απομακρύνεται από τη σκιά του, η ζωή φεύγει. Επίσης εκείνο το φως είναι η σκιά κάποιου πράγματος ακόμη πιο ακτινοβόλου<sup>67</sup>.*

Αυτό αποτελεί μια απόδειξη της ταυτότητας των εσωτερικών δοξασιών του με εκείνες των Ελλήνων Φιλοσόφων.

Η περιγραφή του Πλάτωνα από το Φαίδρο επιβεβαιώνει την άποψη ότι τα Μυστήρια των Αρχαίων ήταν ταυτόσημα με τις Μυήσεις που τελούνται ακόμη και σήμερα μεταξύ των Βουδιστών και των Ινδών Μυστών. Τα ανώτερα οράματα, τα πιο αληθινά, προκαλούνταν μέσω της κανονικής πειθαρχίας των βαθμιαίων Μυήσεων και της ανάπτυξης των ψυχικών δυνάμεων. Στην Ευρώπη και στην Αίγυπτο, οι Μύστες έρχονταν σε στενή επαφή με εκείνους τους οποίους ο Πρόκλος αποκαλεί «μυστικές φύσεις», «ακτινοβόλους Θεούς», γιατί όπως λέει ο Πλάτωνας:

*Καθαροί όντες και χωρίς να είμαστε κλεισμένοι σε αυτό το μνήμα, το οποίο περιφέροντας μαζί μας το ονομάζουμε σώμα, δεμένοι μαζί του, σαν σε όστρακο<sup>68</sup>*

Όσο για την Ανατολή,

*Η δοξασία των πλανητικών και γήινων Πίτρι<sup>69</sup> αποκαλυπτόταν πλήρως στην αρχαία Ινδία, κατά την τελευταία στιγμή της μύησης και μόνο στους μυημένους των ανώτερων βαθμών<sup>70</sup>*

Μπορούμε να προσθέσουμε κάτι ακόμη για την ερμηνεία, της λέξης Πίτρι. Στην Ινδία, ο τσέλα [μαθητής] του τρίτου βαθμού Μύησης έχει δυο Γκουρού. Ο ένας είναι ο Μύστης που έχει φυσικό σώμα, ο άλλος είναι ο άσαρκος και ένδοξος Μαχάτμα, ο οποίος παραμένει σύμβουλος ή καθοδηγητής ακόμη και των ανώτερων Μυημένων. Ελάχιστοι είναι οι αποδεδειγμένοι τσέλα που έχουν δει το ζωντανό Διδάσκαλό τους, πριν από τη μέρα και την ώρα του τελικού και αιώνια δεσμευτικού όρκου τους. Αυτό ακριβώς εννοούσαμε στην

<sup>64</sup> Τόμας Τέιλορ (1758-1835). Άγγλος συγγραφέας και Πλατωνιστής.

<sup>65</sup> Eleusinian and Bacchic Mysteries, σελ. 65.

<sup>66</sup> On Plato's Republic, σελ. 380, αναφερόμενο από τον Τέιλορ, σελ. 66.

<sup>67</sup> Στίχοι 35-38.

<sup>68</sup> Φαίδρος, 250 C, αναφερόμενο από τον Τέιλορ, σελ. 64.

<sup>69</sup> Πρόγονοι ή δημιουργοί του ανθρωπίνου γένους. Είναι εφτά, από τους οποίους οι τρεις είναι άμορφοι.

<sup>70</sup> Isis Unveiled, Τομ. II, σελ. 114.

Αποκαλυμμένη Ίσιδα όταν αναφέραμε ότι ελάχιστοι από τους φακίρηδες (η λέξη τσέλα ήταν άγνωστη τότε στην Ευρώπη και την Αμερική), οσοδήποτε

*Αγνοί, τίμιοι και αφοσιωμένοι, έχουν δει την αστρική μορφή ενός καθαρά ανθρώπινου πιτάρ (ενός προγόνου ή πατέρα). Αυτό γίνεται μόνο κατά την ιερή στιγμή της πρώτης και τελευταίας μνήσής τους. Μόνο παρουσία του καθοδηγητού του, του Γκουρού, και μόλις λίγο πριν ο βάτου-φακίρης [ο πρόσφατα μνημένος τσέλα] σταλεί στον κόσμο των ανθρώπων, με μοναδικό εφόδιο τη ράβδο από μπαμπού με 'τους εφτά κόμπους, μόνο τότε εντελώς ξαφνικά, έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο μετην άγνωστη ΠΑΡΟΥΣΙΑ [του Πιτάρ ή Πατέρα του, του ένδοξου αόρατου Διδασκάλου ή ασώματος Μαχάτμα). Τον βλέπει και πέφτει στα πόδια της φευγαλέας μορφής, αλλά δεν του εμπιστεύονται το μεγάλο μυστικό της επίκλησής της, γιατί αυτό είναι το υπέρτατο μυστήριο της άγιας συλλαβής<sup>71</sup>.*

Ο Μνημένος, λέει ο Ελιφάς Λεβί, γνωρίζει και επομένως «τολμά τα πάντα και μένει σιωπηλός». Ο μεγάλος Γάλλος Καββαλιστής λέει:

*Μπορεί να τον δείτε συχνά θλιμμένο, αλλά ποτέ απελπισμένο ή απογοητευμένο, συχνά φτωχό, αλλά ποτέ ταπεινωμένο ή άθλιο' συχνά καταδιωκόμενο, αλλά ποτέ πτοημένο ή συντριμμένο. Γιατί αυτός θυμάται τη χηρεία και το φόνο του Ορφέα, την εξορία και το μοναχικό θάνατο του Μωυσή, το μαρτύριο των προφητών, τα βασανιστήρια του Απολλώνιου, το Σταυρό του Σωτήρα. Γνωρίζει σε τι άθλια κατάσταση πέθανε ο Αγρίππας, η μνήμη του οποίου δυσφημείται μέχρι σήμερα' γνωρίζει τις δοκιμασίες που κλόνισαν το μεγάλο Παράκελσο και όλα όσα χρειάστηκε να υποφέρει ο Ραϋμόνδος Λουλ, πριν οδηγηθεί σε οδυνηρό θάνατο. Θυμάται ότι ο Σβέντενμποργκ αναγκαζόταν να προσποιείται τον παράφρονα, ακόμη και να χάσει σχεδόν τα λογικά του, πριν του συγχωρεθεί η γνώση την οποία κατείχε. Θυμάται τον Άγιο Μαρτίνο, ο οποίος ήταν αναγκασμένος να κρύβεται σε όλη του τη ζωή, τον Καλιόστρο που πέθανε εγκαταλειμμένος στο κελί της Ιεράς Εξέτασης<sup>72</sup>, τον Καζότ, που χάθηκε στην γκιλοτίνα. Διάδοχος τόσων πολλών θυμάτων και παρ' όλα αυτά τολμά, αλλά κατανοεί πολύ περισσότερο την αναγκαιότητα να μένει σιωπηλός<sup>73</sup>.*

Ο Τεκτονισμός -όχι η πολιτική οργάνωση που είναι γνωστή σαν Σκωτική Στοά- αλλά ο αληθινός Τεκτονισμός, μερικές τελετουργίες του οποίου διασώζονται ακόμη στη Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας και τις οποίες ο Ηλίας Άσμολ, ένας διάσημος Άγγλος αποκρυφιστής Φιλόσοφος του 17<sup>ου</sup> αιώνα, προσπάθησε μάταια να αναμορφώσει κατά το πρότυπο των ινδικών και αιγυπτιακών Μυστηρίων, ο Τεκτονισμός, λοιπόν, σύμφωνα με το Ραγκόν, τη μεγάλη αυθεντία πάνω στο θέμα, βασίζεται σε τρεις θεμελιώδεις εντολές. Το τριπλό καθήκον ενός Τέκτονα είναι να μελετήσει από πού έρχεται, τι είναι και πού πηγαίνει. Δηλαδή να μελετήσει το Θεό, τον εαυτό του και τη μελλοντική του μεταμόρφωση<sup>74</sup>. Η τεκτονική Μύηση βασίστηκε πάνω σε εκείνη των μικρότερων Μυστηρίων. Ο τρίτος βαθμός χρησιμοποιείτο στην Αίγυπτο και την Ινδία από αμνημονεύτων χρόνων και η ανάμνησή του παραμένει ακόμη μέχρι σήμερα σε κάθε Στοά, κάτω από το όνομα του θανάτου και της ανάστασης του Χιράμ Αμπίφ, του «Γιου της Χήρας». στην Αίγυπτο ονομαζόταν «Όσιρις», στην Ινδία «Λοκά-τσακσού» (Οφθαλμός του Κόσμου) και «Ντινακάρα» (δημιουργός της μέρας) ή Ήλιος, ενώ η ίδια η τελετουργία ονομαζόταν παντού «κύλη του θανάτου». Το φέρετρο ή η σαρκοφάγος του Όσιρι, ο οποίος σκοτώθηκε από τον Τυφώνα, μεταφερόταν και τοποθετείτο στο κέντρο της Νεκρικής Αίθουσας, με τους Μνημένους γύρω της και τον υποψήφιο δίπλα. Αυτόν τον ρωτούσαν αν είχε λάβει μέρος στο φόνο και παρά την άρνησή του και ύστερα από διάφορες και πολύ σκληρές δοκιμασίες, ο Μυσταγωγός προσποιείτο ότι τον χτυπούσε στο κεφάλι με έναν πέλεκυ. Αυτός έπεφτε κάτω, τον τύλιγαν με ύφασμα όπως τις μούμιες και τον

<sup>71</sup> Isis Unveiled, Τομ. II, σελ. 114.

<sup>72</sup> Αυτό είναι λάθος και ο Αβάς Κονσταν (Ελιφάς Λεβί) το ήξερε. Γιατί λοιπόν διέδωσε μια αναλήθεια;

<sup>73</sup> Dogme et Rituel de la haute magie, I, σελ. 219-220.

<sup>74</sup> Orthodoxie Maconnique, σελ. 99, Παρίσι, E. Ντεντί, 1853.



θρηνούσαν. Ύστερα άρχιζαν αστραπές και κεραυνοί, το υποτιθέμενο πτώμα περιβαλλόταν από φωτιά και τελικά ανυψωνόταν.

Ο Ραγκόν μιλάει για μια φήμη που κατηγορούσε τον Αυτοκράτορα Κόμοδο -ο οποίος κάποτε έπαιξε το ρόλο του Μυσταγωγού- ότι εκτέλεσε το ρόλο του στο μυητικό δράμα τόσο αληθινά, ώστε πραγματικά σκότωσε τον υποψήφιο, όταν του έδωσε το χτύπημα με τον πέλεκυ. Αυτό δείχνει ότι τα μικρότερα Μυστήρια δεν είχαν εξαφανιστεί εντελώς κατά το δεύτερο αιώνα μ.Χ.

Τα Μυστήρια μεταφέρθηκαν στη Νότια και Κεντρική Αμερική, στο Βόρειο Μεξικό και το Περού από τους Ατλάντειους την εποχή όπου

*Ένας πεζοπόρος από το Βορρά [της περιοχής που κάποτε ήταν Ινδία] μπορούσε να φτάσει -χωρίς σχεδόν να βρέξει τα πόδια του- στη Χερσόνησο της Αλάσκας μέσω της Μαντζουρίας, κατά μήκος του μελλοντικού Κόλπου της Ταρταρίας, τις Νήσους Κουρίλες και Αλεούτιες ενώ ένας άλλος ταξιδιώτης, εφοδιασμένος με ένα κανό και ξεκινώντας από το Νότο, μπορούσε να περπατήσει από το Σιάμ, να διασχίσει τα Νησιά της Πολωνησίας και να εισχωρήσει σε οποιοδήποτε μέρος της ηπείρου της Νότιας Αμερικής.*

Συνέχισαν να υπάρχουν μέχρι τις μέρες των Ισπανών εισβολέων. Εκείνοι κατέστρεψαν τα μεξικανικά και περουβιανά αρχεία, αλλά εμποδίστηκαν να βάλουν το βέβηλο χέρι τους στις πολλές Πυραμίδες -τις στοές μιας αρχαίας Μύησης- τα ερείπια των οποίων είναι σκορπισμένα στο Πουέντε Νασιονάλ, τη Σολούλα και το Τεοτιχουακάν. Τα ερείπια του Παλένκουε, του Οκοθίμγκο στο Σιάπας και άλλα στην Κεντρική Αμερική είναι γνωστά σε όλους. Αν οι πυραμίδες των ναών της Γκουιενγκόλα και της Μίτλα πρόδιναν ποτέ τα μυστικά τους, η τωρινή Διδασκαλία θα φαινόταν ότι υπήρξε πρόδρομος των μεγαλύτερων αληθειών στη Φύση. Στο μεταξύ όλοι αυτοί οι τόποι έχουν το δικαίωμα να αποκαλούνται Μίτλα, «τόποι θλίψης» και «κατοικίες των (βεβηλωμένων) νεκρών».

## ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Η Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια στο λήμμα «Ήλιος» αναφέρει:

*Σε όλες τις εποχές ο ήλιος έπαιξε αναγκαστικά ένα σημαντικό ρόλο σαν σύμβολο και ιδιαίτερα στον Ελευθεροτεκτονισμό. Ο W.M. συμβολίζει τον ανατέλλοντα ήλιο, ο J.W. τον ήλιο το μεσημέρι και ο S.W. το δύοντα ήλιο. Στις δρυιδικές τελετές ο Αρχιδρυίδης συμβόλιζε τον ήλιο και τον περιστοιχίζαν δυο αξιωματούχοι, από τους οποίους ο ένας συμβόλιζε τη σελήνη στη Δύση και ο άλλος τον ήλιο στο Νότο, στο μεσουράνημά του. Είναι εντελώς περιττό να εισέλθουμε σε μια μακροσκελή ανάλυση αυτού του συμβόλου.*

Πολύ «περιττό» πράγματι αφού ο Ζ.Μ. Ραγκόν το ανέλυσε πλήρως, όπως μπορεί να διαπιστώσει κανείς στο τέλος του κεφαλαίου «Η Μυητική Δοκιμασία στα Μυστήρια του Ήλιου». Όπως είπαμε, ο Ελευθεροτεκτονισμός πήρε τις τελετουργίες του από την Ανατολή. Και όπως για τους σύγχρονους Ροδόσταυρους είναι αλήθεια ότι «ενδύθηκαν με μια γνώση του χάους, που ίσως δεν είναι και τόσο επιθυμητή», η παρατήρηση αυτή ισχύει πολύ περισσότερο σε όλους τους άλλους κλάδους του Τεκτονισμού, αφού η γνώση των μελών σχετικά με την πλήρη σημασία των συμβόλων τους είναι μηδενική. Έχουν καταφύγει σε δεκάδες υποθέσεις, τη μια πιο απίθανη από την άλλη, όπως για παράδειγμα τους «Στρογγυλούς Πύργους» της Ιρλανδίας. Μόνο αυτό το γεγονός αρκεί για να δείξει την άγνοια των Τεκτόνων σύμφωνα με τη Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια, «η ιδέα πως αυτοί μπορεί να συνδέονται με την Τεκτονική Μύηση πρέπει αμέσως να αγνοηθεί σαν ανάξια ενδιαφέροντος». Οι «Πύργοι» που βρίσκονται σε όλη την Ανατολή, συνδέονταν με τις Μυστηριακές Μυήσεις, δηλαδή τις τελετές του Βισβακάρμαν και του Βικαρτάνα. Οι υποψήφιοι για Μύηση τοποθετούνταν μέσα σε αυτούς για τρεις μέρες και τρεις νύχτες, όταν δεν υπήρχε εκεί κοντά κάποιος ναός με υπόγεια κρύπτη. Αυτοί οι στρογγυλοί πύργοι δε χτίστηκαν για κανέναν άλλο σκοπό. Παρά το γεγονός ότι όλα τα παρόμοια μνημεία παγανιστικής προέλευσης έχουν δυσφημιστεί, ωστόσο εξακολουθούν να παραμένουν τα ζωντανά απομεινάρια της αρχαίας Σοφίας. Τίποτε δεν υπάρχει σε αυτό τον αντικειμενικό και απατηλό κόσμο που να μην μπορεί να χρησιμεύσει για δύο σκοπούς έναν καλό και έναν κακό. Έτσι, σε μεταγενέστερες εποχές οι Μυημένοι της Αριστερής Ατραπού και οι ανθρωπομορφιστές κατέλαβαν τα περισσότερα από αυτά τα σιωπηλά και εγκαταλειμμένα ερείπια από τους πρώτους σοφούς κατοίκους τους και τα μετέτρεψαν σε φαλλικά μνημεία. Ήταν μια σκόπιμη, εκούσια και κακοήθης παρερμηνεία του αληθινού τους νοήματος, μια εκτροπή από την πρώτη χρήση τους. Ο Ήλιος -παρ' όλο που πάντα, ακόμη και για τα πλήθη, ήταν ο μόνος ουράνιος θεός- σε κάθε λαϊκή εξωτερική θρησκεία είχε μια διπλή όψη, η οποία ανθρωπομορφοποιήθηκε από τους βέβηλους. Έτσι ο Ήλιος ήταν ο Όσιρις-Τυφώνας, ο Ορμάζντ-Αχριμάν, ο Μπελ-Δίας και ο Βάαλ, το φωτεινό σώμα που χαρίζει ζωή και θάνατο. Και έτσι, ο μονόλιθος, η στήλη, η πυραμίδα, ο πύργος ή ο ναός, που χτίστηκε αρχικά για να δοξάσει την πρώτη αρχή ή όψη, έγινε με τον καιρό αντικείμενο ειδωλολατρίας ή ακόμη χειρότερα, ένα φαλλικό έμβλημα με τη χονδροειδή και ζωώδη μορφή του. Το Λίνγκα των Ινδών έχει ένα πνευματικό και υπερβολικά φιλοσοφικό νόημα, ενώ οι ιεραπόστολοι δεν βλέπουν σε αυτό παρά μόνο ένα «άσεμνο σύμβολο». Και όμως, διατηρεί το νόημα που βρίσκεται σε όλα εκείνα τα μπααλίμ, σαμανίμ και τα μαμμότ μαζί με τις στήλες από απελέκτητη πέτρα της Βίβλου, οι οποίες ορθώνονται για τη δόξα του αρσενικού Γιεχοβά. Αλλά αυτό δε μεταβάλλει το γεγονός ότι τα πυρεία των Ελλήνων, οι νουράγες της Σαρδηνίας, τα τεοκάλι του Μεξικού κ.λπ. στην αρχή όλα είχαν τον ίδιο χαρακτήρα με τους «Στρογγυλούς Πύργους» της Ιρλανδίας. Ήταν ιεροί τόποι Μύησης.

Το 1877 η συγγραφέας, αναφέροντας τις απόψεις μερικών εξόχων μελετητών, τόλμησε να βεβαιώσει ότι υπήρχε μεγάλη διαφορά ανάμεσα στους όρους Χρηστός και Χριστός, μια διαφορά που είχε ένα βαθύ εσωτερικό νόημα. Επίσης ότι, ενώ Χριστός σημαίνει «ζω» και «γεννιέμαι σε μια νέα ζωή», ο Χρηστός, στη φρασεολογία της «Μύησης», σήμαινε το θάνατο της εσωτερικής, κατώτερης ή προσωπικής φύσης στον άνθρωπο. Έτσι, δίνεται το κλειδί για τον μπραχμανικό τίτλο, ο διπλογεννημένος, και τέλος,

*... αν δεν υπήρχαν Χριστιανοί, υπήρχαν ωστόσο Χρηστιανοί πολύ πριν από την εποχή του Χριστιανισμού. Οι Εσσαίοι ήταν μερικοί από αυτούς<sup>75</sup>.*

Πολλοί επιτέθηκαν τότε στη συγγραφέα που, ωστόσο, δε θα επιχειρούσε μια τέτοια δήλωση χωρίς σοβαρά επιχειρήματα. Στην επόμενη σελίδα της Αποκαλυμμένης Ίσιδας αναφέρεται:

Ο Λέπσιους<sup>76</sup> δείχνει ότι η λέξη Νόφρε σημαίνει Χρηστός, «αγαθός» και ότι ένας από τους τίτλους του Όσιρι, «Όνοφρης», πρέπει να μεταφραστεί σαν «η αγαθότητα του εκδηλωμένου Θεού»<sup>77</sup>. «Η λατρεία του Χριστού δεν ήταν παγκόσμια εκείνη την εποχή», εξηγεί ο Μακ Κένζι, «πράγμα με το οποίο εννοώ ότι δεν είχε εισαχθεί η Χριστολατρεία. Η λατρεία του Χριστού -της Αγαθής Αρχής- είχε προηγηθεί κατά πολλούς αιώνες και επέζησε ακόμη και μετά τη γενική αποδοχή του Χριστιανισμού, όπως φαίνεται από μνημεία που επιζούν ακόμη ... Επίσης, έχουμε μια επιγραφή σε μια επιτάφια στήλη, η οποία είναι προχριστιανική: Υάκινθε Λαρισαίων Δημόσιε Ήρωε Χρηστέ Χαίρε. Ο Ρόσι (Υπόγεια Ρώμη, τόμος 1, πιν. XXI) μας δίνει ένα άλλο παράδειγμα από τις κατακόμβες :«Αίλια Χρηστέ, εν Ειρήνη»<sup>78</sup>.

Σήμερα μπορούμε να προσθέσουμε σε αυτές τις μαρτυρίες την άποψη ενός σοβαρού συγγραφέα, ο οποίος αποδεικνύει το ίδιο πράγμα με την αυθεντία της γεωμετρικής απόδειξης. Υπάρχει ένα πολύ περίεργο απόσπασμα με παρατηρήσεις και επεξηγήσεις στο βιβλίο Η Πηγή των Μέτρων, ο συγγραφέας του οποίου πιθανόν δεν έχει ακούσει ποτέ για το «Μυστηριακό Θεό» Βισβακάμαν των πρώτων Άριων. Ασχολούμενος με τη διαφορά ανάμεσα στους όρους Χρηστός και Χριστός, καταλήγει λέγοντας πως:

*...υπήρχαν δύο Μεσσίες: ο Ένας ήταν εκείνος που κατέβηκε στον τάφο για τη σωτηρία του κόσμου. Ήταν ο ήλιος, ο στερημένος από τις χρυσές ακτίνες του και στεφανωμένος με μαύρες ακτίνες (που συμβόλιζαν αυτή την απώλεια), όπως τα αγκάθια. Ο άλλος ήταν ο θριαμβευτής Μεσσίας, ο οποίος ανέβηκε στην κορυφή του τόξου του ουρανού, υποδύομενος το Λιοντάρι της φυλής του Ιούδα. Και στις δύο περιπτώσεις αυτός είχε το σταυρό. Τη μία σε ταπείνωση (τέκνο φυσικής γέννησης) και την άλλη ελέγχοντας τον σαν νόμο της δημιουργίας, όντας ο Γιεχοβά<sup>79</sup>.*

Στη συνέχεια ο συγγραφέας αναλύει το «γεγονός» ότι «υπήρχαν δύο Μεσσίες» Κ.λπ. Το γεγονός αυτό -αν αφήσουμε κατά μέρος το θείο και μυστικό χαρακτήρα και ισχυρισμό ότι ο Ιησούς ήταν ανεξάρτητος από αυτό το συμβάν της θνητής ζωής Του- δείχνει ότι πέρα από κάθε αμφιβολία, ήταν Μνημένος των Αιγυπτιακών Μυστηρίων, όπου ετελείτο η ίδια τελετή του Θανάτου και της πνευματικής Ανάστασης του νεόφυτου, ή της δοκιμασίας του υποφέροντος Χριστού και της Αναγέννησής του, γιατί αυτή η τελετή είχε υιοθετηθεί παγκόσμια.

Ο «τάφος» στον οποίον αναγκάζονταν να κατέβει ο Ανατολικός Μνημένος ήταν η Πατάλα, μία από τις επτά περιοχές 'του κάτω κόσμου, την οποία κυβερνούσε ο Βασούκι, ο μεγάλος «οφιόμορφος Θεός». Ο τάφος αυτός, στον Ανατολικό Συμβολισμό έχει ακριβώς το ίδιο πολλαπλό νόημα, όπως ανακάλυψε ο Τζ. Ράλστον Σκίνερ<sup>80</sup>, με την εβραϊκή λέξη σιάκ. Για αυτό το λόγο θεωρείτο συνώνυμη του Σκορπιού -τα βάθη της Πατάλα «γονιμοποιημένα από την ακτινοβολία του νέου Ήλιου»- ο οποίος αντιπροσωπευόταν από το «νεογέννητο» μέσα στη δόξα. Η Πατάλα ήταν κατά μια έννοια «ένας τάφος, ένα μνήμα, ένας τόπος

<sup>75</sup> Isis Unveiled, II, σελ. 323. Στην Πέτρου Α', Β', 3, ο Ιησούς ονομάζεται «ο Κύριος Χριστός».

<sup>76</sup> Καρλ Λέπσιους (1810-1884). Γερμανός αιγυπτιολόγος.

<sup>77</sup> Λέπσιους, Königsbuch, b. 1.

<sup>78</sup> Isis Unveiled, Τομ. II, σελ. 324, όπου αναφέρεται απόσπασμα από το έργο Royal Masonic Cyclopaedia, 206-207.

<sup>79</sup> The Source Of Measures, σελ. 256.

<sup>80</sup> Τζέιμς Ράλστον Σκίνερ (1830-1893). Αμερικανός νομομαθής και γιατρός.

θανάτου και η πύλη του Άδη ή Σεόλ», μια και στις εξωτερικές Μυήσεις της Ινδίας, ο υποψήφιος έπρεπε να περάσει μέσα από τη μήτρα της δαμαλίδας, πριν προχωρήσει προς την Πατάλα. Με τη μη μυστικιστική της έννοια είναι ο Αντίποδας-η Αμερική, αν θεωρήσουμε σαν Πατάλα την Ινδία. Αλλά στο συμβολισμό της σήμαινε όλα αυτά και πολύ περισσότερο. Το γεγονός ότι ο Βασούκι, η Θεότητα που κυβερνά την Πατάλα, παριστάνεται στο ινδουιστικό Πάνθεο σαν ο μεγάλος Ναγκά (Όφης)<sup>81</sup> -που χρησιμοποιήθηκε από τους Θεούς και τους Άσουρα σαν σχοινί γύρω από το όρος Μαντάρα κατά την ανάδευση του ωκεανού του Αμρίτα, του ύδατος της αθανασίας- αυτό και μόνο τον συνδέει άμεσα με τη Μύηση.

Γιατί είναι και ο Σέσα-Ναγκά, που χρησιμεύει σαν μαξιλάρι για το Βίσνου και στηρίζει τους επτά κόσμους. Είναι επίσης ο Ανάντα, «ο ατέλειωτος» και το σύμβολο της αιωνιότητας ή «Θεός της Μυστικής Σοφίας», που υποβιβάστηκε στο ρόλο του Όφι του πειρασμού, του Σατανά. Η ορθότητα των όσων ειπώθηκαν μπορεί να επιβεβαιωθεί ακόμη και από τη μαρτυρία της εξωτερικής απόδοσης των ιδιοτήτων των διαφόρων Θεών και Σοφών του ινδουιστικού και του βουδιστικού Πανθέου. Δύο παραδείγματα αρκούν για να δείξουν πόσο λίγο μπορούν να ασχοληθούν σωστά και τίμια οι Ανατολιστές με το συμβολισμό των ανατολικών εθνών, όσο αγνοούν ορισμένες έννοιες που βρίσκονται μόνο στον Αποκρυφισμό και τη Μυστική Διδασκαλία.

(1) Ο Ανατολιστής και μελετητής του Θιβέτ, καθηγητής Εμίλ Σλανγκινβάιτ<sup>82</sup>, σε ένα από τα έργα του για το Θιβέτ, αναφέρει μια εθνική παράδοση για να επισημάνει ότι:

*Ο Ναγκαρτζούνα [μια «μυθική» προσωπικότητα «χωρίς πραγματική ύπαρξη», όπως νομίζει ο μορφωμένος Γερμανός μελετητής] πήρε το βιβλίο Παραμάρτχα ή, σύμφωνα με άλλους, το βιβλίο Αβαταμσάκα από τους Ναγκά, μυθικά πλάσματα με μορφή φιδιού, οι οποίοι καταλαμβάνουν μια θέση ανάμεσα στα όντα, ανώτερη από των ανθρώπων και θεωρούνται προστάτες του νόμου του Βούδα. Σε αυτά τα πνευματικά όντα λέγεται ότι δίδαξε ο Σακιαμούνι ένα πιο φιλοσοφικό θρησκευτικό σύστημα από ό,τι στους ανθρώπους, οι οποίοι δεν ήταν αρκετά εξελιγμένοι για να το κατανοήσουν την εποχή της εμφάνισής του<sup>83</sup>.*

Ούτε και τώρα είναι αρκετά εξελιγμένοι οι άνθρωποι. Το «πιο φιλοσοφικό θρησκευτικό σύστημα» είναι η Μυστική Διδασκαλία, η Απόκρυφη Εσωτερική Φιλοσοφία, που αποτελεί το θεμέλιο λίθο όλων των επιστημών και απορρίπτεται ακόμη και σήμερα από τους ασύνετους δημιουργούς, ίσως περισσότερο από ό,τι στο παρελθόν, λόγω της υπερβατικής αλαζονείας της εποχής μας. Η αλληγορία σημαίνει απλά ότι ο Ναγκαρτζούνα αφού μνήθηκε από τους «Όφεις» -τους Μύστες, «τους σοφούς»- και οι Μπραχμάνοι τον έδιωξαν από την Ινδία, επειδή φοβούνταν μήπως αποκαλυφθούν τα Μυστήρια και η ιερατική Επιστήμη τους (η πραγματική αιτία του μίσους τους για το Βουδισμό) ταξίδεψε στην Κίνα και το Θιβέτ, όπου μύησε πολλούς στις αλήθειες των κρυμμένων Μυστηρίων που δίδαξε ο Γκαουταμά Βούδας.

(2) Ο κρυμμένος συμβολισμός του Ναραντά -του μεγάλου Ρίσι και συγγραφέα μερικών από τους ύμνους του Ριγκ Βέντα, ο οποίος επανενσαρκώθηκε αργότερα κατά την εποχή του Κρίσνα- δεν κατανοήθηκε ποτέ. Και όμως, όσον αφορά τις Απόκρυφες Επιστήμες, ο Ναραντά, ο γιος του Μπράχμα, είναι ένας από τους σημαντικότερους χαρακτήρες. Κατά την πρώτη του ενσάρκωση σχετίζεται άμεσα με τους «Χτίστες» και επομένως με τους επτά «Πρεσβύτερους» της χριστιανικής Εκκλησίας, οι οποίοι «βοήθησαν τον Θεό στο έργο της δημιουργίας». Αυτή η μεγάλη προσωπικότητα ελάχιστα προσέχτηκε από τους Ανατολιστές, οι οποίοι αναφέρουν μόνο εκείνο που υποτίθεται ότι είπε για την Πατάλα, δηλαδή ότι «είναι ένας τόπος σεξουαλικών και αισθησιακών ικανοποιήσεων». Αυτό θεωρήθηκε διασκεδαστικό

<sup>81</sup> Ναγκά σημαίνει «φίδι». Στην ινδική μυθολογία είναι φιδίσιοι θεοί του Κάτω Κόσμου. Λέγεται ότι είναι φύλακες θησαυρών, υλικών και πνευματικών.

<sup>82</sup> Ρόμπερτ Σλαγκιντβάιτ (1833-1885). Γερμανός συγγραφέας και γεωγράφος.

<sup>83</sup> Buddhism in Tibet, σελ. 31.

και γίνεται ο υπαινιγμός ότι, αναμφίβολα, ο Ναραντά «βρήκε το μέρος ευχάριστο». Και όμως η φράση αυτή δείχνει απλώς ότι ήταν ένας Μνημένος, ότι σχετιζόταν άμεσα με τα Μυστήρια και βιάδιζε, όπως έπρεπε να βαδίσουν και όλοι οι άλλοι νεόφυτοι πριν και μετά από αυτόν, μέσα «στον τάφο ανάμεσα σε αγάθια», στη «θυσιαστική Χρηστική κατάσταση», όπου το βασανιζόμενο θύμα έπρεπε να κατέλθει -ένα αληθινό μυστήριο!

Ο Ναραντά είναι ένας από τους επτά Ρίσι, τους «νοογέννητους γιούς» του Μπράχμα. Το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια της ενσάρκωσής του υπήρξε ανώτερος Μνημένος-όπως και ο Ορφείας, ο ιδρυτής των Μυστηρίων- επιβεβαιώνεται και μαρτυρείται από την ιστορία του. Η Μαχαμπхарάτα αναφέρει ότι επειδή ανέτρεψε το σχέδιο για την κατοίκηση του σύμπαντος προκειμένου να μείνει πιστός στον όρκο του για αγνότητα, επέσυρε την κατάρα του Ντάκσα και καταδικάστηκε να γεννηθεί ξανά. Επίσης, όταν γεννήθηκε κατά την περίοδο του Κρίσνα, κατηγορήθηκε ότι αποκάλεσε «ψεύτικο δάσκαλο» τον πατέρα του Μπράχμα, επειδή τον συμβούλευσε να παντρευτεί και αυτός αρνήθηκε να το κάνει. Αυτό δείχνει ότι ήταν Μνημένος και αντιτασσόταν στην ορθόδοξη λατρεία και θρησκεία. Είναι περίεργο το ότι βρίσκουμε αυτόν το Ρίσι και αρχηγό των «Χτιστών» και της «Ουράνιας Στρατιάς», σαν το πρωτότυπο του χριστιανικού «αρχηγού» των «Στρατιών», του Αρχάγγελου Μιχαήλ. Και οι δύο είναι «Παρθένοι» και οι δύο είναι οι μόνοι που αρνούνται να δημιουργήσουν. Ο Ναραντά λέγεται ότι είχε μεταπέσει τους Χάρι-άσβα, τους πέντε χιλιάδες γιους του Ντάκσα που γεννήθηκαν με σκοπό να κατοικήσουν τη Γη και τους είχε αποτρέψει από το να δημιουργήσουν απογόνους. Από τότε οι Χάρι-άσβα «σκορπίστηκαν στον κόσμο και ποτέ δεν ξαναγύρισαν». Μήπως οι Μνημένοι είναι ενσαρκώσεις αυτών των Χάρι-άσβα;

Μόνο κατά την έβδομη μέρα, την τρίτη της τελευταίας δοκιμασίας του, ο νεόφυτος σηκωνόταν σαν αναγεννημένος, ο οποίος, περνώντας από τη δεύτερη πνευματική του γέννηση, επέστρεφε στη γη σαν δοξασμένος και θριαμβευτής κατακτητής του Θανάτου, σαν Ιεροφάντης.

Ένας Ανατολίτης νεόφυτος στη Χρηστική του κατάσταση απεικονίζεται σε ένα χαρακτηριστικό στο έργο του Μουρ Ινδουιστικό Πάνθεο, ο συγγραφέας του οποίου θεώρησε λαθεμένα μια μορφή του σταυρωμένου Ήλιου ή Βίσνου, του Βιτόμπα, σαν τον Κρίσνα και το ονόμασε «ο Κρίσνα σταυρωμένος στο Διάστημα». Αυτό το χαρακτηριστικό παρουσιάζεται επίσης στο έργο του Δρ. Λάντι Μνημειακός Χριστιανισμός, όπου ο συγγραφέας συγκέντρωσε όσες αποδείξεις μπόρεσε να χωρέσει ο τεράστιος τόμος του από τα «χριστιανικά σύμβολα πριν από το Χριστιανισμό», όπως λέει ο ίδιος. Έτσι, μας παρουσιάζει τον Κρίσνα και τον Απόλλωνα σαν καλούς ποιμένες, με τον Κρίσνα να κρατάει το σταυροειδές κογχύλι και το Τσακρμ και τον Κρίσνα «σταυρωμένο στο Διάστημα», όπως το ονομάζει. Για αυτή την τελευταία εικόνα λέει ο συγγραφέας:

*...η συγκεκριμένη αναπαράσταση πιστεύω ότι είναι αρχαιότερη από το Χριστιανισμό Μοιάζει από πολλές απόψεις με το χριστιανικό Εσταυρωμένο..Το σχέδιο, η στάση και τα σημάδια των καρφιών στα χέρια και τα πόδια υποδηλώνουν χριστιανική προέλευση αντίθετα, το επτάκτινο παρθικό στέμμα, η απουσία του ξύλου και της συνηθισμένης επιγραφής, καθώς και οι ακτίνες της δόξας που λάμπουν από πάνω, φαίνεται να δείχνουν μια μη χριστιανική προέλευση. Μήπως είναι ο Άνθρωπος Θύμα. ή ο Ιερέας και το Θύμα μαζί της ινδουιστικής μυθολογίας, ο οποίος πρόσφερε τον εαυτό του σαν θυσία πριν από τη δημιουργία των κόσμων;*

Ασφαλώς αυτό είναι.

*Μήπως είναι ο Δεύτερος Θεός του Πλάτωνα, ο οποίος αποτύπωσε τον εαυτό του πάνω στο συμπάν με τη μορφή του σταυρού; Ή μήπως είναι ο θεϊός άνθρωπος που πρέπει να μαστιγωθεί, να βασανιστεί, να αλυσοδεθεί, να τυφλωθεί και τελικά ... να σταυρωθεί:*

Είναι όλα αυτά και πολύ περισσότερα. Η αρχαϊκή θρησκευτική Φιλοσοφία ήταν παγκόσμια και τα Μυστήρια της είναι τόσο αρχαία, όσο και ο άνθρωπος. Είναι το αιώνιο

σύμβολο του προσωποποιημένου Ήλιου -αστρονομικά εξαγνισμένου- που στο μυστικιστικό του νόημα αναγεννάται και συμβολίζεται από όλους τους Μνημένους σε ανάμνηση μιας άσπιλης Ανθρωπότητας, όπου όλοι ήταν «Γιοι του Θεού». Τώρα η ανθρωπότητα έχει γίνει «Γιος του Κακού». Μήπως όλα αυτά αφαιρούν τίποτε από το μεγαλείο του Χριστού ή του θεανθρώπου Ιησού; Καθόλου! Αντίθετα, αν σταθεί μόνος, δοξαζόμενος πάνω από όλους τους άλλους «Γιους του Θεού», μπορεί να διεγείρει μόνο κακά συναισθήματα από όλα εκείνα τα πολυπληθή έθνη που δεν πιστεύουν στο χριστιανικό σύστημα, προκαλώντας το μίσος τους και οδηγώντας σε άδικους πολέμους και διαμάχες. Από την άλλη, αν Τον τοποθετήσουμε ανάμεσα σε μια μεγάλη σειρά «Γιων του Θεού» και Γιων του θείου Φωτός, τότε κάθε άνθρωπος μπορεί να διαλέξει ελεύθερα εκείνον που θα προτιμήσει σαν Θεό, για να επικαλείται τη βοήθειά του και να τον λατρεύει πάνω στη γη όπως και στον Ουρανό.

Πολλοί από τους αποκαλούμενους «Σωτήρες» ήταν «καλοί ποιμένες», όπως ο Κρίσνα για παράδειγμα, και όλοι τους λέγεται ότι «συνέτριψαν την κεφαλή του όφιν», με άλλα λόγια, ότι κατέκτησαν τη θεία και Απόκρυφη Σοφία. Ο Απόλλωνας σκότωσε τον Πύθωνα, ένα γεγονός που τον απαλλάσσει από την υποψία ότι ήταν ο ίδιος ο μεγάλος Δράκοντας, Ο Σατανάς. Ο Κρίσνα σκότωσε το φίδι Καλιγιανάγκα, το Μαύρο Όφι και ο Σκανδιναβός Θορ έλιωσε το κεφάλι του συμβολικού ερπετού με το σταυροειδές του ρόπαλο.

Στην Αίγυπτο, κάθε σημαντική πόλη χωριζόταν από τον τόπο ταφής με μια ιερή λίμνη. Κατά τη διάρκεια της ταφής της μούμιας, τελείτο στη γη η ίδια τελετουργία κρίσης που λαμβάνει χώρα στον κόσμο του Πνεύματος, όπως περιγράφεται στη Βίβλο των Νεκρών, «αυτό το πολύτιμο και μυστηριώδες βιβλίο» (Μπούνσεν). Ύαράντα δύο κριτές συγκεντρώνονταν στην όχθη κι έκριναν την αποχωρούσα «Ψυχή», ανάλογα με τι πράξεις της κατά την περίοδο που βρισκόταν στο σώμα... Μετά από αυτό οι ιερείς επέστρεφαν στο περίβολο του ιερού και δίδασκαν τους νεόφυτους σχετικά με το πιθανό πεπρωμένο της Ψυχής και τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στην αόρατη περιοχή προς την οποία εκείνη είχε αναχωρήσει. Η αθανασία του Πνεύματος εντυπωνόταν έντονα στους νεόφυτους από τον Αλ-ομ-ζαχ -το όνομα του ύψιστου Αιγύπτιου Ιεροφάντη. Στο έργο Κράτα Ρεπόα<sup>84</sup> περιγράφονται οι ακόλουθοι τέσσερις από τους επτά βαθμούς Μύησης.

Ύστερα από μια προκαταρκτική εξέταση στις Θήβες, όπου ο νεόφυτος έπρεπε να περάσει από πολλές δοκιμασίες, οι οποίες ονομάζονταν τα «Δώδεκα Μαρτύρια», τον πρόσταζαν, προκειμένου να βγει νικητής, να κυβερνάει τα πάθη του και ποτέ να μη χάνει, ούτε για μια στιγμή, την ιδέα του εσωτερικού Θεού του ή έβδομης Αρχής. Ύστερα, σε αντιστοιχία με τις περιπλανήσεις της μη εξαγνισμένης Ψυχής, έπρεπε να ανέβει αρκετές σκάλες και να περιπλανηθεί στο σκοτάδι μιας σπηλιάς με πολλές πόρτες, που όλες τους ήταν κλειδωμένες. Αφού τα ξεπερνούσε όλα αυτά, λάμβανε το βαθμό του Παστοφόρου, ενώ στη συνέχεια, κατά το δεύτερο και τρίτο βαθμό, γινόταν Νεωκόρος και Μελανηφόρος. Οδηγημένος σε μια τεράστια υπόγεια αίθουσα γεμάτη με μούμιες, που εκθέτονταν για προσκύνημα, ερχόταν μπροστά στο φέρετρο που περιείχε το διαμελισμένο σώμα του Όσιρι. Αυτή ήταν η αίθουσα που ονομαζόταν «Πύλες του Θανάτου». Από εδώ και ο στίχος στον Ιώβ [ΛΗ',17]:

*Ηνοίχθησαν εις σε του θανάτου αι πύλαι;  
Η είδες τας θύρας της σκιάς του θανάτου;*

Έτσι ρωτάει ο «Κύριος», ο Ιεροφάντης, ο Αλ-ομ-ζαχ, ο Μνητής του Ιώβ, υπαινικσόμενος έτσι τον τρίτο βαθμό Μύησης. Γιατί το Βιβλίο του Ιώβ είναι το κατ' εξοχήν ποίημα της Μύησης.

Όταν ο νεόφυτος ξεπερνούσε τους τρόμους αυτής της δοκιμασίας, οδηγείτο στην «Αίθουσα των Πνευμάτων» για να κριθεί. Ανάμεσα στους κανόνες οι οποίοι του διδάσκονταν, διατασσόταν:

<sup>84</sup> Crata Repoa oder Einweihungen in der alten geheimen Gesellschaft der Egyptischen Priester, Βερολίνο, 1778, σελ. 17-31.

*Ποτέ να μην επιθυμεί ούτε να επιδιώκει την εκδίκηση. Να είναι πάντα έτοιμος να βοηθήσει έναν αδελφό που κινδυνεύει, διακινδυνεύοντας ακόμη και την ίδια τη ζωή του. Να θάβει κάθε νεκρό σώμα. Να τιμά τους γονείς του πάνω από όλα. Να σέβεται τους ηλικιωμένους και να υπερασπίζεται τους αδύναμους και τέλος να μην ξεχνά ποτέ την ώρα του θανάτου και εκείνη της ανάστασης σε ένα νέο και άφθαρτο σώμα.*

Η αγνότητα και η αγαμία υποδεικνύονταν με έμφαση και η μοιχεία επέσυρε το θάνατο. Έτσι, ο Αιγύπτιος νεόφυτος γινόταν Κιστοφόρος. Στο βαθμό αυτό του μεταβιβαζόταν το μυστηριακό όνομα του ΙΑΩ.

Ο αναγνώστης ας συγκρίνει τους παραπάνω κανόνες με τις εντολές του Βούδα και τις υποδείξεις του «Κανόνα της Ζωής» των ασκητών της Ινδίας και τότε θα Κατανοήσει την ενότητα της Μυστικής Δοξασίας.

Είναι αδύνατον να αρνηθούμε την παρουσία ενός σεξουαλικού στοιχείου σε πολλά θρησκευτικά σύμβολα, αλλά το γεγονός αυτό δε δίνει καμιά αφορμή για επίκριση, από τη στιγμή που είναι γενικά γνωστό ότι -στις θρησκευτικές παραδόσεις κάθε χώρας- ο άνθρωπος στην πρώτη «ανθρώπινη» φυλή δε γεννιόταν από πατέρα και μητέρα. Από τους ακτινοβόλους «νοογέννητους Γιους του Μπράχμα», τους Ρίσι και από τον Αδάμ- Κάδμο με τις Εκπορεύσεις του, τα Σεφιρόθ, μέχρι τους Ανουπαπαντάκα ή τους ΝτχγιάνιΜπούντχα, από τους οποίους ξεπρόβαλλαν οι Μποοντχισάτβα και οι Μανούσγια-Μπούντχα, οι γήινοι Μυημένοι, η πρώτη φυλή ανθρώπων σε κάθε έθνος θεωρείτο ότι γεννήθηκε χωρίς πατέρα ή μητέρα. Ο Άνθρωπος ο «Μανούσγια-Μπούντχα», ο Μάνου, ο «Ενώχ», γιος του Σει ή «Γιος του Ανθρώπου», όπως ονομάζεται, γεννιέται με φυσικό τρόπο μόνο σαν αποτέλεσμα σαν αναπόφευκτη μοίρα του νόμου της φυσικής εξέλιξης. Η ανθρωπότητα -αφού έφτασε στο τελευταίο όριο και σε εκείνο το κρίσιμο σημείο όπου η πνευματική της φύση έπρεπε να παραχωρήσει χώρο για έναν απλό υλικό οργανισμό- έπρεπε «να πέσει μέσα στην ύλη» και τη γέννηση. Αλλά η εξέλιξη και η ενέλιξη του ανθρώπου είναι κυκλική. Θα τελειώσει όπως άρχισε. Αναμφίβολα, για τη δική μας υλική διάνοια, ακόμη και ο λεπτός συμβολισμός του Κόσμου που συλλαμβάνεται μέσα στη μήτρα του Διαστήματος, υποδηλώνει υλικότητα. Αλλά δε συνέβαινε το ίδιο και με την πρωταρχική ανθρωπότητα. Η μυητική τελετουργία του αυτοθυσιαζόμενου Θύματος, που υφίσταται έναν πνευματικό θάνατο για να σώσει τον κόσμο από την καταστροφή -στην πραγματικότητα από την ερήμωση- καθιερώθηκε κατά τη διάρκεια της Τέταρτης Φυλής σε ανάμνηση ενός γεγονότος που χαρακτηρίστηκε Μυστήριο των Μυστηρίων ανάμεσα στα παγκόσμια προβλήματα. Στην ιουδαϊκή γραφή είναι ο Κάιν και ο θηλυκός 'Αβελ που αποτελούν το θυσιαστικό ζεύγος, όπου και οι δύο σφαγιάζονται (σαν παραλλαγές του Αδάμ και της Εύας ή του διπλού Γιεχοβά) και χύνουν το αίμα τους «του χωρισμού και της ένωσης», για τη σωτηρία της ανθρωπότητας, αρχίζοντας έτσι μια νέα φυσιολογική φυλή. Η δοκιμασία κατά την οποία ο νεόφυτος, προκειμένου να ξαναγεννηθεί για άλλη μια φορά μέσα στη χαμένη πνευματική του κατάσταση, έπρεπε να περάσει από τα σπλάχνα (μήτρα) μιας παρθένας δαμαλίδας<sup>85</sup>, η οποία σκοτωνόταν κατά τη στιγμή της τελετής, περιλαμβάνει επίσης ένα μυστήριο εξίσου μεγάλο, γιατί αναφερόταν στη διαδικασία της γέννησης ή μάλλον της πρώτης εισόδου του ανθρώπου στη Γη, μέσω της Βας -«της μελωδικής αγελάδας που βγάζει τροφή και νερό»- του θηλυκού Λόγου. Επίσης, έχει σχέση με την παρόμοια αυτοθυσία του «θείου Ερμαφρόδιτου» -της τρίτης Ρίζας Φυλής την ενσάρκωση της Ανθρωπότητας σε φυσικό επίπεδο, μετά την απώλεια της πνευματικής της δυνατότητας. Όταν ο καρπός του κακού δοκιμάστηκε' μαζί με τον καρπό του καλού, το αποτέλεσμα ήταν μια βαθμιαία ατροφία της πνευματικότητας και μια ενίσχυση της υλικότητας μέσα στον άνθρωπο. Από τότε καταδικάστηκε να γεννιέται με φυσική διαδικασία. Είναι το Μυστήριο του Ερμαφρόδιτου, που κρατούσαν οι Αρχαίοι τόσο μυστικό και κρυμμένο. Αυτό που τους έκανε

<sup>85</sup> Οι Αριοι αντικατέστησαν τη ζωντανή αγελάδα με μια φτιαγμένη από χρυσό, ασήμι ή άλλο μέταλλο και η τελετή διατηρείται μέχρι σήμερα, όταν επιθυμεί κανείς να γίνει Μπραχμάνος, ένας διπλογεννημένος, στην Ινδία.

να αποδίδουν τις Θεότητες με διπλή όψη, δεν ήταν ούτε η απουσία αίσθησης ηθικής, ούτε η παρουσία χονδροειδούς αισθησιασμού, αλλά μάλλον η γνώση του για τα μυστήρια και τη διαδικασία της αρχέγονης φύσης. Η Επιστήμη της Φυσιολογίας ήταν καλύτερα γνωστή τότε από ό, τι τώρα. Και εδώ ακριβώς είναι θαμμένο το κλειδί για το Συμβολισμό της αρχαιότητας, την αληθινή εστία της εθνικής σκέψης, και για τις παράξενες αμφίφυλες εικόνες Θεών και Θεαινών, τόσο στα παγανιστικά όσο και τα μονοθεϊστικά Πάνθεα.

Ο σερ Γουίλιαμ Ντράμοντ<sup>86</sup>, στο έργο του Οιδίπους Ιουδαϊκός, λέει:

*Οι αλήθειες της επιστήμης ήταν το μυστικό των Ιερέων [γιατί ήταν τα θεμέλια της θρησκείας].*

Οι ιεραπόστολοι δε θα έπρεπε να κοροϊδεύουν τόσο ωμά τους Βαϊσνάβα και τους λάτρεις του Κρίσνα για το υποτιθέμενο σεξουαλικό νόημα των συμβόλων τους, αφού οι πλέον απροκατάληπτοι συγγραφείς αναφέρουν ότι η εικόνα του Χριστού στον τάφο -όταν αυτός ταυτίζεται με την κόλαση- είχε ένα παρόμοιο στοιχείο.

Αυτό το γεγονός δεν απορρίπτεται πλέον. Οι «Αδελφοί του Ρόδου και του Σταυρού» της εποχής του Μεσαίωνα ήταν εξίσου καλοί Χριστιανοί με οποιουδήποτε άλλους στην Ευρώπη, ωστόσο όλες οι τελετουργίες τους βασιζόνταν σε τέτοιου είδους σύμβολα. Ο βιογράφος τους, ο Χάργκρεϊβ Τζένιγκς, η μεγαλύτερη αυθεντία πάνω στο Ροδόσταυρισμό, μιλώντας για αυτή τη μυστική Αδελφότητα περιγράφει με ποιο τρόπο

*Τα βάσανα και οι θυσίες των Ιπποτών, το Πάθος του Σταυρού, ήταν στη δική τους [των Ροδόσταυρων] ένδοξη ευλογημένη μαγεία και θρίαμβο, η διαμαρτυρία και η προσφωγή.*

Διαμαρτυρία από ποιον; Η απάντηση είναι: η διαμαρτυρία του σταυρωμένου Ρόδου, του μεγαλύτερου και του πιο αποκαλυμμένου από όλα τα σεξουαλικά σύμβολα -το Γιονί και το Λίνγκα, το «θύμα» και ο «δολοφόνος», η θηλυκή και αρμενική αρχή στη Φύση. Ανοίξτε το τελευταίο έργο του συγγραφέα, Φαλλισμός και δείτε πώς περιγράφει το σεξουαλικό συμβολισμό ενός ιερού συμβόλου.

*Το αίμα χύθηκε από το στέμμα ή το μυτερό στεφάνι των αγκαθιών της Κόλασης. Το Ρόδο είναι θηλυκό. Τα γυαλιστερά κατακόκκινα πέταλά του φυλάσσονται από αγκάθια. Το Ρόδο είναι το πιο όμορφο από τα λουλούδια. Το Ρόδο είναι η Βασίλισσα του Κήπου του Θεού (Μαρία, η Παρθένος). Αλλά η μαγική ιδέα ή αλήθεια δεν είναι μόνο το Ρόδο. Το «σταυρωμένο ρόδο» ή το «βασανισμένο ρόδο» (από τη μεγάλη μυστική αποκαλυπτική μορφή), αυτό είναι το φυλαχτό, το πρότυπο, το αντικείμενο λατρείας όλων των «Γιων της Σοφίας» ή των αληθινών Ροδόσταυρων<sup>87</sup>.*

Οπωσδήποτε όχι όλων των «Γιων της Σοφίας», ούτε ακόμη και των αληθινών Ροδόσταυρων. Γιατί αυτοί ποτέ δε θα εκφράζονταν με τόσο αηδιαστική άνεση, με ένα καθαρά αισθησιακό και γήινο, για να μην πούμε ζωώδικο φως, για το μεγαλύτερο και το ευγενέστερο από τα σύμβολα της Φύσης. Για το Ροδόσταυρο, το «Ρόδο» ήταν το σύμβολο της Φύσης, της πάντα γόνιμης και παρθένας Γης ή Ίσιδας, της μητέρας και τροφού του ανθρώπου, η οποία απεικονιζόταν σαν παρθένα από τους Αιγύπτιους Μνημένους. Όπως και κάθε άλλη προσωποποίηση της Φύσης και της Γης, αυτή είναι αδελφή και σύζυγος του Όσιρι. Οι δύο χαρακτήρες αντιστοιχούν στο προσωποποιημένο σύμβολο της Γης, γιατί η Γη και ο Ήλιος είναι απόγονοι του ίδιου μυστηριώδους Πατέρα και ο Ήλιος γονιμοποιεί τη Γη σύμφωνα με τον πιο αρχαίο Μυστικισμό- μέσω θείας πνοής. Το αγνό ιδανικό της μυστικής Φύσης ήταν εκείνο που προσωποποιείτο από τις «Παρθένες του Κόσμου», τις «Ουράνιες Παρθένες» και αργότερα από την ανθρώπινη Παρθένο, τη Μαρία, τη Μητέρα του Σωτήρα,

<sup>86</sup> Γουίλιαμ Ντράμοντ (1770-1828). Άγγλος σχολιαστής και διπλωμάτης.

<sup>87</sup> Phallicism, σελ. 141.



του Salvator Mundi που έχει διαλέξει ο χριστιανικός κόσμος. Η Θεολογία προσάρμοσε στον αρχαϊκό συμβολισμό<sup>88</sup> το χαρακτήρα της ιουδαϊκής παρθένου και όχι το παγανιστικό σύμβολο που διαμορφώθηκε για τη νέα ευκαιρία.

Από τον Ηρόδοτο γνωρίζουμε πως τα Μυστήρια τα έφερε από την Ινδία ο Ορφείας, ένας ήρωας προγενέστερος, τόσο του Ομήρου όσο και του Ησίοδου. Ελάχιστα είναι στην πραγματικότητα γνωστά για αυτόν και μέχρι πρόσφατα η ορφική φιλολογία, ακόμη και οι Αργοναύτες, αποδίδονταν στον Ονομάκριτο, ένα σύγχρονο του Πεισίστρατου, του Σόλωνα και του Πυθαγόρα, στον οποίο αποδιδόταν η σύνθεσή τους με τη σημερινή μορφή περί το τέλος του έκτου αιώνα Π.Χ. ή περίπου 800 χρόνια μετά την εποχή του Ορφεία. Λέγεται πως την εποχή του Πανσανία υπήρχε μια ιερατική οικογένεια, η οποία, όπως οι Μπραχμάνοι των Βέντα, είχε αποστηθίσει όλους τους Ορφικούς Ύμνους, οι οποίοι μεταβιβάζονταν από τη μια γενιά στην άλλη. Τοποθετώντας τον ορφεία πίσω στο 1200 π.Χ., η σύγχρονη επιστήμη παραδέχεται με αυτόν τον τρόπο ότι τα Μυστήρια ανήκουν σε εποχές αρχαιότερες των Χαλδαίων και των Αιγυπτίων.

Τώρα μπορούμε να μιλήσουμε για τη πτώση των Μυστηρίων.

---

<sup>88</sup> Στο έργο του Ραγκόν *Orthodoxie Maconnique*, σελ. 105, στη σημείωση βρίσκουμε την ακόλουθη δήλωση, δανεισμένη πιθανά από τον Αλμπουμάζαρ τον Άραβα: «Η Παρθένος των Μάγων και των Χαλδαίων. Η Χαλδαϊκή σφαίρα έδειχνε στους ουρανοίς ένα νεογέννητο βρέφος, ονομαζόμενο Χριστός και Ιησούς τοποθετημένο στην αγκαλιά της Ουράνιας Παρθένου. Σε αυτή την Παρθένο ο Ερατοσθένης, ο Αλεξανδρινός Βιβλιοθηκάριος γεννημένος το 276 π. Χ., έδωσε το όνομα της Ίσιδας, της μητέρας του Ωρου.» Αυτά αναφέρει ο Κίρχερ (στο έργο του Οιδίπους Αιγυπτιακός, Τομ. II, Μέρος II, σελ. 203), παραθέτοντας τον Αλμπουμάζαρ: «Στον πρώτο δεκανό της Παρθένου ανατέλλει μια παρθένος, ονομαζόμενη Αντερενόζα, η οποία είναι αγνή και άσπιλη ... καθισμένη πάνω σε ένα στολισμένο θρόνο και θρέφει ένα αγόρι ... ένα αγόρι ... ονόματι Ιησού ... ο οποίος υποδηλώνει τον Ίσσα, που επίσης ονομάζουν Χριστό στα Ελληνικά». (Βλέπε *Isis Unveiled*, Τομ. II, σελ. 491.)

## ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Όπως είχε προφητεύσει ο μεγάλος Ερμής στο διάλογό του με τον Ασκληπιό, ήρθε πράγματι ο καιρός που ασεβείς ξένοι κατηγόρησαν την Αίγυπτο ότι λάτρευε τέρατα. Από τα μνημεία της δε διασώθηκαν παρά μόνο γράμματα σκαλισμένα σε πέτρες, αινίγματα ακατάληπτα για τους μεταγενέστερους. Οι ιεροί Γραφείς και οι Ιεροφάντες της έγιναν περιπλανώμενοι ανά τη γη. Εκείνοι που παρέμειναν στην Αίγυπτο από το φόβο της βεβήλωσης των ιερών Μυστηρίων, αναγκάστηκαν να ζητήσουν καταφύγιο στις ερήμους και τα βουνά και να ιδρύσουν εκεί μυστικές εταιρίες και αδελφότητες, όπως οι Εσσαίοι. Εκείνοι που είχαν διασχίσει τον ωκεανό για την Ινδία ή ακόμη και τον (επονομαζόμενο) Νέο Κόσμο, δεσμεύτηκαν με φοβερούς όρκους να μείνουν σιωπηλοί και να κρατήσουν μυστική την Ιερή Γνώση τους. Στην Κεντρική Ασία και στα βόρεια σύνορα της Ινδίας, το νικηφόρο ξίφος του μαθητή του Αριστοτέλη σάρωσε κάθε ίχνος της κάποτε αγνής Θρησκείας και οι Μύστες της αποτραβήχτηκαν όλο και πιο μακριά στα πλέον δυσπρόσιτα μέρη του πλανήτη. Καθώς ο κύκλος του έφτανε στο τέλος του, η πρώτη ώρα της εξαφάνισης των Μυστηρίων χτύπησε στο ρολόι των Φυλών, με το Μακεδόνα κατακτητή. Η τελευταία τους ώρα σήμανε το 47 π.Χ. Η Αλέξια<sup>89</sup>, η περίφημη πόλη της Γαλατίας, η Θήβα των Κελτών, η τόσο φημισμένη για τις αρχαίες τελετές της Μύησης και των Μυστηρίων, ήταν, όπως την περιγράφει ο Ζ.Μ. Ραγκόν:

*Η αρχαία μητρόπολη και ο τύμβος της Μύησης, της θρησκείας των Δρυίδων και της ελευθερίας των Γαλατών*<sup>90</sup>.

Κατά τη διάρκεια του πρώτου αιώνα πριν από την εποχή μας σήμανε η τελευταία και η υπέρτατη ώρα των μεγάλων Μυστηρίων. Η ιστορία λέει πως οι λαοί της Κεντρικής Γαλατίας επαναστάτησαν ενάντια στο ρωμαϊκό ζυγό. Η χώρα ήταν υποταγμένη στον Καίσαρα και η εξέγερση καταπνίγηκε. Αποτέλεσμα ήταν η σφαγή της φρουράς της Αλέξια (ή Αλίξ ) και όλων των κατοίκων της, περιλαμβανομένων και των Δρυίδων, των δασκάλων-ιερέων και των νεόφυτων. Μετά από αυτό, ολόκληρη η πόλη λεηλατήθηκε και καταστράφηκε μέχρι θεμελίων.

Τα Βίβρακτα, μια πόλη εξίσου μεγάλη και διάσημη, όχι μακριά από την Αλέξια, καταστράφηκε λίγα χρόνια αργότερα. Ο Ζ. Μ. Ραγκόν περιγράφει το τέλος της με τα ακόλουθα λόγια:

*...Τα Βίβρακτα, η μητέρα των επιστημών, η ψυχή των αρχαίων εθνών [στην Ευρώπη], μια πόλη εξίσου διάσημη για τη ιερή σχολή των Δρυίδων, τον πολιτισμό της, τις σχολές της, στις οποίες 40.000 σπουδαστές διδάσκονταν φιλοσοφία, φιλολογία, γραμματική, νομική, ιατρική, αστρολογία, απόκρυφες επιστήμες, αρχιτεκτονική κ.λπ. Ήταν αντίζηλος των Θηβών, της Μέμφιδας, των Αθηνών και της Ρώμης, διέθετε ένα αμφιθέατρο για μονομάχους, ένα Καπιτώλιο, ναούς του Ιανού, του Πλούτωνα, της Περσεφόνης, του Δία, του Απόλλωνα, της Αθηνάς, της Κυβέλης, της Αφροδίτης και του Άνουβι. Στο μέσον αυτών των μεγαλόπρεπων οικοδομημάτων βρισκόταν η «Ναυμαχία», με την τεράστια δεξαμενή της, ένα απίστευτο δημιούργημα, ένα γιγάντιο έργο μέσα στο οποίο έπλεαν σκάφη και γαλέρες προορισμένες για ναυτικά παιχνίδια. Υπήρχε επίσης το Πεδίο του Άρεως, ένα υδραγωγείο, πηγές, δημόσια λουτρά, οχυρώσεις και τείχη, η κατασκευή των οποίων χρονολογείτο από την πρώιμη εποχή*<sup>91</sup>.

Τέτοια ήταν η τελευταία πόλη της Γαλατίας όπου πέθαναν για την Ευρώπη τα μυστικά των Μυήσεων των Μεγάλων Μυστηρίων, των Μυστηρίων της Φύσης και των ξεχασμένων απόκρυφων αληθειών. Οι κύλινδροι και τα χειρόγραφα της περίφημης

<sup>89</sup> Τώρα ονομάζεται Σαιν Ρεν (Κοτέ ντ' Ορ) πάνω στους δύο χείμαρρους, Όζε και Οζερέν. Η πτώση της είναι ένα ιστορικό γεγονός στην κελτογαλατική ιστορία.

<sup>90</sup> Orthodoxie Maconnique, σελ. 22.

<sup>91</sup> Orthodoxie Maconnique, σελ. 22-23.

Βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας κήκαν και καταστράφηκαν από τον ίδιο Καίσαρα<sup>92</sup>. Ενώ η Ιστορία υποτιμά την πράξη του Άραβα Στρατηγού Άμρου, ο οποίος έβαλε την τελευταία πινελιά σε αυτή την πράξη βανδαλισμού που διέπραξε ο μεγάλος κατακτητής, δεν έχει να πει ούτε μια λέξη για την καταστροφή της ίδιας ποσότητας πολύτιμων κυλίνδρων στην Αλέξια, ούτε για τον καταστροφέα των Βιβράκτων. Ενώ ο Σακροβίρ -ο αρχηγός των Γαλατών που επαναστάτησε ενάντια στο ρωμαϊκό δεσποτισμό του Τιβέριου και νικήθηκε από το Σίλιο το έτος 21 της εποχής μας αυτοπυρπολείτο μαζί με τους συντρόφους του πάνω σε μια νεκρική πυρά μπροστά στις πύλες της πόλης, όπως μας λέει ο Ραγκόν, η πόλη λεηλατείτο και καταστρεφόταν και όλοι οι φιλολογικοί θησαυροί της πάνω στις Απόκρυφες Επιστήμες χάνονταν στην πυρά. Η άλλοτε μεγαλόπρεπη πόλη, τα Βίβρακτα, ονομάζεται τώρα Οτέν, εξηγεί ο Ραγκόν.

Ελάχιστα μνημεία της ένδοξης αρχαιότητας υπάρχουν εκεί, όπως οι ναοί του Ιανού και της Κυβέλης.

Ο Ραγκόν συνεχίζει:

*Η Αρλ, που ιδρύθηκε δύο χιλιάδες χρόνια π.Χ., λεηλατήθηκε το 270. Αυτή η μητρόπολη της Γαλατίας, που αναστυλώθηκε 40 χρόνια αργότερα από τον Κωνσταντίνο, διατήρησε μέχρι σήμερα λίγα απομεινάρια της αρχαίας δόξας της αμφιθέατρο, Καπιτώλιο, έναν οβελίσκο από γρανίτη ύψους 17 μέτρων, μια αψίδα του θριάμβου, κατακόμβες κ.λπ. Έτσι τελείωσε ο κελτογαλατικός πολιτισμός. Ο Καίσαρας, σαν βάρβαρος αντάξιος της Ρώμης, είχε ήδη ολοκληρώσει την καταστροφή των αρχαίων Μυστηρίων με τη λεηλασία των ναών και των μνημικών σχολών τους και με τη σφαγή των Μνημένων και των Δρυίδων. Παρέμενε μόνο η Ρώμη. Αλλά αυτή ποτέ δεν είχε παρά μόνο τα μικρότερα Μυστήρια, τις σκιές της Ιερής Επιστήμης. Η Μεγάλη Μύηση είχε χαθεί<sup>93</sup>.*

Υπάρχουν λίγα ακόμη αποσπάσματα του Ραγκόν από τον Απόκρυφο Τεκτονισμό του, επειδή έχουν άμεση σχέση με το θέμα μας. Αλλά όσο μορφωμένος και πολυμαθής κι αν ήταν, μερικά από τα χρονολογικά λάθη αυτού του συγγραφέα είναι πολύ μεγάλα. Λέει:

*Ύστερα από το θεοποιημένο άνθρωπο (Ερμή) ήρθε ο Βασιλιάς-Ιερέας [ο Ιεροφάντης]. Ο Μήνης ήταν ο πρώτος νομοθέτης και ιδρυτής των Θηβών με τα εκατό ανάκτορα. Γέμισε την πόλη με μεγαλείο και δόξα και από τις δικές του μέρες χρονολογείται η ιερατική εποχή της Αιγύπτου. Οι ιερείς κυβερνούσαν, γιατί αυτοί έφτιαχναν τους νόμους. Λέγεται ότι υπήρξα τριακόσιοι είκοσι εννιά [Ιεροφάντες] από την εποχή του, που έχουν παραμείνει όλοι άγνωστοι.*

Μετά από αυτό και αφού οι γνήσιοι Μύστες ήταν πια σπάνιοι, ο συγγραφέας ισχυρίζεται πως διάλεξαν ψεύτικους ανάμεσα από τους σκλάβους, τους οποίους επιδείκνυαν, αφού τους έστεφαν και τους θεοποιούσαν, για να τους λατρεύουν τα αδαή πλήθη.

<sup>92</sup> Χριστιανοί φανατικοί, το έτος 389 της εποχής μας, ολοκλήρωσαν το έργο της καταστροφής εκείνων που είχαν απομείνει». Τα περισσότερα από τα ανεκτίμητα έργα σώθηκαν για τους σπουδαστές του Αποκρυφισμού, αλλά χάθηκαν για τον κόσμο.

<sup>93</sup> Orthodoxie Maconnique, σελ. 23. Ο Βέλγος Ζ. Μ. Ραγκόν, ο οποίος ήταν Τέκτονας, γνώριζε για τον Αποκρυφισμό περισσότερα από κάθε άλλον μη μνημένο συγγραφέα. Για πενήντα χρόνια μελέτησε τα αρχαία Μυστήρια, όπου μπόρεσε να βρει αναφορές τους. Το 1805 ίδρυσε στο Παρίσι την Αδελφότητα των Τρινοσόφων, στη Στοά της οποίας έδινε για χρόνια διαλέξεις πάνω στην Αρχαία και τη Σύγχρονη Μύηση (Το 1818 και πάλι στα 1841), οι οποίες δημοσιεύθηκαν και έχουν τώρα χαθεί. Στη συνέχεια, έγινε αρχισυντάκτης του Ερμή, ενός τεκτονικού εντύπου. Τα καλύτερα έργα του ήταν το La Maconnerie Occulte και το Fastes Initiatiques. Μετά το θάνατό του, το 1862, αρκετά από τα χειρόγραφα του παρέμειναν στην κατοχή της Μεγάλης Ανατολής της Γαλλίας. Ένας ανώτερος Τέκτονας είπε στη συγγραφέα ότι ο Ραγκόν αλληλογραφούσε επί χρόνια με δυο Ανατολιστές στη Συρία και την Αίγυπτο, ένας από ους οποίους ήταν Κόπτης.

*Οι βασιλείς κουρασμένοι από το να κυβερνούν με τέτοιο τρόπο, επαναστάτησαν και ελευθερώθηκαν. Τότε ήρθε ο Σέσοστρις, ο ιδρυτής της Μέφιδας (1613 π.Χ.). Την ιερατική εκλογή στο θρόνο τη διαδέχτηκε η εποχή των πολεμιστών... Ο Χέοπας, ο οποίος βασίλευσε από το 1178 μέχρι το 1122, έχτισε τη μεγάλη Πυραμίδα που φέρει το όνομα του. Αυτός κατηγορήθηκε ότι κυνήγησε τη θεοκρατία και έκλεισε τους ναούς.*

Η αναφορά του είναι λαθεμένη, παρ' όλο που ο Ραγκόν επαναλαμβάνει την «Ιστορία». Η Πυραμίδα που φέρει το όνομα του Χέοπα είναι η Μεγάλη Πυραμίδα, την κατασκευή της οποίας ακόμη και ο Βαρόνος Μπούνσεν τοποθετεί το 5000 π.Χ. Στο έργο του Η Θέση της Αιγύπτου στην Παγκόσμια Ιστορία, λέει:

*...η αρχή των δύο βασιλείων της Άνω και Κάτω Αιγύπτου ανάγεται στην ένατη χιλιετία π.Χ.<sup>94</sup>*

Και αφού τα Μυστήρια ετελούντο σε αυτή την Πυραμίδα και οι Μυήσεις γίνονταν εκεί – γιατί πραγματικά είχε χτιστεί για αυτό το σκοπό- μοιάζει παράξενο και σε πλήρη αντίθεση με τα γεγονότα της Ιστορίας των Μυστηρίων να υποθέσουμε ότι ο Χέοπας, αν ήταν κατασκευαστής αυτής της Πυραμίδας, στράφηκε ενάντια στους μνημένους Ιερείς και τους ναούς τους. Όμως, όπως διδάσκει η Μυστική Δοξασία, δεν ήταν ο Χέοπας εκείνος που έχτισε την ομώνυμη Πυραμίδα, πέρα από οτιδήποτε άλλο μπορεί να έκανε.

Ωστόσο είναι απόλυτη αλήθεια ότι

*Εξαιτίας μιας αιθιοπικής εισβολής και της ομοσπονδιακής κυβέρνησης δώδεκα αρχηγών, η βασιλεία περιήλθε στα χέρια του Άμασι, ενός ανθρώπου κατώτερης γέννησης.*

Αυτό συνέβη το 570 π.Χ. και ο Άμασις ήταν εκείνος που κατέστρεψε τη δύναμη του ιερατείου. Και

*Έτσι χάθηκε η αρχαία θεοκρατία, που παρουσίαζε τους εστεμμένους ιερείς της επί τούσους αιώνες στην Αίγυπτο και σε όλο τον κόσμο.*

Η Αίγυπτος είχε συγκεντρώσει σπουδαστές από όλες τις χώρες γύρω από τους Ιερείς και τους Ιεροφάντες της πριν ακόμη ιδρυθεί η Αλεξάνδρεια. Ο Ενεμόζερ<sup>95</sup> ρωτάει:

*... πώς γίνεται ... και τόσο λίγα είναι γνωστά για τα Μυστήρια και για το ιδιαίτερο περιεχόμενό τους, μέσα σε όσους πολλούς αιώνες και ανάμεσα σε τόσο διαφορετικές εποχές και λαούς; Η απάντηση είναι ότι αυτό οφείλεται στην αυστηρή σιωπή του μνημένου. Μια άλλη αιτία μπορεί να βρεθεί στη καταστροφή και την ολική απώλεια όλων των γραπτών στοιχείων της ιερής γνώσης της μακρινής αρχαιότητας ... Τα βιβλία του Νουμά, τα οποία περιγράφονται από το Λίβυ και αποτελούν τη φυσική φιλοσοφία, βρέθηκαν στον τάφο του, αλλά δεν επιτράπη να γίνουν γνωστά, μήπως και αποκαλύψουν τα πιο ιερά μυστικά της κρατικής θρησκείας ... Η γερουσία και οι άρχοντες του λαού αποφάσισαν .... ότι τα ίδια τα βιβλία έπρεπε να καούν, πράγμα που έγινε ...*

Ο Κασσιανός αναφέρει μια πραγματεία, αρκετά γνωστή κατά τον τέταρτο και πέμπτο αιώνα, η οποία αποδίδεται στο Χαμ, το γιο του Νάε, ο οποίος με τη σειρά του θεωρείται ότι την έλαβε από τον Ιάρεδ, τέταρτη γενεά από το Σηθ, το γιο του Αδάμ.

Η Αλχημεία επίσης διδάχθηκε για πρώτη φορά στην Αίγυπτο από τους μορφωμένους Ιερείς της, παρ' όλο που η πρώτη εμφάνισή της είναι τόσο αρχαία, όσο και ο άνθρωπος. Πολλοί συγγραφείς έχουν αναφέρει ότι ο Αδάμ ήταν ο πρώτος Μύστης. Όμως ήταν ένα λογοπαίγνιο του ονόματος, το οποίο σε ένα από τα νοήματά του σημαίνει «κόκκινη γη». Η

<sup>94</sup> Egypt's Place in Universal History, Τομ. IV, σελ. 468.

<sup>95</sup> Τζόζεφ Ενεμόζερ (1787-1854). Αυστριακός ιατροφιλόσοφος και συγγραφέας.

σωστή πληροφορία -κάτω από το αλληγορικό της πέπλο- βρίσκεται στο έκτο κεφάλαιο της Γένεσης, το οποίο μιλάει για τους «Γιους του Θεού» που πήραν για γυναίκες τους τις κόρες των ανθρώπων και στη συνέχεια μεταβίβασαν στις συζύγους τους πολλά από τα μυστήρια και τα μυστικά του φαινομενικού κόσμου. Το λίκνο της Αλχημείας, λέει ο Ολάους Μποορίχιους<sup>96</sup>, πρέπει να αναζητηθεί σε πολύ πιο μακρινούς χρόνους. Ο Δημόκριτος από τα Άβδηρα ήταν Αλχημιστής και Ερμητικός Φιλόσοφος. Ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός έγραψε αρκετά για αυτή την Επιστήμη ενώ ο Μωυσής και ο Σολωμόντας θεωρούνταν γνώστες της. Ο Γουίλιαμ Γκόντγουιν<sup>97</sup> μας λέει:

*Η πρώτη αυθεντική καταγραφή πάνω στο θέμα είναι ένα διάταγμα του Διοκλητιανού του 300 π.Χ το οποίο διατάζει να γίνει μια λεπτομερής έρευνα στην Αίγυπτο για όλα τα αρχαία βιβλία που αναφέρονται στην τέχνη της δημιουργίας χρυσού και ασημιού και τα οποία πρέπει να ριχθούν στην πυρά.*

Η Αλχημεία των Χαλδαιών και των αρχαίων Κινέζων δεν είναι ούτε καν ο γονέας εκείνης της Αλχημείας, που αναβίωσε ανάμεσα στους Άραβες πολλούς αιώνες αργότερα. Υπάρχει μια πνευματική Αλχημεία και μια υλική μετουσίωση. Η γνώση και των δύο μεταβιβαζόταν κατά τις Μυήσεις.

---

<sup>96</sup> Ολάους Μποορίχιους (1626-1690). Δανός χημικός και φιλόλογος.

<sup>97</sup> Γουίλιαμ Γκόντγουιν (1756-1836). Άγγλος πολυγραφότατος συγγραφέας. Ανάμεσα στα έργα του είναι και το βιβλίο «Ζωές Νεκρομαντών».

## ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ

Τα Ελευσίνια Μυστήρια δεν υπήρχαν πια. Και όμως αυτά έδωσαν τα βασικά χαρακτηριστικά στη Νεοπλατωνική σχολή του Αμμώνιου Σακκά, γιατί το Εκλεκτικό Σύστημα χαρακτηριζόταν κυρίως από τη Θεουργία και την έκσταση. Ο Ιάμβλιχος πρόσθεσε την αιγυπτιακή δοξασία της Θεουργίας με τις τεχνικές της και ο Πορφύριος ο Ιουδαίος αντιτάχθηκε στο νέο στοιχείο. Η σχολή, όμως, με ελάχιστες εξαιρέσεις, ασκούσε τον ασκητισμό και την ενατένιση και οι μυστικιστές της περνούσαν από μια πειθαρχία τόσο σκληρή, όσο και του Ινδού αφοσιωμένου. Οι προσπάθειές τους δεν έτειναν τόσο στο να αναπτύξουν την πετυχημένη τεχνική της θαυματουργίας, της νεκρομαντείας ή της μαγγανείας -όπως τους κατηγορούν- αλλά να αναπτύξουν τις ανώτερες ιδιότητες του εσωτερικού ανθρώπου, του Πνευματικού Εγώ. Η σχολή υποστήριζε ότι διάφορα πνευματικά όντα, κάτοικοι σφαιρών εντελώς ανεξάρτητων από τη Γη και τον ανθρώπινο κύκλο, ήταν μεσολαβητές μεταξύ των «Θεών» και των ανθρώπων, ακόμη και μεταξύ του ανθρώπου και της Ανώτατης Ψυχής του. Για να το εκφράσουμε καθαρότερα, χάρη στη βοήθεια των Πλανητικών Πνευμάτων, η ανθρώπινη ψυχή έγινε «δέκτης της ψυχής του κόσμου», όπως λέει ο Έμερσον. Ο Απολλώνιος ο Τυανέας βεβαίωνε ότι κατείχε μια τέτοια δύναμη σε αυτούς τους κόσμους (όπως αναφέρει ο καθηγητής Ουάιλντερ στο έργο του Νεοπλατωνισμός):

*Μπορώ να δω το παρόν και το μέλλον σε καθαρό καθρέφτη.*

*Ο σοφός [Μύστης] δε χρειάζεται να περιμένει τους ατμούς της γης και τη μόλυνση του αέρα για να δει πανούκλες και πυρετούς. Πρέπει να τα γνωρίζει ύστερα από το Θεό, αλλά πριν από τους ανθρώπους. Οι θεοί βλέπουν το μέλλον, οι συνηθισμένοι άνθρωποι το παρόν και οι σοφοί εκείνο το οποίο πρόκειται να συμβεί. Ο ιδιόμορφος λιτός τρόπος της ζωής μου δημιουργεί μια τέτοια οξύτητα αισθήσεων ή δημιουργεί κάποια άλλη ιδιότητα, ώστε μπορούν να πραγματοποιθούν τα μεγαλύτερα και πιο αξιοσημείωτα πράγματα<sup>98</sup>.*

Το σχετικό σχόλιο του καθηγητή Α. Γουάιλντερ<sup>99</sup> είναι σημαντικό:

*Το γεγονός μπορεί να ονομαστεί πνευματική φωτογραφία. Η ψυχή είναι η κάμερα στην οποία αποτυπώνονται γεγονότα και συμβάντα του μέλλοντος, του παρελθόντος και του παρόντος και ο νους αποκτά επίγνωσή τους. Πέρα από τον καθημερινό κόσμο των περιορισμών μας, τα πάντα είναι σαν μια μέρα ή μια κατάσταση. Το παρελθόν και το μέλλον περιλαμβάνονται στο παρόν. Ίσως αυτή είναι η «μεγάλη μέρα», η «έσχατη μέρα», η «μέρα του Κυρίου» των συγγραφέων της Βίβλου, η μέρα κατά την οποία ο καθένας περνάει μέσα από θάνατο ή έκσταση. Τότε η ψυχή ελευθερώνεται από τον περιορισμό του σώματος και το ευγενέστερο τμήμα της ενώνεται με την ανώτερη φύση και γίνεται μέτοχος της σοφίας και της πρόγνωσης των ανώτερων όντων<sup>100</sup>.*

Από αυτά που λέει ο Δρ. Α. Γουάιλντερ για τους Αλεξανδρινούς Θεοσοφιστές, μπορούμε να συμπεράνουμε μέχρι ποιο βαθμό ταυτιζόταν το σύστημα που ασκούσαν οι Νεοπλατωνιστές με εκείνο που ακολουθούσαν οι αρχαίοι και σύγχρονοι Βενταντιστές.

*Η παλιότερη ιδέα των Νεοπλατωνιστών ήταν η ιδέα μιας απλής Υπέριστης Ουσίας ... Όλες οι αρχαίες φιλοσοφίες περιελάμβαναν τη δοξασία ότι οι θεοί ή χορηγοί, οι άγγελοι, οι δαίμονες και οι άλλες πνευματικές οντότητες εκπορεύτηκαν από το Υπέριστο Ον. Ο Αμμώνιος αποδέχθηκε το δόγμα των Βιβλίων του Ερμή, δηλαδή ότι από το Θείο Όλο πρόβαλε η Θεία Σοφία ή Αμων. Από τη Σοφία πρόβαλε ο Δημιουργός και από το Δημιουργό τα υποδέεστερα*

<sup>98</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 15.

<sup>99</sup> Αλεξάντερ Γουάιλντερ (1823-1908). Αμερικανός γιατρός, συγγραφέας και σχολιαστής του Νεοπλατωνισμού.

<sup>100</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 15.

πνευματικά όντα, ενώ ο κόσμος -και οι άνθρωποί του- ήταν τελευταίος. Το πρώτο περιέχεται στο δεύτερο, το πρώτο και το δεύτερο στο τρίτο Κ.Ο.Κ.<sup>101</sup>

Πρόκειται για μια τέλεια αντανάκλαση της πίστης των Βενταντιστών και προέρχεται κατευθείαν από τις μυστικές διδασκαλίες της Ανατολής. Ο ίδιος συγγραφέας λέει:

*Παρόμοια είναι και η δοξασία της ιουδαϊκής Καββάλα, η οποία διδασκόταν από τους Φάρσες ή Φαρισαίους και οι οποίοι τη δανείστηκαν, όπως φαίνεται και από την αιρετική τους ονομασία, από τους Μάγους της Περσίας. Συνοψίζεται ως εξής:*

*Το Θείο Ον είναι το Παν, η Πηγή κάθε ύπαρξης, το Άπειρο και δεν μπορεί να γίνει γνωστό. Το Σύμπαν Το αποκαλύπτει και συντηρείται από Αυτό. Στην αρχή η ακτινοβολία Του απλώθηκε παντού<sup>102</sup>. Τελικά αποσύρθηκε στον εαυτό Του και έτσι σχημάτισε γύρω Του έναν κενό χώρο. Εκεί μεταβίβασε την πρώτη Του Εκπόρευση, μια Ακτίνα που περιείχε μέσα της τη δύναμη της γέννησης και της σύλληψης, από όπου και το όνομα ΙΕ ή Γιαχ. Αυτή, με τη σειρά της, παρήγαγε το τικούν, το πρότυπο ή την ιδέα της μορφής. Σε αυτή την εκπόρευση, η οποία περιείχε επίσης το αρσενικό και θηλυκό ή τη γενεσιουργό και συλληπτική δυνατότητα, υπήρχαν οι τρεις πρωταρχικές δυνάμεις του Φωτός, του Πνεύματος και της Ζωής. Το Τικούν ενώνεται με την Ακτίνα ή πρώτη εκπόρευση και εμποτίζεται από αυτήν. Μέσω αυτής της ένωσης βρίσκεται σε συνεχή επικοινωνία με την άπειρη πηγή. Είναι το πρότυπο, ο πρωταρχικός άνθρωπος, ο Αδάμ-Κάδμος, ο μακρόκοσμος του Πυθαγόρα και των άλλων φιλοσόφων. Από αυτό πρόβαλαν τα Σεφίρθ ... Από τα δέκα Σεφίρθ εκπορεύτηκαν οι τέσσερις κόσμοι, ο καθένας από τους οποίους πρόβαλε από τον αμέσως ανώτερό του, ενώ ο κατώτερος περιέβαλε τον ανώτερό του. Αυτοί οι κόσμοι γίνονται λιγότερο αγνοί καθώς κατέρχονται την κλίμακα. Ο τελευταίος είναι ο υλικός κόσμος<sup>103</sup>.*

Αυτή η καλυμμένη διατύπωση της Μυστικής Διδασκαλίας θα είναι τώρα πια αρκετά σαφής για τους αναγνώστες μας. Οι κόσμοι αυτοί είναι:

*...Ο Ατζιλούθ κατοικείται από τις αγνώστες εκπορεύσεις [η Πρώτη, σχεδόν πνευματική Φυλή, των ανθρώπινων όντων που επρόκειτο να κατοικήσουν στον Τέταρτο]. Ο δεύτερος, ο Μπριά, από ένα κατώτερο τάγμα, υπηρέτες των πρώτων [η δεύτερη Φυλή]. Ο τρίτος ή Γιετζιρά, από τα χερουβίμ και σεραφίμ, τους Ελοιμ και Μπένι Ελοιμ [«Γιους των Θεών» ή Ελοίμ, η δική μας Τρίτη Φυλή]. Ο τέταρτος κόσμος, ο Ασιά, κατοικείται από τους Κλιφόθ, με αρχηγό τον Μπιλάιλ [οι Ατλάντειοι Μάγοι]<sup>104</sup>.*

Όλοι αυτοί οι κόσμοι είναι γήινα αντίγραφα των ουράνιων προτύπων τους, θνητές και παροδικές αντανάκλασεις και σκιές των φυλών που κατοικούν σε άλλους κόσμους άορατους για μας. Οι ψυχές των ανθρώπων της δικής μας Πέμπτης Φυλής έλκουν τα στοιχεία τους από αυτούς τους τέσσερις κόσμους που προηγήθηκαν του δικού μας. Αργότερα προκλήθηκε μια σύγκρουση, η οποία ονομάστηκε «πόλεμος στον ουρανό», ανάμεσα στους δικούς μας πρωτότυπους κόσμους. Αιώνες αργότερα ξέσπασε πόλεμος ανάμεσα στους Ατλάντειους<sup>105</sup> του Ασιά και εκείνους της τρίτης Ρίζας Φυλής, τους Μπένι Ελοιμ η «Γιους του Θεού»<sup>106</sup> και το κακό και η πονηρία αυξήθηκαν. Επειδή η ανθρωπότητα (στην τελευταία υποφυλή της τρίτης Ρίζας Φυλής) είχε

<sup>101</sup>New Platonism and Alchemy, σελ. 9,10.

<sup>102</sup>Αυτή η Θεία Ακτινοβολία και Ουσία είναι το φως του Λόγου μόνο που ο Βενταντιστής δε θα χρησιμοποιήσει την αντανάκλαση «Αυτός», αλλά θα πει «Αυτό». [Ε. Π. Μπ.]

<sup>103</sup>New Platonism and Alchemy, σημείωση, σελ. 10.

<sup>104</sup>New Platonism and Alchemy, σημείωση, σελ. 10.

<sup>105</sup>Βλέπε Α. Π. Σίνετ, Esoteric Buddhism, 1885.

<sup>106</sup>Βλέπε Isis Unveiled, Τομ. Ι, σελ. 589-595. Οι «Γιοι του Θεού» κα ο πόλεμός τους με τους γίγαντες και τους μάγους.

*... αμαρτήσσει στον πρώτο της γονέα [μια πραγματικά φυσιολογική αλληγορία!], από την ψυχή του οποίου εκπορεύεται κάθε ανθρώπινη ψυχή,*

το Ζοχάρ, αναφέρει πως για αυτό οι άνθρωποι «εξορίστηκαν» σε πιο υλικά σώματα, ώστε

*... να εξιλεώσουν την αμαρτία και να γνωρίσουν την αγαθότητα.*

Μάλλον για να ολοκληρώσουν τον κύκλο της αναγκαιότητας, εξηγεί η δοξασία. Για να προοδεύσουν στο έργο της εξέλιξής τους, από το οποίο κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει, ούτε με το θάνατο ούτε με την αυτοκτονία, γιατί όλοι πρέπει να περάσουμε μέσα από την «Κοιλιάδα των Αγκαθιών» πριν φτάσουμε στα λιβάδια του θείου φωτός και της ανάπαυσης. Και έτσι οι άνθρωποι θα συνεχίσουν να γεννιούνται σε καινούργια σώματα

*... έως ότου γίνουν αρκετά αγνοί για να εισέλθουν σε μια ανώτερη μορφή ύπαρξης.*

Αυτό σημαίνει ότι η Ανθρωπότητα από την Πρώτη μέχρι την τελευταία ή Έβδομη Φυλή, αποτελείται από την ίδια ομάδα ηθοποιών, οι οποίοι κατέβηκαν από ανώτερες σφαίρες για να εκτελέσουν την καλλιτεχνική περιοδεία τους πάνω στον πλανήτη μας, τη Γη. Έχοντας ξεκινήσει σαν αγνά πνεύματα το καθοδικό ταξίδι μας γύρω στον κόσμο, με τη γνώση της αλήθειας -η οποία τώρα ηχεί αμυδρά στις Απόκρυφες Δοξασίες- έμφυτη μέσα μας, ο κυκλικός νόμος μας οδηγεί κάτω στην αντεστραμμένη κορυφή της ύλης, η οποία είναι χαμένη εδώ στη Γη. Ύστερα ο ίδιος νόμος της πνευματικής βαρύτητας θα μας ανυψώσει σε πιο αγνές σφαίρες από εκείνες που ξεκινήσαμε.

Διόραση, προφητεία, μαντικές ικανότητες! Απατηλές φαντασιώσεις των μειωμένων αντιλήψεων του ανθρώπου, ο οποίος βλέπει πραγματικές εικόνες σε αντανakλάσεις και σκιές, συγχέοντας τις περασμένες πραγματικότητες με τις προφητικές εικόνες ενός μέλλοντος, το οποίο δεν έχει καμιά θέση στην Αιωνιότητα. Ο μακρόκοσμος και ο μικρόκοσμός του, ο άνθρωπος, επαναλαμβάνουν και οι δύο το ίδιο έργο των παγκόσμιων και ατομικών συμβάντων σε κάθε σταθμό, καθώς και σε κάθε σκηνή που τους οδηγεί το Κάρμα, για να εκτελέσουν το αντίστοιχο δράμα της ζωής. Οι ψευδοπροφήτες δε θα μπορούσαν να υπάρξουν, αν δεν υπήρχαν αληθινοί προφύτες. Και υπήρξαν πολλοί τέτοιοι, σε όλες τις εποχές. Μόνο που κανένας από αυτούς δεν είδε ποτέ τίποτε άλλο, εκτός από εκείνο που είχε ήδη συμβεί και είχε από πριν εκτυλιχθεί πρωτότυπα σε ανώτερες σφαίρες -αν το προβλεπόμενο συμβάν σχετιζόταν με εθνική ή δημόσια ευτυχία ή δυστυχία- ή σε κάποια προηγούμενη ζωή, αν αφορούσε μόνο ένα άτομο. Γιατί κάθε τέτοιο συμβάν είναι αποτυπωμένο σαν ανεξίτηλη καταγραφή του Παρελθόντος και του Μέλλοντος, τα οποία, σε τελική ανάλυση, είναι απλά το συνεχές Παρόν στην Αιωνιότητα. Οι «κόσμοι» και οι εξαγνίσεις που αναφέρονται στο Ζοχάρ και σε άλλα καββαλιστικά βιβλία, δε σχετίζονται με τη σφαίρα μας και τις φυλές της, περισσότερο από ό,τι σχετίζονται με άλλες σφαίρες και φυλές που προηγήθηκαν της δικής μας στο μεγάλο κύκλο. Τέτοιες θεμελιώδεις αλήθειες αναπαριστάνονταν με αλληγορικά δράματα και εικόνες κατά τη διάρκεια των Μυστηρίων, η τελευταία Πράξη των οποίων, ο Επίλογος του Μύστη, ήταν η ανάσταση ή «συνεχιζόμενη ύπαρξη», καθώς και η «μεταμόρφωση της Ψυχής».

Για αυτό, ο συγγραφέας του έργου Νεοπλατωνισμός και Αλχημεία μας δείχνει ότι όλα αυτά τα Εκλεκτικά δόγματα αντανakλώνται έντονα στις Επιστολές του Παύλου και

*...διδάσκονταν λίγο-πολύ στις εκκλησίες. Έτσι εξηγείται το ότι συναντάμε αποσπάσματα όπως, «Διότι δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις τας μεθοδείας του διαβόλου, διότι δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις αίμα και σάρκα, αλλ' εναντίον εις τας αρχάς, εναντίον εις τας εξουσίας, εναντίον εις τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνας τούτου, εναντίον εις τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανίοις». (Εφεσ. ΣΓ', 12.) Αλλά ο Παύλος ήταν σίγουρα αντίθετος με τις γνωστικές ιδέες της εβραιοαιγυπτιακής σχολής, όπως και της ανάμιξης που επιχειρήθηκε στην*



*Έφεσο. Για αυτό έγραψε στον Τιμόθεο, τον αγαπημένο μαθητή του, «την παρακαταθήκη φύλαξον, αποστρεφόμενος τας βεβήλους ματαιολογίας και τας αντιλογίας της ψευδωνύμου γνώσεως, την οποίαν τινές επαγγελλόμενοι, επλανήθησαν κατά την πίστην».*

Αλλά επειδή η Γνώση είναι η Επιστήμη που ανήκει στον Ανώτερο Εαυτό, όπως η τυφλή πίστη είναι θέμα ιδιοσυγκρασίας και συναισθηματισμού και επειδή η δοξασία του Παύλου ήταν ακόμη πρόσφατη ενώ η ερμηνεία της πολύ πυκνά καλυμμένη για να αποκρύψει τις εσωτερικές αλήθειες από τους Γνωστικούς, κάθε ειλικρινής αναζητητής της αλήθειας προτιμούσε την πρώτη.

Επιπλέον αυτοί οι μεγάλοι Διδάσκαλοι που επαγγέλονταν την αποκαλούμενη «λαθεμένη Γνώση» ήταν πολυάριθμοι τις μέρες των Αποστόλων και ήταν τόσο σπουδαίοι, όσο και κάθε προσηλυτισμένος Ραβίνος. Αν ο Πορφύριος, ο Ιουδαίος Μαλίκ, στράφηκε ενάντια στη Θεουργία εξαιτίας αρχαίων παραδοσιακών αναμνήσεων, υπήρχαν άλλοι δάσκαλοι οι οποίοι την ασκούσαν. Ο Πλωτίνος, ο Ιάμβλιχος, ο Πρόκλος ήταν όλοι τους θεουργοί και ο τελευταίος

*... διατύπωσε ολόκληρη τη θεοσοφία και τη θεουργία των προκατόχων του σε ένα πλήρες σύστημα<sup>107</sup>.*

Όσο για τον Αμμώνιο,

*Ενθαρρυνόμενος από τον Κλήμη και τον Αθηναγόρα στην εκκλησία, καθώς και από μορφωμένους ανθρώπους της Συναγωγής, της Ακαδημίας και του Άλσους, εκπλήρωσε το έργο του διδάσκοντας μια δοξασία κοινή για όλους<sup>108</sup>.*

Επομένως, δεν ήταν ο Ιουδαϊσμός και η Χριστιανοσύνη που αναμόρφωσαν την αρχαία Παγανιστική Σοφία, αλλά μάλλον αυτή η τελευταία έβαλε το ειωολατρικό της χαλινάρι, ήρεμα και ανεπαίσθητα, πάνω στη νέα πίστη που επηρεάστηκε ακόμη περισσότερο από το Εκλεκτικό Θεοσοφικό σύστημα, την άμεση εκπόρευση της Σοφίας-Θρησκείας. Καθετί μεγαλειώδες και ευγενές στη χριστιανική θεολογία προέρχεται από το Νεοπλατωνισμό. Είναι τόσο γνωστό, ώστε δε χρειάζεται να το επαναλάβουμε εδώ, ότι ο Αμμώνιος Σακκάς, ο Θεοδίδακτος και Φιλαλήθης, με την ίδρυση της σχολής του έκανε μια άμεση προσπάθεια να ευεργετήσει τον κόσμο διδάσκοντας εκείνα τα τμήματα της Μυστικής Επιστήμης που οι άμεσοι φύλακές της επέτρεπαν να αποκαλυφθούν εκείνες τις ημέρες<sup>109</sup>. Η σύγχρονη κίνηση της Θεοσοφικής Εταιρίας άρχισε βασισμένη στις ίδιες αρχές, γιατί η Νεοπλατωνική σχολή του Αμμώνιου είχε σαν στόχο τη συνένωση όλων των ταγμάτων και των ανθρώπων κάτω από την κοινή πίστη της Χρυσής Εποχής, προσπαθώντας να πείσει τα έθνη να παραμερίσουν τους ανταγωνισμούς τους -τουλάχιστον στα θρησκευτικά θέματα- αποδεικνύοντάς τους ότι όλες οι πίστεις ήταν λίγο-πολύ νόμιμα τέκνα ενός κοινού γονέα, της Σοφίας -Θρησκείας.

Επίσης, το Εκλεκτικό Θεοσοφικό σύστημα δεν αναπτύχθηκε -όπως πιστεύουν μερικοί συγγραφείς εμπνευσμένοι από τη Ρώμη- μόνο κατά τη διάρκεια του τρίτου αιώνα της εποχής μας, αλλά ανήκει σε μια πολύ αρχαιότερη εποχή, όπως έδειξε ο Διογένης ο Λαέρτιος. Αυτός το ανάγει στην αρχή της δυναστείας των Πτολεμαίων, στο μεγάλο ενορατικό και προφήτη, τον Αιγύπτιο Ιερέα Ποτ-Άμων του ναού του ομώνυμου Θεού, γιατί ο Άμων είναι . Θεός της Σοφίας. Μέχρι τότε η επικοινωνία ανάμεσα στους Μύστες της Άνω Ινδίας και της Βακτρίας και τους Φιλοσόφους της Δύσης δεν είχε σταματήσει ποτέ.

<sup>107</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 18.

<sup>108</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 8.

<sup>109</sup> Όσον αφορά την άσκηση των αληθινών Χρηστικών αρετών και ηθών ή την ομορφιά της ηθικής του φύσης, κανένας ορθόδοξος Χριστιανός δε βρέθηκε ισάξιος και πολύ λιγότερο δεν ξεπέρασε ποτέ τον Αμμώνιο τον Αλεξανδρινό που εγκατέλειψε το Χριστιανισμό (ήταν γεννημένος από Χριστιανούς γονείς).

Κάτω από το Φιλάδελφο ... οι Ελληνιστές δάσκαλοι γίνονται αντίπαλοι της Σχολής των Ραβίνων της Βαβυλώνας. Τα συστήματα των Βουδιστών, των Βενταντιστών και των Μάγων παρουσιάζονταν μαζί με τις φιλοσοφίες της Ελλάδας ... Ο Αριστόβουλος ο Ιουδαίος διακήρυξε ότι η ηθική του Αριστοτέλη προερχόταν από τους Νόμους του Μωσέ [!] και μετά από αυτόν ο Φίλωνας προσπάθησε να ερμηνεύσει την Πεντάτευχο σύμφωνα με τις δοξασίες του Πυθαγόρα και της Ακαδημίας. Ο Ιώσηφος αναφέρει ότι στο βιβλίο της Γένεσης ο Μωσής έγραψε φιλοσοφικά, δηλαδή με συμβολικό τρόπο και οι Εσσαίοι του Καρμέλ αναβίωσαν στους Θεραπευτές της Αιγύπτου, οι οποίοι με τη σειρά τους θεωρήθηκαν από τον Ευσέβιο ταυτόσημοι με τους Χριστιανούς, παρ' όλο που υπήρξαν πολύ πριν από τη χριστιανική Εποχή. Πράγματι και ο Χριστιανισμός με τη σειρά του δίδασκε στην Αλεξάνδρεια και υπέστη μια ανάλογη μεταμόρφωση. Ο Πάνταϊνος, ο Αθηναγόρας και ο Κλήμης ήταν τέλειοι γνώστες της πλατωνικής φιλοσοφίας και κατανοούσαν την ουσιαστική της ενότητα με τα ανατολικά συστήματα<sup>110</sup>.

Ο Αμμώνιος, παρ' όλο που υπήρξε γιος Χριστιανών, ήταν εραστής της αλήθειας, ένας πραγματικός Φιλαλήθης. Αφοσιώθηκε στο έργο της συμφιλίωσης των διαφόρων συστημάτων σε ένα αρμονικό σύνολο, γιατί είχε ήδη αντιληφθεί την τάση της Χριστιανοσύνης να ανυψωθεί πάνω σε μια εκατόμβη δοξασιών και πίστεων. Τι μας λέει η ιστορία;

Ο εκκλησιαστικός ιστορικός<sup>111</sup> αναφέρει πως :

*«ο Αμμώνιος έχοντας αντιληφθεί ότι οι φιλόσοφοι της Ελλάδας και των άλλων εθνών βρίσκονταν σε απόλυτη συμφωνία μεταξύ τους, σε ό,τι αφορούσε τα πιο ουσιαστικά σημεία, αποφάσισε να αμβλύνει και να παρουσιάσει τις δοξασίες όλων αυτών των διαφόρων σχολών, ώστε να φαίνεται πως όλες προήλθαν από την ίδια πηγή και έτειναν προς τον ίδιο σκοπό». Ο Μοσάιμ λέει επίσης πως ο Αμμώνιος δίδασκε ότι «η θρησκεία του πλήθους βιάζει χέρι-χέρι με τη φιλοσοφία και μοιράστηκε μαζί της το πεπρωμένο της βαθμιαίας φθοράς και συσκότισης από τις απλές ανθρώπινες αντιλήψεις, δεισιδαιμονίες και ψεύδη. Επομένως, όφειλε να επιστρέψει πίσω στην αρχική της αγνότητα, καθαρισμένη από τη σκουριά και παρουσιασμένη πάνω στις φιλοσοφικές αρχές της. Εκείνο το οποίο είχε σκοπό ο Χριστός, ήταν να αποκαταστήσει και να επαναφέρει στην πρωταρχική της πληρότητα τη Σοφία των αρχαίων ... »*

Ποια ήταν, λοιπόν, η «Σοφία των Αρχαίων», στην οποία στόχευε ο Ιδρυτής του χριστιανισμού; Το σύστημα το οποίο δίδασκε ο Αμμώνιος στην Εκλεκτική Θεοσοφική Σχολή του αποτελείτο από τα ψιχία που επιτρεπόταν να συγκεντρώσει από την προκατακλυσμαία παράδοση. Εκείνες οι Νεοπλατωνικές διδασκαλίες περιγράφονται ως εξής στην Εγκυκλοπαίδεια του Εδιμβούργου:

*Αυτός (ο Αμμώνιος) υιοθέτησε τις δοξασίες που ήταν αποδεκτές στην Αίγυπτο σχετικά με το Σύμπαν και τη Θεότητα, την αιωνιότητα του κόσμου, τη φύση των ψυχών, την εξουσία της Πρόνοιας (Κάρμα) και τη διακυβέρνηση του κόσμου από δαίμονες (ή πνεύματα, αρχαγγέλους). Εγκαθίδρυσε επίσης ένα σύστημα ηθικής πειθαρχίας, το οποίο επέτρεπε στους ανθρώπους να ζουν σύμφωνα με τους νόμους της χώρας τους και τις υπαγορεύσεις της φύσης. Από τους σοφούς, όμως, απαιτούσε να ανυψώσουν το νου τους με την ενατένιση και να εξαγνίσουν το σώμα τους<sup>112</sup>, ώστε να μπορέσουν να απολαύσουν την παρουσία και τη βοήθεια των δαιμόνων (περιλαμβανομένου και του δικού τους δαίμονα, ή Έβδομης Αρχής) και να ανέλθουν μετά το θάνατο στην παρουσία του Υπέρτατου (Ψυχικού) Γονέα. Προκειμένου να συμβιβάσει τις λαϊκές θρησκείες και ιδιαίτερα το Χριστιανισμό με αυτό το νέο σύστημα, μετέτρεψε την ιστορία των*

<sup>110</sup>New Platonism and Alchemy, σελ. 3,4.

<sup>111</sup> Γιόχαν Μοσάιμ (1684-1775). Γερμανός θεολόγος και ιδρυτής του πανεπιστημίου του Γκέτινγκεν.

<sup>112</sup> Ο «Εξαγνισμός» εδώ εννοείται με την ηθική, όχι με τη φυσική έννοια. Η συγκράτηση κάθε επιθυμίας και πάθους και η διαβίωση με όσο γίνεται πιο απλή διαίτα.

ειδωλολατρικών θεών σε αλληγορία, υποστηρίζοντας ότι ήταν απλώς ουράνιοι υπουργοί<sup>113</sup>, που δικαιούνται μόνο ένα κατώτερο είδος λατρείας και αναγνώριζε ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν ένας έξοχος άνθρωπος και φίλος του Θεού, αλλά, υπαινισσόταν ότι δεν ήταν μέσα στα σχέδιά του να καταστρέψει πλήρως τη λατρεία των δαιμόνων<sup>114</sup> και ότι πρόθεσή του ήταν μόνο να εξαγνίσει την αρχαία θρησκεία<sup>115</sup>.

Περισσότερα δεν μπορούσαν να ειπωθούν παρά μόνο σε εκείνους τους Φιλαλήθεις που ήταν μυημένοι, «άτομα κατάλληλα καθοδηγημένα και πειθαρχημένα», στους οποίους ο Αμμώνιος μεταβίβαζε τις πιο σημαντικές δοξασίες του,

*...επιβάλλοντας τους τις υποχρεώσεις της μυστικότητας, όπως γινόταν πριν από αυτόν από το Ζωροάστρη και τον Πυθαγόρα και τα Μυστήρια [όπου ένας όρκος απαιτείτο από τους νεόφυτους ή τους κατηχούμενους ότι δε θα αποκάλυπταν τα όσα μάθαιναν]... Ο μεγάλος Πυθαγόρας είχε χωρίσει τις διδασκαλίες του σε εξωτερικές και εσωτερικές<sup>116</sup>.*

Μήπως και ο Ιησούς δεν έκανε το ίδιο, αφού δήλωνε ότι στους μαθητές Του είχε δοθεί το δικαίωμα να γνωρίσουν τα μυστήρια του Βασιλείου των Ουρανών, ενώ στους πολλούς δεν είχε δοθεί και για αυτό μιλούσε με παραβολές που είχαν ένα διπλό νόημα;

Ο Δρ. Α. Γουάιλντερ συνεχίζει:

*Έτσι ετοίμασε ο Αμμώνιος το έργο του. Η βαθιά πνευματική ενόραση του, η πλατιά πολυμαθία του, η εξοικείωση του με τους Χριστιανούς πατέρες, τον Πάνταινο, τον Κλήμη, τον Αθηναγόρα και με τους πιο μορφωμένους φιλόσοφους της εποχής του, όλα αυτά τον έκαναν κατάλληλο για το έργο το οποίο εξετέλεσε τόσο καλά... Τα αποτελέσματα της υπηρεσίας του γίνονται αντιληπτά μέχρι σήμερα σε κάθε χώρα του χριστιανικού κόσμου. Κάθε δόγμα φέρει τα σημάδια του. Κάθε αρχαία φιλοσοφία έχει τους οπαδούς της ανάμεσα στους συγχρόνους ενώ ακόμη και ο Ιουδαϊσμός, αρχαιότερος από όλους, έχει υιοθετήσει αλλαγές οι οποίες υποδείχθηκαν από το «Θεοδίδακτο» Αλεξανδρίνο<sup>117</sup>.*

Η Νεοπλατωνική Σχολή της Αλεξάνδρειας που ιδρύθηκε από τον Αμμώνιο – πρωτότυπο που προτάθηκε για την Θεοσοφική Εταιρία- δίδασκε τη Θεουργία και τη Μαγεία στο βαθμό που διδασκόταν στις μέρες του Πυθαγόρα και από άλλους σε αρχαιότερες περιόδους. Γιατί ο Πρόκλος λέει ότι οι δοξασίες του Ορφέα, ο οποίος ήταν Ινδός και ήρθε από την Ινδία, ήταν η πηγή των συστημάτων που διαδόθηκαν αργότερα.

*Εκείνα τα οποία παρουσίασε ο Ορφέας με κρυμμένες αλληγορίες, ο Πυθαγόρας τα έμαθε όταν μνήθηκε στα Ορφικά μυστήρια. Στη συνέχεια ο Πλάτωνας έλαβέ την τέλεια γνώση του από τα Ορφικά και Πυθαγόρεια γραπτά<sup>118</sup>.*

Οι Φιλαλήθεις χωρίζονταν σε νεόφυτους (τσέλα) και Μυημένους ή Δασκάλους. Το εκλεκτικό σύστημα διακρινόταν από τρία ξεχωριστά χαρακτηριστικά, τα οποία είναι καθαρά βενταντικά. Υπάρχει η μία Υπέρτατη Ουσία, Μοναδική και Παγκόσμια; η αιωνιότητα και η ενότητα του ανθρώπινου πνεύματος και η Θεουργία, η οποία σχετίζεται με τα ανατολικά

<sup>113</sup> Αυτή είναι η Νεοπλατωνική διδασκαλία που υιοθετήθηκε σαν δόγμα από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, με τη λατρεία των Εφτά Πνευμάτων.

<sup>114</sup> Η Εκκλησία τη μετέτρεψε σε λατρεία των διαβόλων. Ο «Δαίμονας» είναι ένα Πνεύμα και αναφέρεται στο θείο Πνεύμα μας, την έβδομη Αρχή και στους Ντχιάνι-Γσόχαν. Ο Ιησούς απαγόρευσε να πηγαίνουν στο ναό ή την εκκλησία, «όπως κάνουν οι Φαρισαίοι», αλλά πρόσταξε να αποσύρεται ο άνθρωπος για προσευχή (επικοινωνία με το Θεό) σε ένα απομονωμένο μέρος. Θα ενέκρινε ποτέ ο Ιησούς, μπροστά στα εκατομμύρια που πεινάνε, την ανέγερση αυτού του τεράστιου πλήθους των πολυτελών ναών;

<sup>115</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 5.

<sup>116</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 7.

<sup>117</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 7.

<sup>118</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 18.

Μάντραμ. Επίσης, είχαν τις μυστικές ή εσωτερικές διδασκαλίες τους, όπως κάθε άλλη μυστική σχολή και δεν τους επιτρεπόταν να αποκαλύψουν κάτι από τις μυστικές δοξασίες τους. Η μόνη διαφορά ή αν ότι οι τιμωρίες που επιβάλλονταν στους παραβάτες άλλων εσωτερικών σχολών ήταν πολύ πιο τρομερές και αυτή η απαγόρευση επέζησε μέχρι τις μέρες μας, όχι μόνο στην Ινδία, αλλά και στους Ιουδαίους Καββαλιστές στην Ασία<sup>119</sup>.

Ένας από τους λόγους για μια τέτοια μυστικότητα ήταν αναμφίβολα οι σοβαρές δυσκολίες και δοκιμασίες της μαθητείας και οι κίνδυνοι που συνόδευαν τη Μύηση. Ο σύγχρονος υποψήφιος πρέπει είτε να νικήσει, είτε να πεθάνει αν -ακόμη χειρότερο- δε χάσει τα λογικά του. Δεν υπάρχει κίνδυνος για εκείνον που είναι αληθινός, ειλικρινής και ανιδιοτελής. Γιατί με αυτό τον τρόπο είναι προετοιμασμένος να αντιμετωπίσει κάθε πειρασμό.

*Εκείνος ο οποίος αναγνώριζε πλήρως τη δύναμη του αθάνατου πνεύματός του και δεν αμφέβαλε ούτε μια στιγμή για την παντοδύναμη προστασία του, δεν είχε τίποτε να φοβηθεί. Αλλά αλίμονο στον υποψήφιο που έχασε την πίστη του εξαιτίας του υλικού φόβου. Εκείνος ο οποίος δεν ήταν ολότελα πεπεισμένος για την ηθική του καταλληλότητα ώστε να δεχθεί το βάρος αυτών των φοβερών μυστικών, ήταν καταδικασμένος<sup>120</sup>.*

Δεν υπήρχαν τέτοιοι κίνδυνοι στις Νεοπλατωνικές Μήσεις. Οι εγωιστές και οι ανάξιοι αποτύγχαναν στο σκοπό τους και η αποτυχία τους ήταν η τιμωρία τους. Ο βασικός στόχος ήταν η «επανασύνδεση του μέρους με το όλο). Αυτό το Όλο ήταν Ένα, με αναρίθμητα ονόματα. Είτε ονομαζόταν Ντίου, ο «λαμπερός Κύριος του Ουρανού», από τον Άριο, είτε Ιαώ, από το Χαλδαίο και τον Καββαλιστή, είτε Ιαβέ, από το Σαμαρείτη, Τίου ή Τουίστο από το Σκανδιναβό Ντίου, από το Βρετόνο, Ζεύς, από το Θράκα ή Τζόυπιτερ από το Ρωμαίο, ήταν πάντα το Ον, το Μοναδικό και Υπέρτατο<sup>121</sup>, η αγέννητη και ανεξάντλητη πηγή κάθε εκπόρευσης, η πηγή της ζωής και του αιώνιου φωτός, μια Ακτίνα της οποίας φέρνουμε μέσα μας. Η γνώση αυτού του Μυστηρίου έφτασε στους Νεοπλατωνιστές από την Ινδία μέσω του Πυθαγόρα και αργότερα μέσω του Απολλώνιου του Τυανέα. Οι κανόνες και οι μέθοδοι για την πρόκληση της έκστασης προήλθαν από την ίδια παράδοση της θείας Βιντυγιά, της Γνώσης. Γιατί ο Αργιαβάρτα, η λαμπρή εστία στην οποία κατά την αρχή του χρόνου χύθηκαν οι φλόγες της Θείας Σοφίας, έγινε το κέντρο από το οποίο ακτινοβόλησαν οι «πύρινες γλώσσες» σε κάθε μέρος του κόσμου. Τι άλλο ήταν το Σαμάντι, παρά εκείνη

*Η ανώτερη έκσταση, μια κατάσταση στην οποία μας αποκαλύπτονται τα θεία πράγματα και τα μυστήρια της Φύσης,*

---

<sup>119</sup> Το Ταλμούδ παρουσιάζει την ιστορία των τεσσάρων Ταναϊμ, οι οποίοι, όπως περιγράφεται με αλληγορικούς όρους, εισέρχονται στον κήπο των ηδονών, δηλαδή μυσούνται στην απόκρυφη και τελική επιστήμη. «Σύμφωνα με τη διδασκαλία των αγίων δασκάλων μας τα ονόματα των τεσσάρων οι οποίοι εισήλθαν στον κήπο των ηδονών είναι: Μπεν Ασάι, Μπεν Ζόμα, Αχέρ και Ραβί Α'κιμπά ... Ο Μπεν Ασάι κοίταξε και έχασε την όρασή του. Ο Μπεν Ζόμα κοίταξε και έχασε τη λογική του. Ο Αχέρ ληλατούσε τα φυτά [μπέρδεψε τα πάντα και απέτυχε.] Αλλά ο Α'κιμπά, ο οποίος είχε εισέλθει εν ειρήνη, εξήλθε εν ειρήνη, γιατί ο άγιος του οποίου το όνομα είναι ευλογημένο έχει πει: «Αυτός ο γέροντας αξίζει να μας υπηρετήσει εν δόξει.» Ο Α. Φρανκ στο έργο του La Kabbale, λέει: «Οι διαβασμένοι σχολιαστές του Ταλμούδ, οι Ραβίνοι της συναγωγής, εξηγούν ότι ο κήπος των ηδονών, στον οποίο εισέρχονται αυτά τα τέσσερα πρόσωπα, δεν είναι παρά η μυστηριώδης επιστήμη, η πιο φοβερή από τις επιστήμες για τις αδύναμες διάνοιες, η οποία οδηγεί κατευθείαν στην τρέλα». Ο αγνός στην καρδιά και εκείνος που μελετάει με σκοπό να τελειοποιήσει τον εαυτό του και έτσι να αποκτήσει πιο εύκολα την υποσχόμενη αθανασία, αυτός δεν έχει τίποτε να φοβηθεί Αντίθετα, εκείνος που μετατρέπει την επιστήμη των επιστημών σε αμαρτωλή πρόφαση για ανάξια κίνητρα, αυτός πρέπει να τρέμει, γιατί δεν πρόκειται ποτέ να αντέξει τις καββαλιστικές επικλήσεις της υπέρτατης μύησης. Isis Unveiled, II, σελ. 119.

<sup>120</sup> Isis Unveiled, II, σελ. 119

<sup>121</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 9.

για την οποία μιλάει ο Πορφύριος;

*Η εκροή του Θείου Όντος μεταβιβάστηκε στο ανθρώπινο πνεύμα με υπερβολική αφθονία, επιτυγχάνοντας έτσι μια ένωση της ψυχής με το θείο και κάνοντάς την ικανή, ενώ βρίσκεται στο σώμα, να γίνεται μέτοχος της ζωής που δε βρίσκεται στο σώμα,*

μας εξηγεί σε ένα άλλο σημείο (Νεοπλατωνισμός σελ. 13). Έτσι, κάτω από το όνομα της Μαγείας διδασκόταν κάθε Επιστήμη, φυσική και μεταφυσική, υλική ή υπερφυσική, όπως την αποκαλούν εκείνοι που έχουν άγνοια της πανταχού παρουσίας και παγκοσμιότητας της Φύσης.

*Η Θεία Μαγεία κάνει τον άνθρωπο Θεό. Η ανθρώπινη μαγεία δημιουργεί έναν καινούργιο δαίμονα.*

Στο έργο Αποκαλυμμένη Ίσιδα γράψαμε:

*Στα αρχαιότερα στοιχεία που διαθέτουμε -τους Βέντα και τους αρχαιότερους Νόμους του Μάνου- βρίσκουμε πολλές μαγικές τελετές που ασκούνταν και επιτρέπονταν από τους Μπραχμάνους<sup>122</sup>. Το Θιβέτ, η Ιαπωνία και η Κίνα διδάσκουν σήμερα εκείνο που διδασκόταν από τους αρχαιότερους Χαλδαίους. Ο θρησκευτικός κλήρος αυτών των χωρών αποδεικνύει εκείνο που διδάσκει ότι η άσκηση ηθικής και φυσικής αγνότητας και ορισμένη αυτοπειθαρχία, αναπτύσσουν τη ζωτική ψυχική δύναμη της αυτοφώτισης. Παρέχοντας στον άνθρωπο τον έλεγχο του αθάνατου πνεύματος, του χαρίζουν αληθινά μαγικές δυνάμεις πάνω στα στοιχειακά πνεύματα. Στη Δύση βλέπουμε ότι η μαγεία είναι τόσο αρχαία όσο και στην Ανατολή. Οι Δρυίδες της Μεγάλης Βρετανίας την ασκούσαν μέσα στις σιωπηλές κρύπτες των βαθιών σπηλαίων τους και ο Πλίνιος αφιερώνει πολλά κεφάλαια στη «σοφία»<sup>123</sup> των αρχηγών των Κελτών. Οι Σέμοθες -οι Δρυίδες των Γαλατών- δίδασκαν τις φυσικές αλλά και τις πνευματικές επιστήμες. Δίδασκαν τα μυστικά του σύμπαντος, την αρμονική πορεία των ουρανίων σωμάτων, το σχηματισμό της Γης και πάνω από όλα, την αθανασία της ψυχής<sup>124</sup>. Στα ιερά άλση τους -φυσικές ακαδημίες φτιαγμένες από το χέρι του Αόρατου Αρχιτέκτονα- οι μνημένοι συγκεντρώνονταν την ήρεμη ώρα του μεσονυχτίου, για να μάθουν τι ήταν κάποτε ο άνθρωπος και τι θα γίνει<sup>125</sup>. Δε χρειάζονταν τεχνητό φωτισμό, ούτε ζωτικό αέριο για να φωτίσουν τους ναούς τους, γιατί η αγνή θεά της νύχτας έριχνε τις πιο ασημένιες ακτίνες της πάνω στα στεφανωμένα με βελανιδιά κεφάλια τους και οι λευκοντυμένοι ιεροί βάρδοι τους γνώριζαν πώς να συνομιλούν με τη μοναχική βασίλισσα του έναστρου θόλου<sup>126</sup>.*

Κατά τις ένδοξες μέρες του Νεοπλατωνισμού αυτοί οι Βάρδοι δεν υπήρχαν πια, γιατί ο κύκλος τους είχε τελειώσει και ο τελευταίος από τους Δρυίδες είχε χαθεί στα Βίβρακτα και την Αλέξια. Αλλά η Νεοπλατωνική σχολή ανθούσε για πολύ καιρό, παντοδύναμη και ευημερούσα. Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι υιοθέτησε την Άρια Σοφία στις δοξασίες της, η σχολή δεν κατάφερε να ακολουθήσει στην πράξη τη σοφία των Μπραχμάνων. Εμφάνισε την ηθική και νοητική της ανωτερότητα πολύ ανοιχτά, ενδιαφερόμενη υπερβολικά για τους μεγάλους και ισχυρούς αυτής της Γης. Ενώ αντίθετα, οι Μπραχμάνοι και οι μεγάλοι τους Γιόγκι -έμπειροι σε θέματα φιλοσοφίας, μεταφυσικής, αστρονομίας, ηθικής και θρησκείας διατήρησαν το μεγαλείο τους κάτω από την Κυριαρχία των πιο ισχυρών πριγκίπων, παρέμειναν μακριά από τον κόσμο και δε δέχονταν να τους επισκεφθούν ή να ζητήσουν την

<sup>122</sup> Βλέπε τον Κώδικα που εκδόθηκε από τον σερ Γουίλιαμ Τζονς, κεφ. VI, XI.

<sup>123</sup> Πλίνιος, φυσική Ιστορία, XXX, 1, XXIX, 12, Κ.λπ.

<sup>124</sup> Ο Πομπόνιος Μέλας [De situ orbis] αποδίδει σε αυτούς τη γνώση των ανώτατων επιστημών.

<sup>125</sup> Καίσαρ, Σχόλια, VI, 14.

<sup>126</sup> Πλίνιος, Φυσική Ιστορία, XVI, 95, XXX, 4.

παραμικρή χάρη<sup>127</sup>. Οι Αυτοκράτορες Αλέξανδρος Σεβέριος και Ιουλιανός, καθώς και οι σπουδαιότεροι από τους αριστοκράτες της χώρας, υιοθέτησαν τις δοξασίες των Νεοπλατωνιστών, οι οποίοι αναμιγνύονταν ελεύθερα με τον κόσμο. Το σύστημα άκμασε για αρκετούς αιώνες και περιελάμβανε στις τάξεις των οπαδών του τους ικανότερους και πιο μορφωμένους ανθρώπους της εποχής. Η Υπατία, η δασκάλα του επισκόπου Συνέσιου, ήταν ένα από τα στολίδια της Σχολής μέχρι τη μοιραία και επαίσχυντη μέρα που δολοφονήθηκε από το χριστιανικό όχλο, κάτω από υποκίνηση του επισκόπου Κυρίλλου της Αλεξάνδρειας. Τέλος η Σχολή μεταφέρθηκε στην Αθήνα και έκλεισε ύστερα από διαταγή του Αυτοκράτορα Ιουστινιανού.

Πόσο εύστοχη είναι η παρατήρηση το Δρ. Γουάιλντερ, που λέει ότι:

*Οι σύγχρονοι συγγραφείς που σχολιάζουν τις ιδιαίτερες απόψεις των Νεοπλατωνιστών σχετικά με αυτά τα [μεταφυσικά] θέματα, σπάνια τις παρουσιάζουν σωστά, ακόμη και όταν το θέλουν<sup>128</sup>.*

Οι ελάχιστες γραπτές θεωρίες τους για το υποσεληνιακό, το υλικό και το πνευματικό σύμπαν -ο Αμμώνιος δεν έγραψε ποτέ ούτε μια γραμμή, σύμφωνα με τη συνήθεια των αναμορφωτών- δεν αρκούν για μια σωστή κρίση, ακόμη και αν δεν είχαν καταστρέψει οι πρώτοι βάνδαλοι, οι μετέπειτα σταυροφόροι και φανατικοί του Μεσαίωνα, το ένα τρίτο από ό,τι είχε απομείνει στη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας και τις κατοπινές σχολές της.

Ο καθηγητής Ντάπερ αναφέρει ότι μόνο ο Καρδινάλιος Χιμένεθ

*Παρέδωσε στις φλόγες, στις πλατείες της Γρανάδα, ογδόντα χιλιάδες αραβικά χειρόγραφα, πολλά από τα οποία ήταν μεταφράσεις κλασικών συγγραφέων<sup>129</sup>.*

Στη Βιβλιοθήκη του Βατικανού, ολόκληρα αποσπάσματα από τις πιο σπάνιες και πολύτιμες πραγματείες των Αρχαίων βρέθηκαν σβησμένα «με παρεμβολές παράλογων ψαλμών!». Επίσης είναι πασίγνωστο ότι πάνω από τριάντα έξι τόμοι γραμμένοι από τον Πορφύριο κήκαν ή καταστράφηκαν με άλλο τρόπο. Τα περισσότερα από αυτά που είναι γνωστά για τις δοξασίες των Εκλεκτικών, βρίσκονται στα έργα του Πλωτίνου και μερικών Πατέρων της Εκκλησίας.

Ο συγγραφέας του έργου Νεοπλατωνισμός και Αλχημεία λέει:

*Ό,τι ήταν ο Πλάτωνας για το Σωκράτη και ο Απόστολος Ιωάννης για τον αρχηγό της χριστιανικής πίστης, έγινε ο Πλωτίνος για το Θεοδίδακτο Αμμώνιο. Στον Πλωτίνο, τον Ωριγένη και το Λογγίνο χρωστάμε τα όσα γνωρίζουμε για το σύστημα των Φιλαλήθων. Αυτοί είχαν κατάλληλα εκπαιδευτεί, μνηθεί και καθοδηγηθεί στις εσωτερικές δοξασίες<sup>130</sup>.*

Έτσι εξηγείται γιατί ο Ωριγένης ονόμαζε «ανόητους» εκείνους που πίστευαν στον Κήπο της Εδέμ και στο μύθο του Αδάμ και της Εύας, καθώς επίσης και το γεγονός ότι ελάχιστα από τα κείμενα εκείνου του Πατέρα της Εκκλησίας πέρασαν στους μεταγενέστερους. Ανάμεσα στην επιβαλλόμενη μυστικότητα, τους όρκους σιωπής και τις παράλογες καταστροφές, είναι πράγματι αξιοθαύμαστο το ότι έφτασαν στον κόσμο τόσα πολλά από τα δόγματα των φιλαλήθων.

---

<sup>127</sup> Ένας σύγχρονος συγγραφέας λέει: «Η φροντίδα την οποία επιδείκνυαν για την εκπαίδευση των νέων, για την εξοικείωσή τους με αισθήματα γενναιοδωρίας και αρετής, τους έκανε άξιους ιδιαίτερης τιμής. Τα ρητά και οι αναλύσεις τους, όπως αναφέρονται από τους ιστορικούς, αποδεικνύουν ότι ήταν έμπειροι σε θέματα φιλοσοφίας, μεταφυσικής, αστρονομίας, ηθικής και θρησκείας. Αν οι βασιλείς ή οι πρίγκιπες επιθυμούσαν τη συμβουλή ή την ευλογία των αγίων ανθρώπων, ήταν αναγκασμένοι είτε να πάνε οι ίδιοι, είτε να στείλουν αγγελιαφόρους. Για τους ανθρώπους αυτούς καμιά μυστική δύναμη φυτών ή ορυκτών δεν ήταν άγνωστη. Είχαν βυθομετρήσει τη φύση μέχρι τα απύθμενα βάθη της, ενώ η ψυχολογία και η φυσιολογία ήταν για αυτούς ανοιχτά βιβλία. Το αποτέλεσμα ήταν εκείνη η επιστήμη η οποία τόσο περιφρονητικά τώρα ονομάζεται μαγεία.

<sup>128</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 9.

<sup>129</sup> The History of the Conflict κ.λπ., σελ. 104.

<sup>130</sup> New Platonism and Alchemy, σελ. 11.